

Mary Jane Clark

Bez izlaza

Antraks, velike boginje, kuga: budući da je producentica jutarnjeg programa s velikom gledanošću, Annabelle Murphy, zarađuje za život objašnjavajući naciji užasne novonastale uvjete i stanja. I zato kad jedan kolega iz KEY vijesti umre sa simptomima strašno sličnima onim od antraksa, ona zna da je panika koja se širi hodnicima televizijske kuće sasvim opravdana...

PROLOG

Petak, 14. studenoga

Srebrni putnički vlak iz New Jerseyja ušao je i stao u postaju obloženu crvenom ciglom. Samo jedan putnik je izašao. Podižući ovratnik kaputa zbog hladnog noćnog vjetra, putnik je stajao na platformi, pokušavajući se orijentirati. Iz džepa kaputa izvukao je presavijeni komad papira i otvorio kompjuterski ispisane upute.

Na putu prema stubištu, lica prijateljskih su vođitelja KEY to America smiješila su se s velikih plakata, osvjetljenih svjetlima postaje. Njima dvojima se nije moglo pobjeći. Constance Young i Harry Granger. Svugdje su bili.

Dolje niz betonske stube i kroz išarani tunel pored tračnica, pokraj raznih poruka preko grafita. Rukom nacrtana jabučica oka ispuštala je s cementnog zida suze označene sa *STRAH*, *BIJES*, *TJESKOBA* i *TEROR*, kao da je umjetnik znao da su upravo ti osjećaji doveli putnika večeras u ovaj ugodan grad.

Drugo stubište vodilo je gore na glavnu cestu. Obožavatelji kazališta su u petak navečer ispunili staro kazalište Maplewood. Bilo je lako vrzmati se među njima, prislušivati njihove kritike na film koji je postigao rekord na blagajnama.

Preko puta ceste je bila pošta. Bilo bi mnogo lakše na taj način izvršiti posao nego osobno dostaviti kovertu koja je stajala tri puta zamotana u plastičnu vrećicu u džepu kaputa. Ali ti jadni pošтари su već ionako svašta prošli. Večerašnji cilj nije nasumce odabrana meta. Ovaj put, ubojiti bijeli prah bio je namijenjen jednoj vrlo posebnoj osobi.

Na prvom uglu, miris pečenog češnjaka dopirao je iz Village Trattoriae, pozivajući prolaznike da uđu unutra i kušaju slasne užitke koji su čekali na njih. Ali sada za to nije bilo šanse, čak ni za šalicu kave iz obližnjeg Maple Leaf Dinera. Bilo je jako važno držati se plana i vratiti se u postaju kako bi se stiglo onim vlakom u 12:39 vratiti na Manhattan.

Plišani purani i razne druge stvarčice ispunile su izloge gift shopa na uglu Highland Placea. Bejzbolska kapa je stajala na svom mjestu kad se skrenulo desno, baš kao što je karta prikazivala. Pored prodavaonice alkoholnih pića i Cent' Annija i prebrzog čitanja njihovog menija. *TELEĆA GOLJENICA S RIŽOTOM I ŠAFRANOM*. Mmm. U predgrađima su ljudi dobro jeli.

Sada izašavši iz poslovnog dijela, cesta se počela uspinjati. Slijedile su drvene kuće viktorijanskog stila, redajući se jedna za

drugom, svaka udobno smještena iza velikog grmlja i ogromnih starih stabala. Svijetla na trjemovima su otkrivala čudne kućne brojeve kuća s desne strane ceste. Prošla je tinejdžerica koja je šetala psa. Začulo se kihanje u hladnoj noći.

Uporne noge došle su do vrha brijega. Broj 31 označavao je zadnju kuću. Ulična svjetiljka je bacala dovoljno svjetla da se vidi broj kuće, ali iz nje nije dopirao ni tračak svjetlosti.

On nije kod kuće. Savršeno.

Nije moglo biti bolje. Nakon potajnog pogleda po napuštenoj ulici, trebalo je samo nekoliko sekundi da se odmotava koverta s biljegom i ubaci u poštanski sandučić na trijemu.

Vrativši se na postaju, uz višak vremena, kožne rukavice su skinute, zajedno s gumenima ispod njih. Oba para rukavica su bačena u duboku kantu za smeće na platformi, upravo u trenutku kad se pojavio gradski vlak.

Subota, 15. studenoga

Telefon je zvonio čitavo jutro. To su sigurno bili čestitari za njegov trideset šesti rođendan. Ali nije primio poziv od Annabelle.

Obukao je trenirku i zavezao tenisice, odlučan u namjeri da ode malo vježbati, kako bi mu malo proradila cirkulacija i ispari sve ono pivo koje je sinoć ispio. Osjećao se jakim i optimističnim zato što će u narednim godinama stvari ponovno krenuti onim smjerom kojim je želio. S obzirom da je završio rukopis i da su izgledi za njegovu prodaju dobri, bio je odlično raspoložen. On je dobro znao što je činilo bestseller, a njegov projekt je imao sve predznake hita.

Zabavan dio je uključivao razmišljanje što će učiniti sa svim tim novcem. Možda će na svoj trideset sedmi rođendan s prijateljima odletjeti na otok kako bi uživali i slavili pod karipskim suncem. Kad bi barem i Annabelle mogla poći.

Isprva, hladan zrak ga je zaprepastio; potom ga je pozdravio, a temperatura tijela mu je porasla. Posljednji tragovi lišća su opali sa krošanja hrastova i brijestova, završivši na podu ispod njegovih nogu. Počeo je ubrzano i otežano disati kad je potrčao, a iz nosnica su mu izlazili bijeli oblaci puni pare. Bilo je lijepo biti živ.

Nakon što je istrčao svoja četiri i pol kilometra, zastao je kako bi popio šalicu kave, zatim je kupio novine i vraćao se kući polako hodajući, hladeći si tijelo. Već po navici, provjerio je svoj poštanski sandučić, pronašavši u njemu samo jednu kovertu. Za

svoj rođendan je ipak očekivao više.

Vratio se u kuću, zbacio tenisice s nogu i srušio se na svoj omiljeni tapecirani naslonjač. Pregledavajući ljubičastu kovertu, adresiranu nepoznatim rukopisom, posumnjao je da bi pošiljatelj mogao biti žensko, kao na primjer, maštao je da ju je poslala Annabelle.

Oči su mu odlutale na onu fotografiju u srebrnom okviru koju je još uvijek držao na polici. Snimio ju je na Bay Headu. Annabelle, uhvaćena kako se ceri, sunce joj je obasjavalo smeđu kosu dok su joj se bijeli zubi caklili, a plave oči isticale na preplanulom licu. Žalila se na pjege i željela je tanja bedra. On se smijao i zafrkavao ju. Zar to nije dosad shvatila? Volio je žene s malo mesa na kostima.

Ona dva rođendana koja je proveo s njom bila su mu najsretnija. Ali to je bilo davno. A sada je Annabelle bila udana za drugoga i imala je dvoje djece, dok je on živio kao neženja u kući koju je naslijedio od svojih roditelja. Dok je život prolazio, pretpostavljao je da je to sasvim dobar život. Imao je zanimljiv posao za koji je bio dobro plaćen. Imao je knjigu koja je mogla postati pravi hit, prijatelje s kojima je mogao provoditi vrijeme i dobro zdravlje koje mu je sve to omogućavalo. Ali kako su godine prolazile, sve više je sumnjao da će si pronaći pravu bolju polovicu. Čini se da nijedna žena s kojom je izašao nije zadovoljila njegove standarde – Annabelline' standarde.

Zaintrigiran, pismo je držao ispred nosa. Miris poput mošusa, gotovo opojan. Nije bilo povratne adrese. Poštanska marka je bila zalijepljena, ali nije bilo poštanskog žiga. Možda se pošta zabunila i nije stavila svoj pečat. Ili je možda netko namjeravao poštom poslati pismo, ali se predomislio i jednostavno ga osobno donio. To bi značilo da poštar još nije donio ostatak pošte.

Pokidao je kovertu i izvadio čestitku. Iz nje je ispala hrpica sjajnih srebrnih konfeta, padajući mu na donji dio trenirke i košulju. Rukom je odgurnuo sićušne komadiće papira i bilo mu je drago što je spremačica rekla da bi ovaj tjedan došla u subotu.

Bilo je potpisano sa *TAJNI OBOŽAVATELJ*.

Duboko je udahnuo, pokušavajući zamisliti sliku žene iz snova koja je tako mirisala. Ne. Klimnuo je glavom. Sam sebi je obećao kako će se neko vrijeme kloniti žena. One su bile preteške, a on trenutno nije smio razmišljati o ničemu drugome.

Odlučno je bacio čestitku u kantu za smeće, ali ne prije nego ju je još jednom pomirisao.

ČETVRTAK 20. STUDENOGA

Kad se Mike zavukao u njihov krevet, Annabelle se ustala, ne trudeći se pitati ga gdje je bio niti što je radio. Još jedna noć bez sna za njega, još jedna usamljena noć za nju. To je sada bio ritam njihovog života.

Zatvarajući vrata spavaće sobe za sobom, upalila je lampe kako bi razbistrila ranojutarnje sivilo krenuvši u kuhinju. Na šanku su stajale dvije plastične kutije za ručak, jedna crvena i jedna plava. Annabelle je u svaku od njih stavila po jedan sendvič, vrećicu pereca i malu kutijicu groždica, te povrh svega toga po jedan papirnati ubrus. Kad se čajnik oglasio glasno pišteći, brzo ga je maknula sa štednjaka prije nego li probudi djecu. Imala je petnaest minuta za sebe prije nego što probudi Thomasa i Taru za školu. Petnaest minuta toliko željene tišine koje se nije bila spremna odreći.

Ovila je prste oko tople keramičke šalice i otpila gutljaj vrućega zelenog čaja, trzajući se kad joj je vrela tekućina odjednom dotakla jezik. Okus joj i nije bio posebno dobar, ali uživala je u pomisli da je to dobro za nju, da čini nešto za sebe i svoje zdravlje. Znala je da mora paziti na Annabelle. Sada to više nitko neće osim nje. S obzirom na Mikea i njegovo trenutno stanje, ako se i ona razboli, tada bi se cijela njihova kuća od karata odjedanput srušila.

Bosa, krenula je u dnevnu sobu uključiti televizor, prethodno se pobrinuvši da je zvuk jedva čujan. Njezina reportaža se trebala emitirati tijekom prve polovice KEY to America i nije ju željela propustiti. Ova je bila posebno teška. Zahtijevala je sate i sate istraživanja o nepoznatoj temi, određena dopustenja za snimanje, organiziranje intervjuva i naručivanje video materijala, pisanje scenarija, jer je njezin dopisnik bio prezaposlen i prezauzet da bi to sama učinila i prekovremeni rad kako bi se uvjerila da će njezina priča biti gotova na vrijeme. Upravo će sada dr. John Lee, medicinski dopisnik KEY vijesti, u centru grada u Broadcast Centru, čekati da mu se pažljivo nanese šminka, usput odbrojavajući minute kada će se pojaviti na nacionalnoj televiziji i pokupiti sve zasluge za njezin mukotrpan rad.

Ali to je značilo biti Leev producent. Dok je Annabelle mislila daje Lee ambiciozni muljator, manje odan Hipokratovoj zakletvi nego raznim pregovorima kojima unovčava svoje pojavljivanje na TV-u, ona je prihvatila svoju ulogu da joj je posao učiniti od njega što boljeg čovjeka izvana. Željela je zadržati svoj posao. Trebala ga

je. Gradska pripomoć za Mikeovu nesposobnost nije bila dovoljna za prehranjivanje obitelji.

Kad je uvodna špica počela svirati, Annabelle se divila što ponovno radi za KEY vijesti. Kad je napustila posao nakon dva pobačaja popraćena tretmanima za plodnost koji su na kraju rezultirali rođenjem blizanaca, nije očekivala da će se više ikada vratiti na svoje radno mjesto u Broadcast Centru. Puno se trudila kako bi imala svoju djecu i željela je uživati odgajajući ih. Mikeova plaća vatrogasca i prekovremeni sati, njezino povremeno produciranje i pogodna stanarina, omogućili su im da se snalaze ovih zadnjih šest godina.

Bilo je to zlatno doba.

Jak, vitalan muž, s odličnim smislom za humor, dvoje zdrave djece i dom ispunjen smijehom i toplinom. Annabelle je sada bilo drago, razmišljala je dok je čvršće vezala oko sebe crveni flanelski ogrtač, što je uživala u tim danima, potpuno ih proživljavala. Nikada nisu ni pomislili da bi se mogli naći u ovakvoj situaciji. Annabelle je gledala dolje dok je ulični kamion čistač odstranjivao smeće i blato s ceste u ulici Perry, a nekoliko se ranoranilaca kretalo prema svojim odredištima. Debeli crni golub sletio je na ogradu vatrogasnih stuba. Jutro kao i mnoga druga u Greenwich Villageu, prije i nakon toliko novih događaja.

Brzi pogled na sat rekao joj je kako je vrijeme da ide probuditi djecu. Pojačala je zvuk televizora kako bi se uvjerila da će čuti uvod u svoju reportažu i potom krenula prema sobi svojih blizanaca.

Dok je držala dvije male glavice koje su ležale na Barney jastučnicama, Annabelle je zastala, pitajući se hoće li se ikada priviknuti na tu čaroliju koja joj je omogućila da ima ovo dvoje predivne djece u svojem životu. Nestašni Thomas, tako simpatičan i smiješan. Promišljena i umjetnički nadarena Tara, tiša i kompliciranija od brata, kako je Annabellina majka znala reći, 'pravi vražićak'. Dvoje djece koja su začeta u takvoj ljubavi i nadi i čije je postojanje njihovim roditeljima donijelo ostvarenje najcjenjenijeg sna.

Nasmiješila se i klimnula glavom dok je promatrala kako Thomas još u snu podiže palac do svojih usana. Preko dana, njezin sin se jako trudio odvići te navike, ali jednostavno je još uvijek bio ovisan o njoj. U tim svakakvim događanjima, što je to uopće i značilo, pitala se promatrajući kako mu se grkljan lagano pomiče pod nježnom kožom dok je sisao palac. Odreći će se toga kad bude spreman. Zapravo, ponekad je i ona sama osjećala

potrebu da otpuže ispod prekrivača i siše prst. Ali ona to nije mogla. Thomas i Tara su trebali barem jednog roditelja koji se i ponašao poput roditelja.

Mrzila je sama sebe zbog predbacivanja koje je osjećala u sebi posljednje vrijeme. Isprva je bila puna razumijevanja i suosjećanja za Mikeova nekarakteristična loša raspoloženja i duge, jezive tišine. Nakon svega kroz što je prošao, nije ni čudo da se zatvorio u sebe. Bio je tamo, vidio to, izgubio bliske prijatelje i prisustvovao na mnogim pogrebima da se više ne mogu ni izbrojati. Duhovi mrtvih šuljali su se vatrogasnom postajom.

Ali njegova depresija sada već predugo traje. Iako je Mike redovito odlazio na savjetovanja i terapije, Annabelle nije vidjela nikakvo poboljšanje. Nije želio napustiti posao, nije se želio voziti dizalom i drhtao je kad bi čuo zvuk aviona iznad sebe. Nju je najviše povrijedilo što je kod njega opazila nedostatak zanimanja za djecu i gledanje njihovih tužnih, razočaranih lica kad bi ih njihov tata odbio okupati ili im pročitati omiljenu priču za laku noć. Na Annabelle je palo popunjavanje roditeljske praznine i da objasni blizancima, da ih utješi i istovremeno sebe pokuša uvjeriti da se tata trenutno ne osjeća dobro, ali uskoro će mu sigurno biti bolje.

Nadala se da će lijekovi uskoro početi djelovati. Prošlo je skoro dva tjedna otkad je Mike prešao na nove lijekove. Ali Annabelle nije mogla biti sigurna.

Sagnula se i dotakla kćerkino tanko rame. Tarine okrugle, plave oči odmah su se otvorile. Dijete je jedan trenutak bilo dezorijentirano, ali ubrzo je prepoznalo poznato majčino lice. Annabelle je sjela na krevet, odmaknuvši joj glatku, zamršenu kosu sa čela, nakon čega je posegnula za kartonskom kutijom od cipela, koju je večer prije pažljivo stavila na sami kraj kreveta.

– Evo ga, dušo. Sve je spremno za pokaži-i-ispričaj.

– Dobro, – reklo je dijete, otvarajući poklopac kutije i pregledavajući njezin sadržaj, kao što je učinila i mnogo puta, prije nego što je sinoć otišla u krevet.

– Tara, zaista si ovo predivno napravila. – Annabelle je posegnula rukom u kutiju kako bi izvadila jedan od obojanih listova. Dok ga je pregledavala, u sebi je zahvalila gospođi Nuzzo koja je jučer odvela djecu na igralište, pomogla im skupljati opalo lišće i potom ih bojila zajedno s djecom. Pokaži-i-ispričaj je svakog četvrtka postao pravi izazov za roditelje koji su svakog puta morali smisliti nešto novo što bi djeca onda podijelila s ostatkom prvog razreda. Annabelle je sinoć osjetila veliko olakšanje, jer se

kasno vratila s posla i barem je jednom bila pošteđena roditeljske obaveze. Ali opet, jedan dio nje je ipak bio malo ljubomoran na gospođu Nuzzo. Skupljanje lišća s njezinom djecom i potom sjedenje za kuhinjskim stolom i bojanje s njima zvučalo je prilično slatko i primamljivo.

– Thomas, veliki dječake, vrijeme je za ustajanje. – Dječak je izvukao palac iz usta i ponovno zatvorio kapke. – Hajde, Thomas. Ako se odmah ustaneš, imat ćemo vremena za tost, – ulagivala se Annabelle. – U suprotnom će opet biti zobene pahuljice.

– I umak? – pitalo je dijete još uvijek zatvorenih očiju.

Annabelle se borila s mišlju da mu slaže samo kako bi se ustao iz kreveta. – Ne, dušo, umak je samo vikendom. Ali tost će biti topao, mirisan i sladunjav. Baš kako ti voliš. Hajde sada, ustani se.

Dijete se predalo neizbježnome, zabacujući donji dio pidžame s jedne strane kreveta i skidajući preko glave gornji dio na kojem je bio lik Spidermana. Annabelle je ostavila djecu da obuku odjeću, koju su večer prije pripremili, kad je začula glas Constance Young sa televizora u dnevnoj sobi.

Plava, savršeno dotjerana i odjevena u plavi kostim, Constance je i ovog jutra izgledala odlično. Annabelle je bila ponosna na svoju prijateljicu koju je upoznala kad je tek stigla u KEY vijesti; Annabelle je bila istražiteljica, a Constance mlada novinarka. Constance je ostala na svojem poslu, pokrivajući dugotrajno špijuniranje, volontirala je radeći priče koje nitko drugi od dopisnika nije želio, plaćala je cijenu uspjeha. Dok je Annabelle bila kod kuće sa svojom djecom, Constance se posvetila svojoj profesionalnoj strasti. Sada je bila suvoditeljica jedne od najgledanijih jutarnjih emisija i godišnje je zarađivala iznose sa sedam nula. Constance je bila prekrasna, pametna, uspješna i nije ju se moglo ne voljeti jer je bila tako prokleta dobra osoba.

Da nije bilo Constance, Annabelle je sumnjala u svoj ponovni rad na KEY vijestima. Bila je to Constance koja je, nakon što je čula što se događa s Annabellinim životom, rekla par dobrih riječi izvršnom producentu Linusu Nazarethu koji ju je ponovno zaposlio. Annabelle je znala da producent nema koristi od novopečene majke, ali bila je uvjerena da ju je Linus ponovno primio samo zato da mu glavna zvijezda ostane sretna. Ako je Constance Young željela Annabelle, onda je to i morala dobiti.

Annabelle se ubijala od posla kako bi se dokazala i zadovoljila posljednju Nazarethovu direktivu 'učini' biološki terorizam seksi. Zavedi me. Reci mi zašto bih trebao mariti za to i što mogu učiniti

kako bih se spasio. Zadrži mene i sve majke kod kuće prikovane za televizore'. S obzirom na te uvrnute naredbe, Annabelle je morala saznati sve o velikim boginjama, zečjoj kugi i pošasti.

Dok je razbijala jaja o rub zdjele od nehrđajućeg čelika, Annabelle je slušala Constancein uvod.

– A sada, u nastavku naše serije 'Što trebate znati o biološkom terorizmu', medicinski dopisnik KEY vijesti, dr. John Lee ovog jutra izvještava o antraksu. Mogli biste se iznenaditi zbog onoga što je saznao.

Annabelle se okrenula kako bi pogledala reportažu i na ekranu je ugledala štapičastu bakteriju.

– Antraks je savršen ubojica, nevidljiv i nečujan, – počeo je ugodan glas dr. Leea. – Ali antraks je zapravo stočna bolest i ljudi obično dođu s njom u kontakt preko zaraženih životinja ili njihovog mesa.

Slika se na ekranu prebacila na fotografiju iz medicinske knjige, koja je prikazivala ružnu, crnu krastu na ljudskoj ruci.

– Iako se antraksom može zaraziti ako se pojede zaraženo meso, devedeset pet posto zaraza ipak dolazi preko dodira – što nazivamo kožni antraks. Mali prištić ili čir se razviju u leziju nalik na antracit. Zapravo, antraks je dobio ime zato što infekcija nalikuje antracitu ili ugljenu. Dobra vijest je što se potencijalno smrtonosna bolest, kožni antraks, ipak može liječiti s antibioticima.

– Ali daleko najsmrtonosniji antraks je udahnuti antraks. Kada netko jednom udahne spore antraksa u svoja pluća, pojavit će se simptomi poput gripe. Povišena tjelesna temperatura, kašalj, bolovi u cijelom tijelu – oni simptomi zbog kojih se obično ne trči liječniku. Ali ako odmah ne uzmemo odgovarajuće antibiotike, temperatura će još porasti, disanje će postati otežano i tijelo će pasti u šok.

Liječnik, kojega je Annabelle intervjuirala tjedan dana ranije u njujorškoj bolnici, predstavljen je na ekranu ponudivši svoje stručno znanje: – Kada se počne reagirati na ove simptome, gotovo uvijek bude prekasno za spas.

Sada se na ekranu pojavio Lee koji se šetao po laboratoriju. – Ali antraks, onakav kakav postoji u svojem prirodnom obliku, nije savršeno oružje. Obradivanje spora antraksa, pretvarajući ih u oružje, prouzročivši da se te obrađene spore razdvoje kako bi se mogle zadržati u zraku omogućavajući njihovo udisanje, zahtijeva pravu vještinu u laboratoriju. Nema šanse da se izbroje sve vrste antraksa koje postoje. Stotine znanstvenika i tehničara mogu doći

do antraksa i oni znaju kako ga pretvoriti u oružje.

Medicinski dopisnik je zastao s pričom kako bi položio ruku na jedan od aparata na laboratorijskoj klupi. – Jedan od potrebnih koraka da bi se napravio antraks koji se može zadržati u zraku i tako udahnuti, jest sušenje spora u smrznutom stanju pod vakuumom. Takav jedan aparat se može kupiti za nešto manje od osam tisuća dolara. Tako da sada možete vidjeti kako je izjava kako samo državna laboratorijska služba može napraviti od antraksa smrtonosno oružje, zapravo velika prijevara.

Kad je izvještaj završio, iz sobe je izašao Thomas, s cipelama u rukama. Annabelle se sagnula kako bi mu zavezala tenisice, ali podigla je pogled upravo u trenutku da vidi kako dr. Lee, uživo na setu, drži u ruci sićušnu epruvetu s bijelim prahom.

– Constance, svi mi želimo misliti da je antraks tako opasan i smrtonosan i da se zbog toga mora čuvati i držati na sigurnom i nadamo se da nitko sa zlim namjerama ne može doći do njega. Ali ja ovdje imam epruvetu u kojoj je antraks pretvoren u smrtonosno oružje. Ne mogu vam reći kako sam došao do njega, ali ako sam ja uspio, mogu i drugi. Ovo je oružje koje se može koristiti i sakriti.

Annabelle ga je gledala otvorenih usta, ne mogavši vjerovati onome što vidi. Kamera je zumirala epruvetu, potom se prebacivši na Constance, koja je utonula u svoj stolac sjedeći nasuprot medicinskom dopisniku.

– Što je bilo, mamice? – pitao je Thomas.

– Ništa, šećeru. Ali danas će se tata morati ustati i odvesti vas u školu. Mamica mora hitno na posao.

Dva

Predsjednica KEY vijesti sjedila je za svojim kuhinjskim stolom, ispijajući drugu šalicu crne kave, pregledavajući New York Times dok je pažljivo slušala vijesti na televiziji koje su se čule u pozadini.

– ... Ali ja ovdje imam epruvetu u kojoj je antraks pretvoren u smrtonosno oružje. Ne mogu vam reći kako sam došao do njega, ali ako sam ja uspio, mogu i drugi.

Yelena Gregory je naglo podigla glavu kako bi vidjela medicinskog dopisnika koji se ponosno šepirio ekranom. Linus je ovog puta zaista pretjerao. Zgrabila je telefon i ljutito otipkala broj kontrolne prostorije u Broadcast Centru.

– Gregory treba Nazaretha, – osorno je rekla. Izvršnom

producentu je trebalo tri sekunde da se javi na poziv.

– Linus, kvragu, što se događa? Zašto ja ne znam ništa o tome?
– zahtijevala je odgovor.

– Nemoj se brinuti, Yelena. Nemoj se brinuti. Ovdje imamo sve pod kontrolom.

– Znači ti si to odobrio?

Nastala je trenutačna pauza dok je izvršni producent pripremao odgovor.

– Linus? – Njezin bijes je rastao dok je promatrala reklamu za pelene koja se pojavila na ekranu. Baš lijepo. Zaista lijepo. Lijepo za sve one majke koje sada sjede kod kuće, preplašene na smrt da se takve smrtonosne epruvete može dočepati svaki luđak. Proizvođač pelena sigurno obožava svoju reklamu koja se emitirala odmah poslije ovakve lijepe vijesti.

– Ne, nisam znao da će Lee to učiniti, Yelena, – odgovorio je.

– Pa onda nemaš sve pod kontrolom, zar ne, Linus?

– Yelena, mislim da pretjerano reagiraš.

– O, zaista? To je dobro. Imaš li ikakvog pojma koje će ovo glavobolje zadati? Policija i FBI neće biti zadovoljni našim mahanjem oružjem za masovno uništenje, a naši će zaposlenici poludjeti od brige jesu li možda bili izloženi sporama smrti. Ali to je odlično, Linus, ipak ja samo pretjerujem.

Linus je bio smiren. – Uvjeren sam da će naš odvjetnik sve srediti s policijom i FBI-em, a svi zaposlenici će poslušati kad ih ti budeš uvjerala da je sve u redu, da nitko nije zaražen.

– Drago mi je što znaš što bih trebala učiniti da ispravim tvoju grešku, Linus. To je strašno pametno od tebe. – Yelena je prevrnula šalicu, a njezin sadržaj se prosuo po novinama. – Tko je dovraga uopće bio producent ove reportaže?

– Annabelle Murphy.

– Je li ona znala za ovo?

– Mislim da nije. Barem mi ništa nije rekla o tome. – Pa, trebala je.

Tri

Clara Romanski je ležala pod mekim, ručno izrađenim prekrivačem, pokušavajući se koncentrirati na televizor kako bi malo zaboravila stanje u kojem se trenutno nalazila. Temperatura joj se pogoršavala. Ali proći će to, sigurno će proći. Imunološki sustav nije onakav kakav bi trebao biti. Tijekom zimskih mjeseci, mogla je računati na nekoliko bolesnih razdoblja. Čišćenje svih

onih kuća i izloženost svim onim bakterijama raznih bolesnih ljudi, samo je doprinijelo njezinoj bolesti, ali nije imala drugog izbora. Nekako je morala preživljavati.

Zapravo, voljela je sve svoje poslove. Ljudi, kojima je čistila kuće, uglavnom su bili na svojim radnim mjestima, a djeca su općenito bila u školi kad bi im ona došla pospremati. Mogla je raditi onako kao bi si sama odredila, nije bilo nikoga tko bi je gledao preko ramena. To joj je odgovaralo.

Iako se ponekad, dok bi masirala svoja bolna leđa ili sjedila u kadi grijući svoje nahlađene kosti, pitala koliko će još dugo moći raditi kućanske poslove. Na kraju krajeva, ona je imala pedeset osam godina. Ali s obzirom da nije imala muža, djece niti socijalne pomoći kojoj bi se radovala, morala se osloniti na vlastitu ušteđevinu od koje će živjeti u starosti. Primala se svakog posla za kojega je čula samo kako bi dodala još novca u svoj umirovljenički fond.

Prošlog je tjedna pretjerala. A sada je to plaćala. Da, to je bilo to. Prihvatila je tri dodatna posla, mijenjajući raspored kako bi ih negdje ugurala. Dok je u subotu došla do kuće gospodina Henninga, bila je posve iscrpljena. Nasreću, neženja je bio prilično uredan, pa kod njega nije bilo puno posla, za razliku od ostalih kuća u kojima je spremala, posebno onima u kojima su živjela djeca. Gospodin Henning je bio pedantan. Primijetila je da je odmah sam bacio čestitke za rođendan, a nije ih držao tjedan dana na stolu kao što bi to ona učinila. Na vrhu kante u kuhinji pronašla je par čestitki za rođendan i još jednu u košu pored njegovog stola. Ta je bila čudna; kad ju je otvorila da vidi tko ju je poslao, iz nje su ispali sićušni srebrni konfeti.

Bilo je lijepo misliti da gospodin Henning ima tajnog obožavatelja. Trebao bi već biti oženjen i imati svoju obitelj.

Na koncu, gospodin Henning je imao dobar posao. Radio je u KEY vijestima, odlučivao je koji autori i koje knjige će se uvrstiti u jutarnji program. Clara je voljela gledati KEY to America da vidi hoće li ugledati njegovo ime na odjavnoj špici. Ali jutrošnja emisija je bila deprimirajuća. Zbog te priče o antraksu i oružju za masovno uništenje samo se gore osjećala. Pridigla se kako bi isključila televizor, ali samo je pala nazad na jastuke dok joj je disanje postalo otežano. Dok je tonula u nesvjesticu, Clara se brinula za sav onaj posao kojega je propuštala.

Četiri

Kad se Annabelle približila Broadcast Centru, bljeskala su svjetla iz velikog plavo-bijelog kamioneta, a pored rubnika su bila parkirana i policijska vozila. Annabelle je pokazala svoju propusnicu kako bi mogla proći ispod žute policijske vrpce koja se protezala duž pločnika.

– Može li se otići unutra? – pitala je uniformiranog policajca koji je čuvao teška kružna vrata. Ti tipovi u uniformama su bili zaista zastrašujući.

– Ulazite unutra na vlastiti rizik, gospođo, ali mislimo da je sve u redu. Studio je zatvoren dok se sve ne prekontrolira. Kao i ured onog klauna, dr. Lee-a. Koji doktor. – S gađenjem je klimnuo glavom.

Annabelle je mogla shvatiti policajčevu reakciju. U stvari, i sama je to osjećala. Poznavala je ona Johna Lee-a i bila je uvjerena da njegov motiv za donošenje antraksa u studio nije bilo upozorenje javnosti o oružju masovnog uništenja, već je Lee želio pozornost, klicanje, razglašenost koju bi mu ovaj trik mogao donijeti. I prema onome što je vidjela, želja mu se ispunjavala. Na pločniku su se gurale ekipe ABC-a, CBS-a, NBC-a i CNN-a.

Duboko udahnuvši, Annabelle je gurnula kružna vrata. Lako sklopiva kolica s kotačićima za kavu, koja su stajala u predvorju, ovog jutra su se činila neobično zapostavljena, a hodnici su bili mirniji nego inače. Jesu li zaposlenici jutros vidjeli Leeovu reportažu, pa su odlučili ostati u sigurnosti svojih domova?

Annabelle se dizalom popela do sedmog kata, uvježbavajući ono što će reći Linusu i Yeleni kako bi ih uvjerila da ona nije imala ništa s ovime što se danas dogodilo. Prolazeći pored ureda Jeromea Henninga na putu prema svojem, provirila je glavom unutra i bilo joj je drago što vidi svojeg prijatelja opet na poslu nakon dva dana bolovanja.

– Dobrodošao natrag. Osjećaš li se bolje? – pitala je.

– Malo, – odgovorio je, odmičući pogled s novina, pozivajući je da uđe.

– Zatvori vrata, – prošaptao je. Annabelle ga je poslušala.

– Sjedni na minutu, – rekao joj je, odguravajući hrpu knjiga na stranu kako bi oslobodio prostor da može sjesti.

– Čemu tolika tajnovitost? – pitala je otkopčavajući gornju dugmad svojeg kaputa i bacajući rukavice u platnenu torbu.

– Jesi li znala da će Lee ovo izvesti, Annabelle?

– Jesi lud? Naravno da nisam. Ja ne bih mogla izvesti ovakav

trik.

– Stvarno?

– Da, stvarno. – Naglasila je drugu riječ. – Ma daj, Jerome. Ti me bolje poznaješ. Lee je predložio mogući scenarij onog jutra kad se vratio sa snimanja iz laboratorija. 'Što ako' se ukrade antraks pretvoren u smrtonosno oružje kako bi se pokazalo da se ipak može doći do njega i onda se emitira u emisiji uživo? Sjećaš se? I ti si tog jutra bio tamo.

Jerome je klimnuo glavom. – Da, a onda je naš obožavani izvršni producent sabotirao tu zamisao. Lee nije bio presretan zbog toga.

– Pa, čini se da je Lee ipak proveo svoj ludi plan. Ali ja nisam ništa znala o tome.

– Pa, to je dobro, zato što su ovdje ljudi iz Odjela za zdravstvo, a ljudi iz FBI-a su dolje i traže te. Žele ti postaviti neka pitanja. Kladim se da to isto želi i Yelena Gregory. – Jerome je došetao iza svojeg radnog stola i sjeo na stolac dok je čekao da ona probavi tu informaciju.

Annabelle je zatvorila oči i naslonila glavu na naslon sofe. – Dovraga. To je baš ono što mi je sada potrebno, – mumljala je. – Ne mogu odlučiti koji me ispitivač više plaši.

– Definitivno je to Yelena. – Jerome je slegnuo ramenima, a kutovi usana su mu se spustili prema dolje. – Samo im reci istinu. Nisi znala što Lee planira učiniti. Ne znaš kako je došao do antraksa. – Zastao je. – Točno? Ne znaš kako ga je nabavio...? – Glas mu je odlutao, praveći od izjave neku vrstu pitanja.

– Točno, Jerome. – Bila je nepokolebljiva kad se ustala. – Gledaj, nemam što skrivati. Baš ništa.

– Drago mi je to čuti, Annabelle. Zato što će ovo biti prava ludnica. – Otvorio je ladicu od stola i iz nje izvukao bijelu plastičnu bočicu, otvarajući crveni čep.

– Mislila sam da se bolje osjećaš, – rekla je kad se približila vratima.

– Bilo mi je bolje, ali opet sam se počeo loše osjećati. – Usuo je lijek u usta. – Izgleda daje ova gripa uporna. Sve me boli. Trebao sam i danas ostati kod kuće, ali imam toliko posla. Moram ovo prebroditi i izdvojiti one koji neće dospjeti u emisiju. – Rukom je pokazao prema velikih hrpama knjiga koje su prekrivale većinu uredskog poda. – Kad smo već kod toga, jesi li primila moj zadnji e-mail? Jesi li završila čitanje rukopisa? Već ga imaš dva tjedna. Ti si jedna od najboljih spisateljica koje poznajem i jako cijenim tvoje mišljenje.

Annabelle je posramljeno napravila grimasu. – Ovdje je, Jerome. – Potapšala je svoju platnenu torbu. – Ponijela sam ga jučer sa sobom da ga završim, ali nisam stigla. Znaš, djeca i sve ostalo...

– Da, da, shvaćam. – Bio je očito razočaran.

– Žao mi je, Jerome. Željela sam ga pročitati, uistinu, i hoću to učiniti. Obećavam.

– Razumijem. Obitelj ti je na prvom mjestu. Annabelle mu se htjela približiti i dodirnuti ruku, ali znala je da to vjerojatno ne bi bila dobra ideja. Umjesto toga je predložila da ručaju zajedno.

– Mogu li ti kasnije javiti? – pitao je. – Ako se ne budem osjećao bolje, možda odem kući nakon sastanka.

– Naravno. Ali moram ti još nešto reći, Jerome. Bolje ti je da budeš posve uvjeren u to da više ne želiš raditi u KEY vijestima, jer prema onome što sam ja čula, ako objaviš ovu knjigu, ovdje više nećeš biti dobrodošao.

Pet

Zaključana prostorija, koja se provjeravala, bila je puna radnika koji su nosili respiratorske maske i rukavice, otvarali su svaku kovertu i svaki paket koji je stigao u Broadcast Centar i provjeravali da preko njih u televizijsku postaju nije stigao antraks niti bilo koja druga opasna supstanca. Ali ova opasnost nije bila poslana izvana. Donio ju je jedan od zaposlenika KEY vijesti.

Direktor osiguranja, Joe Connelly, je bio bijesan. Od svih debilnih ekshibicija, ova je sve premašila. A sada će on morati platiti ceh, imati posla s policijom New Yorka i Odjelom zdravstva, s Centrima za kontrolu bolesti i FBI-em. Da se ni ne spominje strah kod zaposlenika KEY vijesti kojega će morati obuzdati.

Onaj idiot Lee možda i jest tvrdio da je epruveta s antraksom ostala zatvorena i postojala je velika šansa da je to istina, ali osiguranje je zahtijevalo da se sve prekontrolira, da ništa ne odluče na temelju pretpostavki. Ured i studio su morali biti zatvoreni i pregledani kako bi se uvjerali da nijedna od smrtonosnih spora nije pobjegla. 'Čelični' tim njujorške policije već je bio tamo i radio je ono što je trenutno bilo potrebno.

Joe je pregledavao mnoštvo monitora uzduž zida prostorije osiguranja. Šesnaest kamera na svakom dijelu bile su programirane da snimaju dijelove različitih lokacija. Iako nije mogao svaki centimetar Broadcast Centra biti pokriven, kamere

su ipak pokrivale svaki ulaz i izlaz, hodnike i vanjsku stranu dizala. Opazio je crno-bijele siluete u studiu KEY to America; izgledali su poput astronauta sa tim svojim zaštitnim odijelima, kapama i rukavicama dok su metodički uzimali uzorke po cijeloj prostoriji.

Prvi rezultati testiranja bit će gotovi za nekoliko sati, iako će pažljivijem testiranju biti potrebno više vremena. Ali danas će mnogo ljudskih života biti uznemireno i pod stresom, barem što se tiče pitanja tko-zna-što-se-moglo-dogoditi, što se pita policija, medicinski radnici i federalci jer je dr. John Lee na vlastitu inicijativu htio zainteresirati publiku.

Hvala vam, hvala vam, dr. Lee.

Šest

Linus Nazareth se nagnuo natrag u svojem naslonjaču, bacajući nogometnu loptu u zrak i potom je hvatajući kad se vraćala natrag. Agenti FBI-a, Leo McGillicuddv i Mary Lyons sjedili su nasuprot njega, nimalo se ne zabavljajući.

– Ne, specijalni agenti, nisam znao. Nisam imao pojma da će dr. Lee izvesti tu stvar s antraksom jutros na setu. Ali ipak mogu reći da sam zbunjen tim njegovim činom. Javnost ima pravo znati o stanju nacionalne sigurnosti zbog ovoga. – Atmosfera u prostoriji je bila napeta zbog izravne optužbe u odgovoru izvršnog producenta.

Agentica Lyons je osjećala potrebu da ga ispraši zbog očite podrugljivosti u njegovom glasu dok je izgovarao 'specijalni agenti'. – Želimo saznati kako je dr. Lee nabavio antraks. Želimo znati sve detalje o tome kako je dr. Lee producirao svoju priču, kamo je otišao i tko je s njim razgovarao.

Lopta je opet poletjela u zrak. – Ne moram vam dati te informacije i neću.

– Ovdje razgovaramo o oružju masovnog uništenja, gospodine Nazareth.

– To je vaš problem, a ne moj. Moj problem je zaštititi pravo javnosti da zna i pobrinuti se da moji dopisnici i producenti dobro obave svoj posao. A oni ne mogu dobro obavljati svoj posao ukoliko ne mogu biti sigurni da će njihovi izvori ostati tajni.

Agenti su se pogledali. Bla, bla, bla. Ovo su već i ranije čuli. Bilo je posve jasno da s ovim arogantnim idiotom neće nikamo dospjeti. Gubili su vrijeme s njim. Ali postoji nekoliko načina za oderati mačku.

Mogu dobiti kazetu o emitiranju i odatle početi raditi unatrag. Kad jednom otkriju gdje je laboratorij u kojem je snimano, mogli bi zaposlenike staviti na detektor laži.

Pošta iz 11. rujna poslana CBS-u, NBC-u i ABC-u bila je teža za riješiti; bilo je gotovo nemoguće otkriti pisma s antraksom između milijuna pisama koji su stizali američkom poštom. Ovog puta bi lanac dokaza trebalo moći lakše slijediti.

Sedam

– Dobro jutro, Edgar. Kako si danas? – Annabelle se nasmiješila visokom muškarcu koji je niz hodnik gurao pokretna kolica od nehrđajućeg čelika.

– Dobro, gospođo. Ja sam dobro. Hvala na pitanju.

U svojoj uštirkanoj bijeloj košulji, čistim crnim hlačama i ulaštenim cipelama, Edgar je primio pohvalu za svoj rad jer je izabran za zaposlenika mjeseca i dobio je značku koju je ponosno držao obješenu za košulju. U punih osam godina koliko je radio u KEY-ovom restoranu, nikada nije s posla izostao niti jedan dan, uvijek je dolazio na svoje smjene, mnogo puta čak i ranije nego što je bilo potrebno. Edgara su šefovi voljeli, baš kao i osoblje KEY to America kojima je donosio kavu, peciva i kolače svakog jutra zajedno sa svojim toplim i srdačnim osmijehom.

Svi bismo se pomalo trebali ugledati na Edgara, pomislila je Annabelle dok je odlagala svoju torbu na stol. Dobro obavlja svoj posao, uz potiho dostojanstvo i na posao ne donosi brige od kuće. U stvari, uopće nije znala ima li Edgar ikakvih briga, ali na ovom poslu sigurno nije mogao puno zarađivati i samo bi mu zbog tog razloga život u New Yorku, jednoj metropoli, trebao predstavljati svakodnevnju borbu. Ali čovjek nikad ne može znati što se krije iza ugodne i ljubazne vanjštine. Ali po hodnicima televizijske kuće bilo je i onih koji su zarađivali mnogo više od njega, uživali u ljepšem i većem komforu, bili su smatrani 'uspješnijima' od Edgara, a svejedno su se neprestano žalili.

Ova stvar je imala i boljih dana, zamijetila je dok je vješala svoj vuneni kaput na kukicu sa stražnje strane uredskih vrata. Moralno ili ne, sutra će početi nositi krznenu jaknu koju joj je poklonila teta Florence kad se odselila na Floridu. Sve do sada je godinama visjela u ormaru, nikada nošena. Jadne životinje su prije petnaest godina za tu jaknu dale svoje živote. Ta će joj jakna sada jednostavno morati poslužiti. Možda će nakon Božića uspjeti kupiti neku drugu na rasprodaji. A do tada, naslijeđena jakna će

ju morati grijati.

Annabelle je uzela slušalicu i počela preslušavati poruke primljene na automatskoj sekretarici. Napela se kad je čula glas Yelene Gregory. – Annabelle, Yelena je. Odmah me nazovi.

Duboko uzdahnuvši, Annabelle je nazvala predsjedničin ured. Javila se Yelenina pomoćnica. – Da, Annabelle. Yelena želi razgovarati s tobom, ali trenutno ima sastanak s ljudima iz Odjela za zdravstvo. Možeš li doći kod nje u ured u deset i četrdeset pet?

Naravno da će doći u njezin ured. Morala je objasniti Yeleni da ona nije imala ništa s time. Morala je zadržati svoj posao.

Vrata ureda dr. Lee-a su bila zatvorena, ali kroz prozor je Annabelle mogla vidjeti radnika odjevenog u narančasto odijelo. Lee je bio u prostoriji za projekciju koja je bila malo niže niz hodnik i razgovarao je na telefon. Mahnuo joj je kako bi ju pozvao da uđe unutra. Ona nije sjela, već je stajala prekrizivši ruke preko žutog džempera od kašmira kojeg joj je Mike poklonio za pretprošli Božić, baš kao što je i očekivala.

– Čekaj da ovo razjasnimo. – Lee je piskarao preko žutog papira. – Ili će me optužiti za posjedovanje oružja za masovno uništenje ili će me, što je najvjerojatnije, baciti pred porotu i pokušati natjerati da kažem odakle sam dobio tu stvar. A što će se dogoditi ako odbijem dati tu informaciju?

Annabelle ga je promatrala dok je Lee slušao odgovor.

– A ako me sudac optuži za neposluh sudu, otići ću u zatvor dok je progovorim, točno? – U Leeovom glasu je bilo uzbuđenja, ali ne i velike zabrinutosti. On zapravo uživa u ovome, pomislila je Annabelle s nevjericom.

– Okej, Chris, nazovi me nakon razgovora s federalnim tužiteljem. – Lee je spustio telefonsku slušalicu.

Sve do toga trenutka, Annabelle nije znala što će učiniti sa svojim dopisnikom. Što se tiče profesionalnog dijela, Annabelle je bila bijesna na Lee-a što je izveo tako nešto, a njoj ništa o tome nije rekao. Ali istovremeno, bilo joj je drago što nije imala pojma o tome. Iskreno je to mogla reći Yeleni i agentima FBI-a i nadati se da će joj vjerovati. Odlučila je ostati mirna, ili se barem doimati mirnom dok je cijelo vrijeme u sebi osjećala zbrku.

– Tvoj odvjetnik? – pitala je.

– Da. Christopher Neuman, jedan od najboljih u New Yorku.

– Trebat će ti on.

Lee je slegnuo ramenima i naslonio se natrag u svoj naslonjač. – Nisam posebno zabrinut.

– To je zanimljivo.

– Chris mi kaže da me tužitelj ured vjerojatno neće željeti žrtvovati tako što bi me sudski gonili. Uočiti će da sam hrabar novinar koji je samo obavljao svoj posao tako što je otkrio pukotinu u betonu nacionalne sigurnosti. Oni bi loše izgledali ako bi progonili heroja.

– Znači, ipak će te poslati pred veliku porotu?

Lee je klimnuo glavom. – Vjerojatno. A ja ću naravno odbiti izdavanje svojih izvora, – izjavio je samozadovoljno.

A obožavati ćeš publicitet koji će doći uz to, zar ne? Oduvijek principijelan novinar. Samo pomisli kako će se to odraziti na tvoj kredibilitet kad tvoj agent u budućnosti bude pregovarao za ugovore.

– Jesi li spreman otići u zatvor?

– Ako budem morao, jesam.

Da je mislila da su motivi dr. Lee-a uistinu onakvi kakvima ih je predstavljao, Annabelle bi mu se divila zbog stajališta. Ali predobro ga je ona poznavala. Svaki atom njezina tijela joj je govorio kako je ovo proračunat plan stvoren da pomogne dr.

Lee-u u ostvarivanju svojih velikih profesionalnih ambicija.

Zamisao dr. Lee-a iza rešetaka nije jedino uznemiravajuće, barem što se Annabelle ticalo.

Osam

Skupina ljudi okupljena oko konferencijskog stola znala je da je okupljena zbog jednog od onih sastanaka koji će u budućnosti dati materijala za prepričavanje za vrijeme zajedničkih doručaka ili večera. Dok su ispijali svoje kave, producenti i dopisnici su čekali izvršnog producenta, špekulirajući o tome što će Linus Nazareth reći i kako će reagirati na događaje iz jutrošnje emisije.

– Ja mislim da je to zaslužilo osudu, – promrmljao je Gavin Winston. – Lee nije imao pravo tako riskirati. Odmah bi trebao biti otpušten.

– Ne znam, Gavin. – Russ Parrish je slegnuo ramenima, uvrćući jedan pramen svoje tamne kovrčave kose. – Ipak je to bila odlična predstava za gledatelje.

– Ti tako misliš, – odgovorio mu je poslovni dopisnik. – Za tebe sve u sebi mora sadržavati zabavne elemente.

– To mi je posao, Gavin, sjećaš se?

Gavin je zategnuo čvor na svojoj svilenj kravati. – Pa, ovo nije jedan od filmova koje ti pregledavaš, Russ. Ovo je pravi život i antraks je prava stvar. Smrtonosna stvar. Lee se nije smio

usuditi. Što ti misliš, Dominick?

Sve oči bile su uprte u starijeg producenta. Dominick O'Donnell je bio Nazarethova desna ruka.

– Kao prvo, ja osobno nisam posebno iznenađen i ne vidim zbog čega ste vi tako šokirani. Kad je prošlog tjedna John na sastanku izvalio ideju o antraksu, nekome je sigurno moralo pasti na pamet da on vjerojatno u laboratoriju ima to o čemu priča.

Nitko iz konferencijske dvorane nije želio odgovoriti.

– Uglavnom, – nastavio je Dominick, – mislim da će ovaj veliki publicitet zbog antraksa biti jako dobar za gledanost, a s obzirom da smo u jednom uljuljanom periodu, Linus će biti posebno oduševljen.

– Gledanost, samo gledanost. – Gavin je šakom udario po stolu. – Prokleta gledanost.

– Što ja to čujem? – Linus Nazareth je stajao na okviru vrata. Konferencijska dvorana je odmah utonula u potpunu tišinu dok je izvršni producent zauzimao svoje mjesto za stolom, usredotočivši svoj pogled na poslovnog dopisnika.

– Ma daj, Gavine. Smirimo se malo, hoćemo li? Gledanost je ta koja nam omogućava naplaćivanje reklama i koliko ćemo pri tome novca zaraditi, baš kao što i sam znaš, ti financijski genije, zbog gledanosti primaš toliko veliku plaću. Zato nemojmo omalovažavati svrhu gledanosti. Sjeti se, Gavin, pobjeđivanje nije sve. To je jedina bitna stvar.

Gavin se zarumenio, dok su oči ostalih prisutnih u konferencijskoj dvorani bile uprte prema dolje, odjednom začuđenih zbog važnosti svojih takozvanih bilješki.

– Okej. Prije nego što nastavimo, dopustite da vam kažem da je epruveta s antraksom bila pravilno zapečaćena i nema nikakve opasnosti da su spore mogle izaći u zrak. Sada kad sam vam to rekao, želi li tko od vas primiti Cipro – profilaktični antibiotik, što je vaše pravo. Možete pitati svojeg liječnika.

– Hoćeš li i ti primiti taj antibiotik, Linus? – pitao je meteorolog, Caridad Vega.

– Neću, Carrie. Neću popiti ništa od toga. Eto, toliko sam uvjeren da nema nikakve opasnosti. – Linus se naslonio na naslon svojeg stolca, pogledavši sve prisutne za stolom s izrazom lica koji je onemogućavao da ga više ispituju.

– U redu, – nastavio je, – sada kad smo i to riješili, želim da znate da od sada pa na dalje, ova televizijska kuća i KEY vijesti potpuno stoje iza dr. Lee-a. To je naše službeno stajalište. Osobno, nisam znao da će John izvesti tako nešto i nikoga od vas

ne ohrabrujem da u budućnosti donesete takvu opasnu odluku. Ja moram biti obaviješten o svakom detalju naših emisija. Za ovo pravilo ne smije postojati nikakva iznimka.

– Osim Lee-a, pretpostavljam, – šapnuo je Jerome Henning Annabelli.

Nazarethove oči su se skupile dok se usredotočio na producenta zaduženog za knjige. – Imaš li nešto za reći, Jerome?

– Oprosti, Linus, upravo sam govorio Annabelle koliko se loše osjećam.

– Tako dakle. Pa, zašto ti danas ne bi prvi otišao i tako nas poštedito da se ne zarazimo sa čime god ti imaš?

Pokušavajući ignorirati komentar, Jerome je prešao preko liste autora koji će ovog tjedna uspjeti promovirati svoje knjige, usput im ukratko prepričavši o kojim se knjigama radi. Zadnja knjiga na listi je govorila o uzdržavanoj ljubavnici poznatog političara.

– Tko je izdavač te knjige? – pitao je Nazareth.

– Ephesus. – Jerome se zakašljao.

Nazareth je klimnuo glavom. – Dobro. Zabilježi to.

Jerome se nije trudio objašnjavati da je to već učinio. Ephesus je objavio i Nazarethovu knjigu i Jerome je znao da bi njegov 'trener' vjerojatno želio svojeg izdavača učiniti sretnim. Izdavačka kuća je platila ogroman predujam za pogled iznutra u najgledanijoj jutarnjoj emisiji kojega bi napisao blistavi producent, ali pod uvjetom da svaku riječ osobno napiše sami Linus Nazareth. Ali Linus je uskoro shvatio da knjigu napisati i nije baš tako lako i jednostavno. Za to je bilo potrebno strpljenje koje on nije imao i obratio se Jeromeu za pomoć da napiše: Jedina 'stvar': Pobjeda u televizijskom svijetu vijesti.

Sa pažljivo skrivenim neslaganjem, Jerome je promatrao producenta dok se ovaj sa svojim zlobnim kritikama okrenuo prema sljedećoj žrtvi. Nakon pisanja svih onih laži koje su Linusa učinile moćnijim i važnijim, Jerome je ugledao svoju priliku da sve to ispravi tako što bi ispričao istinu i istovremeno se opskrbio vlastitom slavom i bogatstvom. On možda i jest potpisao tajni sporazum o tome kako neće otkriti da je on napisao šefovu naširoko hvaljenu knjigu, ali nigdje nije pisalo da ne može napisati svoju knjigu.

Kad je njegov vlastiti rukopis prodan i objavljen, Jerome je bio svjestan da je time porušio sve mostove. U glavi je već imao smišljenu posvetu.

Za 'trenera' Nazaretha...

Da nije bilo tebe, ne bih imao motiva niti teme za pisanje ove

knjige.

Devet

Bilo je iznenađujuće što je Jerome još uvijek bio na nogama i normalno funkcionirao. Te opake male bakterije su se bez imalo sumnje nastavile razmnožavati u njegovim plućima, gurajući ga, iako on to još nije znao, u neizbježno. S obzirom da će ovo najvjerojatnije biti zadnji puta što se vide, nije se moglo odoljeti nekim riječima. Ništa se puno nije moglo otkriti, nikakve prijetnje ili priznanja koja bi natjerala Jeromea da potraži pomoć. Samo nekoliko riječi da zna kako njegova djela za sobom povlače i određene posljedice.

Jerome je bio u svojem uredu, odijevajući jaknu i spremajući se za odlazak kad se začulo kucanje na otvorenim vratima. Sa sićušnim kapljicama znoja na čelu, izgledao je prilično loše. Uspaničenim glasom se ispričavao: – Oprosti, ali može li to malo pričekati? Užasno se osjećam i moram otići odavde. Automobil me već čeka dolje da me odveze kući.

– Nemoj se brinuti. Bit ću brz. Jerome, samo sam želio da znaš da ne cijenim to što si cijelom svijetu želio reći za nas.

– O čemu ti pričaš?

– Pročitao sam tvoje malo genijalno djelo. Nisam imao pojma da si tako zloban, Jerome.

– Nemam pojma o čemu pričaš i trenutno ne mogu razgovarati. Moram otići kući leći u krevet.

– Trebao si reći Annabelle da bude pažljivija s time. Ostavila je rukopis u svojem uredu.

Jerome nije mogao vjerovati. – Smijem li pitati što si ti radio njuškajući po Annabellinom uredu?

– To sada nije važno. Neću dopustiti da se sada sve okrene protiv mene, da ja ispadnem kriminalac, kada si ti učinio grozotu. Ti bi se trebao sramiti.

Jerome je prošao pokraj njega. – Pa, zapravo se ne sramim. A sada se, molim te, odmakni od vrata da ih mogu zaključati. Odlazim kući.

Deset

Lauren Adams je stajala na pločniku na kojem je bila gužva, zureći dolje u svoje nove Pradine čizme. Iako su je koštale gotovo

tjedne plaće, razmislila je i shvatila da su te čizme bile dobra investicija. Bilo tko, imalo vrijedan, prepoznat će tu meku kožu i spretne šavove i pretpostaviti ono što je željela da pretpostavi. Ona je bila kvalitetna osoba i željela je da ju se shvaća ozbiljno.

Dok je čekala snimatelja da doveze auto iz garaže, Lauren je promatrala kako pristaje još jedan policijski automobil, a ostale ekipe iz drugih televizijskih kuća su snimale posljednje događaje u KEY vijestima.

Zapuhao je vjetar, a ona je rukom odgurnula svoju dugu tamnu kosu sa čela. Bilo joj je drago što jutros nije propustila sastanak osoblja. Oduvijek je uživala u Linusovim naknadim analizama sastanka. Dopisnici i producenti emisije KEY to America su se sastajali u konferencijskoj dvorani kako bi slušali izlaganje izvršnog producenta o tome što mu se svidjelo od emitiranoga programa i što mu se nije nikako svidjelo. S obzirom da se Linus nikada nije okomio na nju, ona se dosta dobro zabavljala. Ustvari, najbolje vrijeme koje bi ona i Linus provodili zajedno bilo je neposredno poslije sastanka. Onda je on bio posve vedar i veseo.

Jutrošnji sastanak je bio iznimno dobar show.

Ubrzo se na cesti pojavila tamno siva limuzina i Lauren je ušla unutra, iznerviravši se kad je u svojem vunenom kaputu od alpake sjela na sjedište umazano kavom.

– Kamo? – pitao je B. J. D'Elia, pripremajući se za naredne sate koje će provesti s primadonom.

Lauren je na brzinu izgovorila adresu psihologa u centru grada. Bilo je teško dobiti priliku za taj intervju, a njoj je bio potreban za serijale koje je pripremala o edukativnim igračkama. Puzzle, džepni mikroskopi, teleskopi i lebdeći globusi bili su, po predviđanjima, ovogodišnji božićni najpoželjniji pokloni. Lauren je bilo potrebno čavrljanje s tim dječjim psihologom o tim igračkama da kaže koliko su one zaista potrebne i kvalitetne.

Iz Hermesove torbe je izvadila svoj notes za bilješke.

Jedanaest

Bijeli prah. Bijeli prah. Bijeli prah.

Uz svu tu priču jutros o antraksu, Russ Parrish se mogao koncentrirati samo na onaj drugi bijeli prah. Onaj za kojim je čeznuo.

Poželio je da nikada nije probao kokain. Davno je čuo da je osjećaj koji on pruža strašno ugodan i da je neizbježno da se čovjek navikne i postane ovisnik o njemu. Ali on je nekako

pomislio da se to njemu ne može dogoditi. Da će on biti jedan od nekoliko njih koji se mogu kontrolirati.

Trebao je znati bolje od toga. Povremeno korištenje za opuštanje, pretvorilo se u ovisnost. Nije bilo smisla za uljepšavanje. Postao je ovisnik, a to je bila skupa strast.

Russ je zatvorio svoja vrata i bilo mu je drago da u uredu ima samo jedan prozor. Drugi su se možda i bunili zbog svojih kutija bez sunca, koje su im dodijeljene u Broadcast Centru, gigantskoj mljekari, koja je pretvorena u KEY-evu središnjicu, ali Russu je njegovo mjesto savršeno odgovaralo. Mogao je imati svoju privatnost kada bi ju poželio ili kad bi mu bila potrebna.

Iz džepa je izvadio svoj novčanik i iz njega izvukao kreditnu karticu, šuškvu novčanicu od dvadeset dolara i malu, precizno presloženu, papirnatu kovertu. Pažljivo otvarajući kovertu, Russ je istresao prah u zaglađen pregib papira. Koristeći svoj stol kao radno mjesto, uzeo je rub kreditne kartice i njome ujednačeno počeo sjeckati kokain, uništavajući sićušne grudice koje su se stvorile. Kada se uvjerio da je prah posve jednak, Russ je smotao novčanicu od dvadeset dolara u mali smotuljak i prinio je nosnici. Kad je sagnuo glavu do stola, novčanica je postala cjevčica kroz koju je ušmrkavao bijeli prah.

Uhvatio je svoj odraz u ogledalu koje je visjelo na zidu nasuprot njegovom stolu. Promatrao se dok su mu oči postajale vodenaste, a lice mu se rumenilo. Iz džepa s unutrašnje strane kožne jakne izvukao je maramicu s kojom je obrisao nos. Odvratno ponašanje, ali čovječe, osjećaj koji ga je preplavljivao bio je veličanstven.

Bio je to gotovo klišej, zar ne? Reporter koji izvještava o svijetu zabave navukao se na drogu baš kao Hollywoodske zvijezde i slavni glazbenici koji su zaista duboko zaglibili. Seks, droga i rock 'n' roll. Život ubrzanim tempom.

Dvanaest

Znao je da je ta slatka mlada stvar neugodna, ali Gavin je svejedno nastavio. Nakon jutrošnje Linusove jezikove juhe, veteranski dopisnik je trebao nešto od čega će se osjećati bolje, važnije i veće. Lijepa pripravnica sa svojim ugodnim licem, uskim džemperom i kratkom suknjom bila je samo ruka koja je masirala njegov ranjeni ego.

Studentice sa koledža su radile besplatno samo kako bi mogle provesti vrijeme u ogromnoj televizijskoj kući. Ponekad se posredovalo kako bi neke od njih nakon diplome ostale raditi u

KEY-u. U najgorem slučaju, odlazile bi od njih sa impresivnim preporukama u svojim životopisima.

Pripravnice su bile vedre i željne znanja i posla i bilo ih je vrlo lako impresionirati. Gavin se radovao novoj skupini studentica koje su dolazile svakog semestra. Lily je bila izabranica ove skupine pridošlica.

Duga plava kosa s tankim šiškama koje su joj sezale ravno do krupnih smeđih očiju. Oči su joj bile poput Bambijevih. Nevine i povjerljive, tako suprotne od tamnih, oštih kao što su bile oči njegove žene Marguerite.

Gavin je odlučno smetnuo s uma misli o ženi s kojom je bio okovan u braku već četvrt stoljeća i nastavio je razgovarati s Lily.

– Razmišljao sam da bi ti mogla možda ovog poslijepodneva poći sa mnom na dogovoreni intervju, – ponudio se. – To bi za tebe bilo odlično iskustvo da se malo makneš iz ove zgrade i vidiš pravi terenski rad.

– Bože, hvala vam, gospodine Winston, to bi bilo odlično. Zaista cijenim to što mislite na mene.

– Zovi me Gavin, draga. 'Gospodin Winston' me nekako podsjeća kao da ti mogu biti otac. – Nacerio se.

Pripravnica se nervozno nasmiješila. Moj otac je mlađi od tebe, pomislila je.

Trinaest

U razdoblju između jutarnjeg sastanka i dogovorenog susreta s Yelenom, Annabelle je brzo prešla preko svojih e-mailova, brišući još jedan od Jeromea u kojem ju je molio da pročita njegov rukopis, a potom je nazvala doma. Telefon je uporno zvonio dok se Mike konačno nije javio.

– Baš sam sada htjela prekinuti, dušo, – rekla je Annabelle, pokušavajući sakriti brigu u svojem glasu. – Gdje si bio?

– Ležao sam.

Srce joj se slomilo. Mike je i ovaj dan prespavao. Svih tih godina koliko su zajedno, Annabelle ga nikada nije vidjela da je nedjeljom poslijepodne otišao malo prileći. Slobodan dan na poslu značio bi da je Mike psihički bolestan, a ti dani su bili uistinu rijetki. A sada, dan za danom, tjedan za tjednom, Mike je svoje vrijeme provodio sam u stanu, ležeći u krevetu sa spuštenim zastorima, povremeno spavajući i stalno razmišljajući o mračnim stvarima i događajima.

Čak ga ni blizanci nisu mogli izvući iz njegovog očaja. Gospođa

Nuzzo joj je rekla da su Thomas i Tara prestali pokušavati ući kod njega u sobu i razgovarati s njim kad bi ih ona vratila iz škole. Djeca su već mnogo puta bila odbijena.

Umjesto da se druže s ocem, djeca su, do povratka majke s posla, radije ostajala s dadiljom, čekajući ju kako bi joj ispričali dogodovštine iz škole.

– Jesi li dobro otpremio djecu u školu?

– Da, stvarno su bili sretni što sam ih ja odvezao u školu.

– Oni te vole, Mike. – Bila je u iskušenju da doda: 'I zabrinuti su za tebe', ali nije željela da joj se muž osjeća lošije nego što mu je već sada. Suzdržavanje i stalan oprez bio je sada njezin način života, biranje riječi samo kako ga ne bi uzrujala. Žudjela je za onim ne tako davnim danima kada su jedno drugome mogli svašta izgovoriti.

– Kako posao?

Zanimalo ga je? Pozitivan znak.

– Nije baš dobro. Još malo pa moram ići na sastanak s Yelenom Gregory i ostalom ekipom kako bi riješili ovaj slučaj s antraksom.

– Kakvim antraksom? Nade su joj potonule.

– Sjećaš se? Pričala sam ti o tome prije nego sam odjurila na posao? Zbog toga si ti moram ići s blizancima u školu.

– O, pa da, – tupo je odgovorio. – Pa, uvjeren sam da će sve biti u redu. KEY vijesti su sretne što te imaju, Annabelle.

– Drago mi je što tako misliš, dragi, – odgovorila mu je, osjećajući se jako usamljeno. – Nakon ovog jutra, nadam se da će se tako osjećati.

Annabelle je brzo prešla pogledom preko predsjedničinog ureda. Još nikada nije bila ovdje i iz nekog je razloga očekivala nešto više. Televizijski monitori, svaki okrenut na drugu postaju, bili su smješteni na polici iza masivnog stola Yelene Gregory. Sive zidove su ukrašavale uokvirene novinarske nagrade, a pod je prekrivao jedan orijentalni sag. Ali prostorija nije bila posebno velika, niti je pogled s prozora bio posebno impresivan. Užasan promet preko Pedeset sedme ulice.

Nasuprot Yeleninog stola sjedio je šef osiguranja, Joe Connelly; pored njega je sjedio Linus Nazareth. Osjećajući se poput neposlušne školarke koju su pozvali u ravnateljev ured, Annabelle se smjestila na sofi pored Johna Lee-a.

– Prijeđimo odmah na stvar, – planula je Yelena. – Želim znati kako se to dogodilo.

Sve oči su bile uprte u Linusa, koji je promatrao Johna Lee-a.

Sila njegovog zurenja natjerala je sve prisutne da pogled preusmjere na sofu.

– Yelena, – počeo je Lee zamuckivati, – sada shvaćam da nisam trebao samostalno odlučiti o tome što sam napravio, ali bojao sam se reći nekome o svojem planu donošenja antraksa u televizijsku postaju, mislio sam da bi mi se plan tako mogao izjaloviti.

– Tako da si sam odlučio donijeti tu odluku? Bez razgovora sa svojom producenticom ili barem izvršnim producentom? – pitala je Yelena uz određenu dozu skepticizma.

Annabelle je osjetila vrućinu u svojim obrazima dok su svi prisutni očekivali Johnov odgovor.

– Da. Sve sam samostalno izveo. A što se tiče moje obrane, to je bila priča koja je bila vrijedna da se ispriča. Amerika je morala saznati.

Yelena je naborala oči. – Bilo kako bilo, nisi imao nikakvo pravo pustiti to u javnost bez prijašnjeg konzultiranja nekoga iz zapovjednog lanca. A sada su KEY vijesti, zbog zakonskih razloga i svoje reputacije, prisiljene stati uz tebe i braniti tebe i tvoje postupke i to mi se uistinu gadi. Da smo znali što planiraš učiniti i da smo ti dali zeleno svjetlo, sada bi bili spremni s odgovorima. Ali sada se moramo boriti da vratimo kontrolu. Ja bih ti osobno, John, mogla zavrnuti vratom.

Annabelle je pomislila kako je pored sebe čula potihog cviljenja. Nije mogla podnijeti tog tipa, ali nije uživala u ovoj situaciji u kojoj se trenutno nalazio.

Linus se ubacio. – U pravu si, Yelena. Moramo smisliti kako sada reagirati. Već smo rekli FBI-ju da im ništa ne moramo reći.

– A moj odvjetnik mi je rekao da federalci neće podići tužbu jer bi pred javnosti loše izgledali, – ubacio se Lee s tračkom nade. – Ne žele da ih se gleda kao na nekoga tko bi se okomio na novinara koji je sada upozorio javnost na opću opasnost.

– Je li i ti tako gledaš na to, John? Smatraš li se hrabrim novinarom koji spremno podnosi bol za dobrobit javnosti? – Sarkazam u Yeleninom glasu polako je rastao kad se ustala sa stolca i prišla prozoru. – Smiješno, ali ja nekako mislim da tvoja osobna ambicija ima itekakve veze sa svim ovime.

Trebao je šutjeti, razmišljala je Annabelle. Sada je bila odlučnija nego ikada ranije, pričati će samo kad ju se nešto pita.

Linus se ponovno ubacio. – Priznajmo, Yelena. Sve je to igra zvana ambicija. Ne mogu se sjetiti nijednog reportera njegovog kalibra koji ne želi biti na ekranu i ispričati svoju priču. To je ono

čime se reporter bavi, to je ono za čega radi i bori se. Yelena, KEY vijesti neće zbog ovoga loše izgledati. Sada smo heroji, jer smo javnosti rekli ono što bi trebala znati. Tako ćemo odigrati. – Udario je dlanom o rukohvat stolca kako bi uhvatio pozornost prisutnih. – A iako je to naša mala prljava tajna, tako se probijaju granice gledanosti.

Svjetlo se probijalo kroz prozor iza Yeleninih leđa, a ostali su napeto čekali njezin odgovor.

– Vjerovao ti ili ne, trenutno nisam zabrinuta za našu gledanost, Linus. Instinkt mi govori da nogiramo Johna. Ali trenutno to ne mogu učiniti. Mislim da je sada najbolje da stanemo uz njega. Ali vjerujte mi, teška je ovo odluka.

Četrnaest

Kad je automobil izašao na njuđersijsku stranu tunela Lincoln, Jerome Henning je vozaču dao novo odredište.

– Molim u bolnicu Essex Hills u Maplewoodu. – Zatim je predložio da idu zapadno na Route 280 i bilo mu je drago što je imao vozača. Nema šanse da bi se trenutno mogao voziti vlakom kroz predgrađa.

Bilo mu je sve teže disati, prsa su mu se stiskala. Nije se još nikada tako osjećao kad bi dobio gripu ili bi pokupio neki virus. Morao je otići do liječnika, ali s obzirom da nije imao osobnog liječnika, vjerojatno mu je najbolja opcija bila Hitna pomoć bolnice koja mu je bila najbliža kući. Možda je trebao odmah otići u bolnicu New York Citya. Ljudi su uvijek nekako pretpostavljali da su tamo bili bolji liječnici nego oni u New Jerseyju. Trebao je pitati Annabelle za mišljenje.

Iz džepa je izvadio svoj mobitel, boreći se za koncentraciju kako bi se sjetio broja i potom ga otipkao. Telefon je pet puta odzvonio prije negoli se uključila automatska sekretarica.

– Bok. Ovdje Annabelle Murphy, producentica KEY to America. Trenutno sam na drugoj liniji ili nisam prisutna, pa vas molim da ostavite svoje ime, broj i vrijeme kad ste nazvali i javit ću vam se što je prije moguće. Ili me možete pokušati dobiti na mobitel. – Annabellin snimljeni glas izrecitirao je njezin broj mobitela.

Nakon zvučnog signala, Jerome je uspio izgovoriti: – Annabelle, ja sam na putu prema doma, zapravo prema bolnici Essex Hills. Htio sam te pitati što ti misliš o tome, ali pretpostavljam da će me i ovi liječnici uspjeti skrpati. Žao mi je zbog našeg današnjeg ručka. Još uvijek želim čuti što misliš o knjizi. Pokušat ću te

nazvati kasnije.

Prekidao je liniju upravo u trenutku kad se sjetio da želi upozoriti Annabelle na uredskog njuškala i izgrditi ju jer je ostavila njegov rukopis na vidljivom mjestu gdje ga svatko može pročitati, ali više nije imao snage za ponovni poziv.

Petnaest

– Misliš li da smo trebali dati brisove nosova? – Wayne Nazareth je čekao Annabelle kad se vraćala iz Yeleninog ureda. Ako još malo bude šetao naprijed-nazad po uredu, napraviti će rupu na tepihu, pomislila je Annabelle. Žalila je tog tankog, mladog muškarca. Već mu je ionako loše što mu je Linus Nazareth šef. Annabelle si nije mogla zamisliti da njega ima za oca. Wayne je bio tih onoliko koliko je njegov otac nagao. Bio je zamišljen i talentiran, posve svjestan uredskih tračeva o najvjerojatnijem nepotizmu.

– Ja neću, Wayne, – odgovorila je. – Nos je prva linija obrane tijela. U njemu postoje stotine bakterija, a čak da je antraks u njemu, ne znači da je i u plućima. Osim toga, epruveta s antraksom je bila hermetički zatvorena. Ničemu nismo bili izloženi.

– A zašto su onda oni ljudi, provjeravajući studio i Leeov ured na sebi imali narančasta odijela, čizme i maske?

– Ta zaštitna odijela su samo mjera predostrožnosti, pretpostavljam, dok se ne obave svi testovi. Ali Lee kaže da nikada nije otvorio epruvetu s antraksom i ja mu vjerujem. On je možda štošta, ali sigurno nije samoubojica.

Wayne je na trenutak razmišljao o Annabellinom odgovoru. Nije želio ispasti kukavica, ali bio je zabrinut. – Ne znam, – rekao je s naboranim obrvama.

– Gledaj, Wayne, ako ćeš se zbog toga bolje osjećati, ti se testiraj. Ali zapamti da ti testovi iz brisa nosa mogu jedino umiriti javnost, ali zapravo nemaju posebno korisnu kliničku funkciju. Ako test ispadne pozitivan, to će značiti da si samo bio izložen, a ne nužno i infekciju.

– Onda bih možda trebao uzeti recept za onaj antibiotik, Cipro? – procijedio je.

Annabelle je pokušala biti strpljiva. – Ponovno ti govorim, ja ne želim. To je antibiotik koji ćeš morati uzimati šezdeset dana. Nekim ljudima uzrokuje ozbiljne nuspojave. A što je još važnije, ako uzimaš taj antibiotik, a zapravo ti nije potreban, postoji šansa

da neće djelovati kada i ako ti zaista bude potreban.

Annabelle nije znala što bi još mogla reći kako bi odagnala strah mladog muškarca. Odlučila je pokušati mu odvratiti pozornost. – Ako trenutno nemaš nikakav zadatak, mogao bi mi pomoći oko moje priče.

– Bože, Annabelle, zaista bih ti želio pomoći, ali već ionako imam hrpu stvari za obaviti. Moram otići na Wall Street i obaviti jedan intervju za Gavina, a već sam obećao Lauren da ću napraviti neka istraživanja za njezinu reportažu. – Izletio je kroz vrata.

Promatrajući ga kako nestaje niz hodnik, Annabelle se pitala kakav bi osjećaj bio imati brata, i to blizanca, koji dvadeset godina leži vegetirajući, brata ili sestru s kime si od samog začeca. Pomislila je na Thomasa i Taru i onu posebnu vezu između njih. Osjećajući jezu, protrljala je ruke, zamišljajući kako bi bilo jednom od njih kad bi morali gledati kako drugi propada kroz led zaleđenog jezera, dok je čitala Jeromeov rukopis koji se vraćao na šestogodišnjeg Waynea Nazaretha i sve ono kroz što je morao proći prije mnogo godina. Prema Jeromeovom rukopisu, Wayne je samo stajao tamo, vrišteći za pomoć, ne želeći pobjeći od svojeg brata. Kako se mogao nositi s tom spoznajom, koja mu je zasigurno postajala sve teža kako je rastao, da su te dragocjene minute mogle sve promijeniti? Da je odmah otišao po pomoć, brat bi mu se možda spasio. Bilo je to prestrašno i namjeravala je reći Jeromeu da bi taj dio, barem po njezinom mišljenju, trebao izbaciti iz knjige.

Bilo je to previše okrutno.

Šesnaest

Joe Connelly se vratio u predsjedničin ured s najnovijim vijestima.

– FBI želi vidjeti Johnove e-maile, – izjavio je. Sjedeći iza stola, Yelena ga je pogledala bez posebnog iznenađenja na licu. – Koje iznenađenje.

– Što ti kažeš? Bismo li trebali surađivati? – pitao je šef osiguranja.

– Ne, Joe. Ako FBI želi pogledati njegove e-maile, onda neka donesu sudski nalog.

Sedamnaest

Danas je definitivno bio dan za ručak kod Michael'sa, ali ne zbog predivnog uređenja u kalifornijskom stilu niti zbog slasnog jelovnika. U tom restoranu su se uvijek okupljali ljudi iz medija gdje su uz objedovanje pričali o najnovijim vijestima.

Izvršni producent KEY to America i njegovo društvo za ručkom bili su upućeni za stol u prednjem dijelu restorana. Linus je volio biti u prednjem dijelu. Tako bi svi koji uđu i izađu iz restorana morali proći pored njega, klimajući glavama u znak pozdrava ili izmjenjujući nekoliko pristojnih riječi. Danas su stigli kasnije nego inače, ali unutra je svejedno bilo dovoljno gostiju koji su mu željeli odati poštovanje.

– Vraški posao s tim antraksom jutros, Linuse.

– Odlično, stari. To je strašno dobra televizija.

– Čestitke obojici. Definitivno ste se iskazali.

Linus je uživao u pohvalama i slavi kad im je stigla salata na stol.

– Vidiš, John? Ti si heroj. Možda ovi dečki prije nisu znali za tebe, ali sada si im svima vraški pokazao tko si i što si.

Lee je otpio gutljaj iz čaše za vino. – Ne osjećam se poput heroja nakon onog sastanka s Yelenom.

– Nemoj se brinuti zbog Yelene. Smirit će se ona i doći k sebi kad vidi da je to bilo dobro za KEY vijesti.

– Bolje bih se osjećao da si joj rekao istinu, Linus.

Izvršni producent se namrgodio. – Hej, dogovorili smo se, zar ne? Morao sam zabraniti plan pred njom na sastanku. Da sam prije svega otišao do Yelene i sve joj ispričao o našem planu, ona se možda ne bi odvažila na to. Bilo je to dobro za emisiju i dobro za tvoju karijeru, a to je sve zbog čega se trebamo brinuti.

– Ali ipak bih želio da si joj priznao kako si o svemu bio obaviješten i da si sve znao unaprijed.

Da su želje konji i prosjaci bi jahali. Stara izreka motala se po Linusovim mislima. Ne, njemu je bilo drago što je sve ispalo onako kako je planirao.

Linus je svojom vilicom brljao po komadu piletine. – John, nećemo si o ovoj temi slati više nikakve poruke. Moramo biti oprezni, jer opreza nikad dosta. Od sada pa nadalje, o tome ćemo razgovarati samo oči u oči.

Osamnaest

Liječnik iz Hitne službe položio je svoj stetoskop na Jeromeova leđa. – Duboko udahnite, – zapovjedio mu je. Uдах se pretvorio u neprestano kašljanje.

– Curi li vam nos?

Jerome je umorno klimnuo glavom. – Ne. Imam samo vrućicu i glavobolju, zapravo, cijelo tijelo me boli. I trenutno jako teško dišem. I strašno sam umoran.

– Okej, napraviti ćemo analizu krvi i snimiti ćemo vam prsni koš.

Ovo nije bila samo prehlada.

– Čime se bavite, gospodine Henning? – pitao ga je liječnik dok je pravio bilješke u svojem bloku.

– Ja sam producent za KEY vijesti, točnije za KEY to America.

– Zaista? Gotovo svakog jutra gledam tu emisiju.

– Ja radim na izboru knjiga.

– Zanimljivo.

Liječnik nije razmišljao o trenutno najprodavanijoj knjizi. Pomislio je na onu reportažu o antraksu o kojoj su svi pričali.

Nakon 11. rujna, mnogo je čitao o biološkim i kemijskim uzročnicima, ali ovo mu se ne može događati točno ispred očiju, zar ne?

Devetnaest

FBI ju je konačno uspio uhvatiti kako bi ju ispitali. – Mislim da bih trebala pozvati odvjetnika ili tako nešto, – rekla je Annabelle dok je agentima pokazivala da sjednu.

– To je vaše pravo, naravno, – odgovorila je agentica, – ali ovdje nizašto niste optuženi. Mi bismo vam željeli postaviti samo nekoliko uobičajenih pitanja.

– U redu.

– Vi ste bili producentica jutrošnje reportaže dr. Lee-a, točno?

– Da, to je točno.

– Nama je rečeno da ništa niste znali o namjerama dr. Lee-a da nabavi antraks i da ga donese u zgradu. Je li i to točno?

– Da, jest. Jednom je spomenuo nešto o tome, ali ja nikada nisam pomislila da bi on to zaista napravio, osobito nakon što mu je Linus Nazareth rekao da to ne smije učiniti.

– Kada mu je Linus to rekao?

– Prošlog tjedna na jednom od naših sastanaka. Agenti FBI-a su si nešto zapisali.

– Znae li kako je došao do antraksa?

Annabelle je zastala prije nego je odgovorila. – Pretpostavljam da ga je uzeo iz laboratorija u kojem je snimio dijelove reportaže, ali nisam sigurna gdje je to.

– Jeste li vi bili s dr. Lee-em u laboratoriju?

Prvi puta u životu, Annabelle je bilo drago što su KEY vijesti imale tako strogo ograničena sredstva. Beth Terry, zadužena za proračun, odobrila je putne troškove samo za jednog medicinskog dopisnika koji bi odletio u taj laboratorij. Annabelle je ugovorila snimanje u laboratoriju i sve dogovorila s lokalnim snimateljima preko telefona, ali zapravo nikada nije otišla tamo.

– Ne, nisam.

– Znači ne znate koga je dr. Lee kontaktirao kad je stigao u laboratorij?

– To je točno.

Kad su se agenti ustali kako bi pošli, Annabelle je krajičkom oka pogledala u kompjuterski ekran i kliknula mišem na poruku poslanu svim zaposlenicima. Yelena Gregory je svim djelatnicima objavila sretnu vijest. Napravljeni testovi nisu pokazali nikakav trag antraksa u Broadcast Centru. S velikim olakšanjem, Annabelle je provjerila poruke na automatskoj sekretarici i saznajući da će sama ručati, krenula prema restoranu.

Dvadeset

Inače je uvijek bilo teško otići bilo kamo posve neprimijećeno. Ali danas su djelatnici obraćali više pozornosti razgovorima o mogućim posljedicama nego ljudima koje su konstantno viđali. Za vrijeme ručka nije se bilo teško ušuljati u Annabellin ured i zatvoriti vrata. Stajanje odmah ispred zatvorenih vrata osiguravalo je da se ništa ne vidi s prozora koji je gledao na hodnik.

Samo minuta. Samo je toliko bilo potrebno.

Zaštitne rukavice bile su navučene na drhtave ruke. Smiri se. Smiri se.

Ako netko ipak uđe unutra, postojao je i plan za objašnjenje.

Annabelle je kolegi posudila nekoliko dolara kad se bankomat u prizemlju pokvario, a sada se novac vraća. To je, na kraju krajeva, bila istina. Novac je bio posuđen, a sada je bio uguran u džep iznošenog vunenog kaputa koji je visio na stražnjoj strani

Annabellinih vrata. Novčanica od dvadeset dolara, zajedno s maramicom koja je bila posuta lijepim bijelim prahom. Annabelle će ju sigurno iskoristiti.

Vani je bilo hladno, a šmrcaje je bila uobičajena pojava.

Dvadeset jedan

Poslijepodnevna pošta je pokazala da se jutarnjom reportažom podigla poprilična prašina. Četiri nova CD-a od glazbenih kompanija, tri DVD-a velikih filmskih hitova koji se trebaju pustiti u javnost u vrijeme Božića i dvije kompjuterske igre, sve je to poslano emisiji KEY to America, odjelu za zabavu, u nadi za besplatnim publicitetom u jutarnjoj emisiji.

Russ je ugurao pristigle CD-e i DVD-e u svoju aktovku, a kompjuterske igrice je odgurnuo u stranu. Njegovo vrijeme je za to bilo previše dragocjeno. Morao je uživati na različitim koncertima i predstavama na Broadwayu, te običi koktel zabave i gala večere. Bolje je za njega da se druži s glumcima. S direktorima i glavešinama zabavnog show biznisa na filmskim premijerama nego da satima kod kuće gleda u kompjuterski ekran.

Russ je prošao rukom kroz svoju tamnu, kovrčavu kosu. Ovog poslijepodneva će ranije otići s posla kako bi mogao podići svoj večernji sako iz kemijske čistionice, otići na šišanje prije večerašnjeg izlaska, na prikazivanje filma nakon kojeg slijedi zabava na Copacabani. Besplatna hrana i piće, prilika za sklapanje novih poslova i eventualna nabava kokaina. Što bi u tome moglo biti loše? Uz malo sreće, otići će odatle do deset sati.

Bio je gost producenata filma *Icicle*, koji će uskoro biti premijerno prikazan i koji je koštao milijune dolara, ali prema malim isječcima koje je dosada vidio, smatrao je da je potpuni promašaj. Russ je znao da je dobio pozivnicu kako bi bio blag sa svojim kritikama.

Za to bi trebalo nešto više od hrane i pića.

Dvadeset dva

Krvna slika leukocita bila je visoka, a nije bilo porasta limfocita. Ljudi s infekcijom kao što je gripa obično imaju nisku razinu bijelih krvnih zrnaca i povećan broj limfocita. Liječnika je zabrinjavala ta činjenica kao i neke abnormalnosti koje je vidio

pomoću rendgenskih snimaka.

– Gospodine Henning, napravit ćemo vam CT i kulturu krvi.

– Isuse, doktore, plašite me, – prošaptao je Jerome ležeći u bolničkom krevetu. Nelagoda u njegovim prsima postajala je sve veća.

– Nemojte se brinuti, gospodine Henning. Počet ćemo vas liječiti s antibioticima i njima ćemo izbaciti što god vas mučilo.

Vani na hodniku, liječnik je rekao medicinskoj sestri: – Počet ćemo s davanjem Ciprofloxacina.

– Cipro?

Liječnik je klimnuo glavom. – Naravno, izgledi da ovo bude antraks su jedan naprama sto milijuna. Ali ja ne želim riskirati.

Morao se javiti Odjelu za zdravstvo.

Dvadeset tri

Kakav je samo dan imao. Patio je većinu dana kroz Lauren Adams, a onda mu se priljepio i Gavin Winston. B. J. nije mogao dočekati da završi ovaj intervju, spakira svoju snimateljsku opremu i nestane odatle.

Bilo je gadljivo za gledanje, uistinu. Dok su čekali predstavnike za intervjuiranje, Gavin je davao sve od sebe kako bi impresionirao onu malu pripravnicu. Jadna mala nije znala što da radi. Pokušavala je biti ljubazna, smiješeći se na luđakove patetične pokušaje da bude duhovit, te ignorirajući glupe komplimente kojima ju je stari jarac obasipao. B. J. je ozbiljno razmišljao da Gavinovo ponašanje prijavi Yeleni Gregory.

Konačno, stigao je financijski glasnogovornik, nakratko prekidajući Gavinovo izigravanje frajera. Poslovni dopisnik je neprestano i jako promišljeno mijenjao brzinu, postavljajući mu profesionalna, dobro formulirana pitanja o stanju burze i njezinoj tehnologiji. Tip možda i jest ljigavac, ali moralo se priznati da je majstor svog zanata. Gavin je odlično radio svoj posao.

Intervju je trajao deset minuta. Dok je B. J. gasio svjetla i motao kablove, pravio se da ne čuje kad je Gavin pozvao mladu pripravnicu na piće.

– Bože, jako mi je žao, gospodine Winston, ali zaista ne mogu. Već imam neke planove, – odgovorila je mlada žena.

Gavin je bio uporan. – Samo nakratko, Lily. Volio bih razgovarati s tobom o tvojim planovima za karijeru. I, ja sam Gavin, sjećaš se?

Dvadeset četiri

Bila je to velika smetnja. Državni odvjetnik je lako ishodio sudski nalog za pristup e-mailovima dr. Lee-a.

Specijalni agent McGillicuddy je prošao kroz neke od njih.

– Pa, već smo znali da je Linus Nazareth kreten; a sada znamo i da je lažljivac, – rekao je predajući poruku svojoj partnerici. – Iako vrlo pametan lažljivac jer je izvukao sebe tako što je na sastanku osudio djelo dr. Lee-a.

Agentica Lyons je čitala dopisivanje između Lee-a i Nazaretha, koje potvrđuje da su obojica planirala taj show s antraksom.

– Misliš li da bismo o ovom trebali obavijestiti Yelenu Gregory i Joea Connellyja? – pitala je Lyons.

S obzirom da je još uvijek bio ljut i povrijeđen, jer se morao pomučiti oko dobivanja tog sudskog naloga, McGillicuddy trenutno nije ništa želio dijeliti s tim ljudima iz medija. Klimnuo je glavom i namršti se. – Ne. Neka sami shvate neke stvari.

Dvadeset pet

Oponašajući gospođu Nuzzo, Annabelle je stigla kući s pizzom u rukama. Djeca su bila oduševljena zbog večere ispunjene topljenim sirom i ukusnom rajčicom, ali ona je zbog osjećaja krivnje dodala nasjeckane mrkve i prutiće celera kako bi tom nezdravom obroku dodala malo ravnoteže.

– Kako je bilo u školi? – pitala ih je dok je nalijevala mlijeko.

– Ne možemo li dobiti pivo od đumbira, mama? – pitao je Thomas.

– Ne, ne možete dobiti pivo od đumbira.

– Pivo od đumbira se bolje slaže s pizzom, – izjavila je Tara.

– Da, tako je, – složio se s njom njezin brat.

– Ali vi uz ovu pizzu morate popiti mlijeko, – rekla im je Annabelle.

– Ali hodočasnici nisu uz večeru pili mlijeko, – rekla je Tara. – Pili su sok od jabuke.

– Pa ti sljedećeg tjedna možeš biti hodočasnica. Na Dan zahvalnosti ćemo piti sok od jabuke. Ali ako u subotu želiš ići na jahanje, onda večeras moraš popiti mlijeko.

Dan zahvalnosti je bio udaljen samo tjedan dana, a Annabelle je sanjala o dostavi večere iz Zabarsa. Mučna joj je bila pomisao na onaj šoping i onoliko kuhanje za samo sat vremena užitka. Možda

bi ovogodišnji ručak za Dan zahvalnosti mogla pojednostaviti, pripremiti pureća prsa, umjesto cijele ptice s gotovim prilogom i već pripremljenim umakom od brusnica. Sve dok bude napravila dovoljno pirea od krumpira, djeca će biti zadovoljna, a kakvo je trenutno stanje, Mike za ništa ni ne mari. U posljednje vrijeme je rijetko kada večerao s njima, više je volio zatvoriti se u spavaću sobu i ležati na krevetu, gledajući televiziju ili samo ležati u mraku.

Slušala je Taru koja je nabrajala popis svega onoga što će imati na gozbi za Dan zahvalnosti u svojem razredu. – Morat ćemo donijeti pitu od bundeve, mama.

Dobro. To je bilo relativno lako. Mogla je kupiti jednu u obližnjoj prodavaonici.

– Mi bismo trebali pomoći u pripremanju pite, – rekao je Thomas.

Okej, znači onda idemo do gospođe Smith. Zajedno su mogli otvoriti kutiju i smrznutu pitu staviti u pećnicu.

Dok su djeca završavala s jelom, Annabelle je otišla u spavaću sobu. Prostorija je bila mračna.

– Mike? – nježno je zazvala. Nije bilo odgovora.

– Želiš li malo pizze, dušo? Ništa.

Grizući donju usnu kako bi zatomila vrisak zbog frustracije, zatvorila je vrata spavaće sobe i otišla u kupaonicu. Do kraja je odvrnula slavinu, u kadu izlila Mr. Bubble i potom se zagledala u bijelu pjenu koja se počela stvarati na površini vode. Kupanja su se morala obaviti, baš kao i pranja zubi, te pričanja priče za laku noć. Nadala se da će moći ranije leći u krevet jer je do šest ujutro već morala biti na poslu u slučaju da treba nešto pomoći oko Leeovog intervjua za emisiju. Ako ne bude nikakvih izvanrednih vijesti, Linus je želio da dr. Lee vodi čitavo emitiranje.

Da je morala surađivati s nekim drugim dopisnikom, njezine radne obveze bile bi ponešto manje. Drugi su se ponosili smišljanjem glavnih tema te samostalnim pisanjem. Ali Lee je jedino volio biti na televiziji, dok je sav drugi posao ostavljao Annabelle.

Odjednom se sjetila da mora nazvati Jeromea i provjeriti kako mu je. Mogla je to učiniti prije nekoliko sati. Kakva je ona predivna prijateljica.

Dok je voda ispunjavala kadu, Annabelle je otišla u kuhinju, izvukla svoj mobitel iz torbe i otipkala Jeromeov broj.

Zvono mobitela se slabašno čulo iz džepa jakne koja je visjela u malom ormariću u bolničkoj sobi. Vani su liječnik i medicinske

sestre radili ono što su morali, priključivali su Jeromea na respirator.

Dvadeset šest

Možda je korištenje sezonske karte bilo stvarno u redu. Ovo je bila već druga vožnja vlakom u manje od tjedan dana u Maplewood.

Annabelle se moglo zahvaliti što je raširila vijest da se Jerome toliko razbolio da je morao ostati u bolnici, a telefonski poziv je potvrdio da je primljen. To je značilo zeleno svjetlo za još jedan put u New Jersey. To se večeras moralo učiniti ili bi moglo biti prekasno. Kad jednom bolnica otkrije što se dogodilo Jeromeu, sve će javiti Odjelu zdravstva i policiji, koja će potom sigurno temeljito pretražiti njegovu kuću.

Sada je put od stanice do Highland Placea bio sasvim poznat. Ulice su bile mirne, a nijedan od nekoliko prolaznika nije obratio pozornost na posjetitelja. Samouvjereno hodajući, kao da ovdje i pripada, posjetitelj je lagano prišao stražnjoj strani neosvijetljene kuće. Prvi prozor je bio zaključan, ali drugi se sasvim lako otvorio.

Lakovjerne budale, ti provincijalci.

Bila je prava borba ući kroz uski prozor. Maska i rukavice služile su samo kao mjera predostrožnosti. Nikako se nije moglo znati gdje je točno Jerome otvorio svoju rođendansku čestitku. Baterijska lampa je bacala svoje žuto svjetlo po kuhinji, a onda je prešla u blagovaonicu i zatim u dnevnu sobu. Zraka svjetla se penjala po stubištu do male sobice koja je služila za ured. Kompjuter je stajao na radnom stolu usred nereda. Nakon što ga se uključilo, trebalo je samo par minuta prije nego se pronađe odgovarajući dokument i samo malo više vremena da ga se izbriše. Sav taj rad, stranice i stranice rukopisa nestale su samo jednim pritiskom na pravu tipku.

Jerome je sigurno napravio kopiju dokumenta – evo, tu je, na samom početku gornje ladice. Kopija je izvađena iz ladice i zamijenjena s pokusnom epruvetom.

Policija će pronaći antraks i pomisliti da se Jerome sam zarazio.

Kako bi netko mogao znati da je samo mali djelić sadržaja epruvete izvađen na stranu, samo u slučaju da zatreba? Potrebno je tako malo za ogromnu štetu.

PETAK 21. STUDENI***Dvadeset sedam***

Joe Connelly je noć proveo u jednoj od garderoba glumaca iz sapunice, želeći biti što bliže ako se dogodi najgori mogući scenarij, a to su loši rezultati testiranja. Ako se ispostavi da je antraks kontaminirao bilo koji dio Broadcast Centra, on je morao biti tamo i nositi se s time.

Nakon noći nemirnog sna, na brzinu se istuširao u maloj kupaonici, odjenuvši čistu košulju i donje rublje koje je držao u svojem uredu u slučaju potrebe, te se zaustavio u restoranu, naručivši šalicu vruće kave koju je nosio sa sobom na svoje radno mjesto.

Tamo je sve bilo mirno u te ranojutarnje sate, samo je Edgar već bio na poslu, gurajući pokretni stolić.

- 'Jutro. – Nasmiješio mu se djelatnik restorana.
- Dobro jutro, Edgar. Kako si?
- Dobro, gospodine. Jako dobro.
- Drago mi je to čuti.

Promatrao je šefa osiguranja dok je ovaj ostavljao novac pored blagajne, iako blagajnica još nije došla na posao.

Poštena osoba.

Ali nisu svi bili takvi. Neki ljudi su mislili da je sasvim u redu uzeti vrećicu čaja, zobene pahuljice, sok, čak i sir bez plaćanja. Prošlog tjedna, netko za koga to nikada ne bi rekao, zaista je otišao u kuhinju i u čašu si stavio šećer u prahu. Edgar se pretvarao, kao što je to uvijek i činio, da ništa nije primijetio.

On nije želio nikakve nepravilike.

Dvadeset osam

Annabelle je na posao najradije odlazila podzemnom željeznicom, ali u ove rane jutarnje sate, taksi se činio sigurnijim i mnogo pogodnijim, čak iako je bio skuplji.

Kad je njezin taksi zastao ispred Broadcast Centra, vani je još uvijek bio mrak. Platila je vozaču i izašla iz automobila upravo u trenutku kad je naišao plavi Lincoln koji se parkirao. Annabelle je znala da je na stražnjem sjedištu jedan od vođitelja emisije. Iznajmljeni automobili koji su ih dovozili ovako rano na posao jednostavno su dolazili s njihovom profesijom. Bila je oduševljena

kad je ugledala Constance Young koja je izlazila van, bolje ona nego Harry Granger.

– Drago mi je što te vidim, – rekla je Annabelle, pomilovavši svoju prijateljicu po obrazu.

Constance je zagrlila Annabelle, tapkajući smeđe krzno koje je prekrivalo Annabellinu ruku.

– Nova jakna, ha? – primijetila je, pomalo škiljeći zbog slabog svjetla koje je dopiralo kroz prozore predvorja na pločnik.

– Nemoj mi to čak ni spomenuti; svake minute očekujem borce za prava životinja da mi priđu i pošpricaju me crvenom bojom, – rekla je Annabelle. – I nije nova. Stara je petnaest godina. Nazovimo je 'Vintage', može?

Njih dvije su ušle kroz pokretna kružna vrata i usmjerile svoje identifikacijske kartice prema elektronskom skeneru. Pod jačim svjetlom u predvorju, Annabelle se divila Constanceinoj ljepoti bez imalo šminke. Njezina koža je bila bez ijedne mane.

– Nedostajala si mi jučer. Kako je bilo na putu?

– Dobro, – potvrdila joj je Constance. – Snimanje je prošlo u redu, a ja sam čak uspjela ugurati kratki ručak s bivšim šefom iz podružnice u Bostonu. Ali moram ti priznati, mrzila sam odmah nakon emisije letjeti tamo. Što sam propustila?

Annabelle joj je ispričala o ispitivanju FBI-a i o razgovoru s Yelenom. – Naša predsjednica nije sretna, Constance. Ja definitivno ne bih trenutno željela biti na mjestu dr. Lee-a. – Namrštila se. – Kad malo bolje razmislim, ne bih željela biti ni na Yeleninom mjestu.

Dvadeset devet

Dok su je mišići nesnosno boljeli, Yelena je stajala ispod tuša i puštala je kapljicama tople vode da joj padaju niz bolno tijelo. Bilo bi prekrasno kad bi se mogla zatvoriti u tuš kabinu i tako ostati čitav dan, ali imala je toliko toga za obaviti, počevši od gledanja KTA od samog početka. Ugasila je vodu i natjerala se da izađe ispod tuša. Stojeći na bijelom, mekom kupaonskom tepihu, obrisala se, još uvijek potpuno oprezno kad je došla do starog ožiljka koji joj je ostao nakon kirurškog odstranjivanja maternice, simbola djece koje nikada neće imati. Yelena je uvijek mislila da će biti dovoljno vremena za djecu, kad joj karijera krene pravim putem, kada upozna pravog muškarca. Ali karijera ju je posve zaokupila, oduzimajući joj sate i sate slobodnog vremena, njezino vrijeme opuštanja je uvijek bilo isprekidano izvanrednim

vijestima. Muškarci koje bi upoznala teško su se mogli nositi s činjenicom da joj je karijera na prvom mjestu, a potom sve ostalo. Nisu voljeli otkazivanje planova zbog neke najnovije vijesti koje su nju tjerale trčati natrag u ured. A kako se penjala u poslovnoj hijerarhiji, čini se da je Yelena dolazila u kontakte samo s onim muškarcima s kojima je radila. Jedan njezin pokušaj s uredskom romancom je bio katastrofalan. Pete Carison ju je samo iskoristio kako bi njegova karijera napredovala. Od tog fijaska se još uvijek nije emocionalno oporavila.

Kad se pogledala u ogledalo, nanoseći na lice vlažnu kremu, Yelena je bila i više nego svjesna godina koje su prošle, produktivnih godina, ponekad uzbudljivih godina, ali godina koje su bile ispunjene uspomenama na KEY vijesti – a ne privatnim životom. U pedeset trećoj godini, posve je sigurno znala da nikada neće imati svoju djecu i unučad, a ozbiljno je sumnjala i da će se ikada udati. Ali to je bilo u redu, govorila si je, jer je imala KEY vijesti. KEY vijest je bila njezino dijete. KEY vijest je bila njezino dijete koje je voljela svim svojim intelektom i strasti.

A sada je netko zaprijetio njezinom djetetu. S obzirom da mu je sada reputacija upitna, Yelena je bila odlučna u namjeri da će učiniti sve što bude potrebno kako bi KEY vijesti zadržale svoje počasno mjesto u medijskom svijetu. Ništa, ali apsolutno ništa joj nije značilo više od toga.

Organizacija je bila dobra onoliko koliko su bili dobri ljudi koji su radili, a KEY vijesti su diljem svijeta imale mnoštvo inteligentnih i kreativnih umova koji su radili za njih. Yelena je posebno obraćala pozornost ljudima koje je zapošljavala, tražeći među njima najtalentiranije individue koje je uvrštavala u svoje najbolje emisije. Emisija KEYEvening Headlines s Elizom Blake lijepo napreduje s gledanošću – nema nimalo slabiji postotak od omiljenog Rathera, Jenningsa ili Brokawa. Hourglass sa Cassie Sheridan, nakon strašnog pregovaranja, konačno je zauzeo svoje mjesto u udarnom terminu i to čitav jedan sat. A KEY to America jednostavno obara jutarnju konkurenciju sa svojom dvosatnom kombinacijom vijesti, glasa građana, poslovnih izvještaja, lakših zabavnih tema i osvrtu na knjige i filmove.

Ali ipak, u njihovoj ekipi je bilo i egoističnih tipova, a neki nisu bili timski igrači. Linus Nazareth je definitivno bio u toj kategoriji. Vodio je KTA po svojem vlastitom nahođenju, siguran u to da je njegova pozicija u KEY vijestima posve sigurna sve dok mu raste gledanost. Yelena ga je smatrala antipatičnim i drskim. Nije voljela njegovo razmetanje i nije odobravala način na koji se

ophodio prema svojim podređenima. Uglavnom ga je zadržala jer nije željela da prijede kod konkurencije. Ali s uništenom reputacijom i izgubljenim kredibilitetom, nisu ga željeli ni ABC, CBS i NBC.

Yelena je svukla svoj ogrtač s vješalice i ugurala je svoje debele ruke u rukave.

Da je Linusu dala dovoljno veliko uže, objesio bi se.

Vrijeme liječi sve rane.

Trideset

S obzirom da još uvijek nisu dobili potvrdu o konačnom negiranju kontaminacije studija KEY to America, donijeli su odluku da se emisija u petak ujutro emitira sa seta Evening Headlinesa. Beth Terry se pobrinula da se sve organizira.

Emisija je tekla glatko tako da je Linus uspio ostvariti svoj plan izvlačeći priču o antraksu, a dr. Lee je bio gost. Annabelle je sve promatrala iz kontrolne prostorije.

– Da, Constance, jučer je ovdje bilo mnogo uzbuđenja. Ali sve je dobro što se dobro završi. Moj cilj je bio obaviještiti javnost o opasnosti koja nas okružuje, a mislim da sam upravo to i učinio.

Voditeljica je pogledala u svoje bilješke na krilu. – Vlasti žele znati gdje ste nabavili antraks?

Lee je zadržao ozbiljan izraz lica, iako se želio podmuklo nasmijati zbog zadovoljstva koje je osjećao. – Neću otkriti odakle mi antraks. Novinar mora štiti svoje izvore. Ako to ne čini, gubi sav kredibilitet. Izvori moraju biti sigurni da mogu vjerovati novinarima.

Annabelle je osjećala gadljivost dok je slušala Leeovo popovanje, ali pogled na drugu stranu prostorije otkrivao je zadovoljstvo na Linusovom licu.

Je li Linus osjećao njezine oči na sebi? Je li to bio razlog zbog kojega ju je pogledao?

– Dolaziš li u nedjelju na zabavu, Annabelle? – povikao je preko pulta na drugu stranu kontrolne prostorije.

Bilo je to kao da ju uvlači u središte pozornosti, kao da je želi osramotiti. Linus ju baš i nije posebno volio, Annabelle je to znala, i posve mu je svejedno hoće li ona doći na njegovu zabavu ili ne. Ali svaki djelatnik ove televizijske postaje je znao da je godišnja zabava u domu izvršnog producenta nešto što je bilo obavezno. Djelatnici su se bojali ne otići na tu zabavu i družiti se međusobno dok bi gledali nogometnu utakmicu na velikom

ekranu. Annabelle je čula za mnoštvo užasnih dodijeljenih zadataka nakon propuštenih nogometnih zabava.

– Da, Linus. Doći ću, – odgovorila mu je i potom vratila pogled na svoje bilješke, praveći se da se posve udubila u njih.

Ovo je bila njezina prva zabava u domu Linusa Nazaretha. Nije bilo važno što bi ona radije nedjeljno poslijepodne i večer provela kod kuće s Mikeom i blizancima. Linusova zabava je bila dio posla.

Trideset jedan

Vizažistica je bila pravi davež, ali bila je potrebna, pomislio je Gavin Winston dok je gledao u svoj odraz u ogledalu. Jutros je izgledao užasno. Vrećice ispod njegovih očiju postajale su sve gore, a koža mu je izgledala nezdravo i blijedo. A što je očekivao? U posljednje vrijeme nije dobro spavao.

Čuo je govorkanja na ulici. A sada, ovog jutra, članak u WallStreet Journalu je glasine pretvorio u stvarnost. Komisija je istraživala uvjete pod kojima se trgovalo unutar Wellstone Inc. – a. Njihove dionice su naglo opale, prouzročivši malim investitorima gubitke u milijunima dolara. Otkrilo se da su direktori Wellstonea i njihovi najbolji prijatelji, prije samog pada dionica prodali svoje udjele i na taj način su, ne samo sačuvali svoj početni kapital, već ga i višestruko podebljali. I još jednom su bogati postali bogatiji, a oni mali su propali.

Dok mu se korektor sušio ispod očiju, Gavin nije želio za nekoliko minuta izvještavati o skandalu u Wellstoneu. Nije volio kršiti novinarsko pravilo, izvještavati o priči čiji je dio i on sam možda mogao biti.

Vizažistica je skinula zaštitni najlon koji je štitio Gavinovo posebno krojeno englesko odijelo. Nagnuo se bliže ogledalu kako bi namjestio čvor Ferragamo kravate i po posljednji put si pažljivo pogledao lice.

On je napravio dobar posao s onim dionicama Wellstonea, ali zasigurno ne bi lijepo izgledalo da netko sazna za to.

Trideset dva

Nakon prvog bloka vijesti, Constance je pokazala prema Caridad Vegi koja je stajala ispred meteorološke karte.

– Carrie? Kakav će nam biti vikend?

– Pa, Constance, zima možda i jest udaljena još mjesec dana, ali za nas na sjeveroistoku će stići prerano jer se prema nama kreće snježna oluja i to prije Dana zahvalnosti. – Prstom je pokazala prema strjelici na karti koja se kretala od sjevera prema jugu. – Fronta hladnog zraka dolazi nam iz smjera Kanade i kod nas će stići u subotu, zadržat će se do nedjeljnog jutra donoseći nam niže temperature nego što su uobičajene za ovo doba godine. I zato, narode, izvucite iz ormara svoje kapute, šalove i rukavice jer će vam trebati.

Annabelle se pitala, dok je slušala, hoće li djeca stati u lanjske čizme. Sumnjala je u to.

– Ostatak zemlje može očekivati uobičajeno vrijeme za ovo razdoblje i većinom sunčano nebo, – završila je Carrie svoje izvještavanje.

Sretnici.

Trideset tri

- Blistav novi film.
- Jako dirljiv.
- Nevjerojatna gluma.
- Ljudi će o Icicleu još dugo pričati.

Vraćajući se natrag u svoj ured kako bi pogledala kraj emitiranja, Annabelle je slušala Russa Parrisha kako se razbacuje savršenim osvrtima na film.

Nešto nije bilo u redu. Taj film je trebao biti prava katastrofa. Osvrti New York Timesa su u jutarnjem izdanju jednostavno 'popljuvali' Icicle, baš kao i Post i Daily News.

Annabelle je pritisnula tipku na daljinskom upravljaču i prebacila na drugi program. Istovremeno, Russ je tvrdio da je Icicle film koji se jednostavno mora pogledati, a novinar sa CBS Early Showa ga je nazvao jednim od najgorih filmova ikada snimljenih.

Naravno, osvrti su sasvim subjektivna stvar, reakcija na koju je utjecala kritičareva osobna perspektiva, ali kako se Russovo mišljenje o filmu moglo toliko razlikovati od mišljenja ostalih kritičara?

Trideset četiri

S još trideset sekundi vremena koliko će trajati reklamni blok,

Constance je čitala bilješke koje će izreći kad se kamera ponovno vrati na nju, a cijelo je to vrijeme mirno sjedila, jer joj je vizažistica popravljala make up. Upalilo se crveno svjetlo iznad kamere, a pomoćnik režisera joj je dao znak za početak.

– Ovog tjedna se navršava četiri desetljeća otkada je na predsjednika John F. Kennedyja izvršen atentat za vrijeme vožnje kroz Dallas. Mnogi govore da je to dan kada je naša zemlja izgubila nevinost.

Prilog iz arhiva se počeo prikazivati, a u pozadini se čuo Constanceinin ranije snimljeni glas. Mladi, zgodni predsjednik i njegova moderna mlada žena silaze s aviona, Jackie dobiva ruže, prekrasni bračni par sjedi na stražnjem sjedištu otvorene limuzine. Potom tmurni crno-bijeli film ludila, strke, jurećih policijskih automobila, prizori užasnutih i uplakanih Teksašana, cvijeće leži zaboravljeno na krvavom stražnjem sjedištu predsjedničkog automobila.

Ja se onda nisam čak ni rodila, pomislila je Annabelle dok je gledala monitor, čekajući da se kamera ponovno vrati na Constance.

– Ali za mlađu generaciju Amerikanaca, 11. rujna je dan koji će pamtili kao početak njihovog gubitka nevinosti. A mnogi od njih još uvijek pate od depresije, tjeskobe, a neki čak i od poremećaja uzrokovanim posttraumatskim stresom što je opet rezultat užasa koji je dogodio toga dana.

Mike pripada toj skupini, kao da mi je sada potrebno ovo podsjećanje, zamijetila je Annabelle. Čitala je da gotovo pola milijuna Njujorčana pati od depresije uzrokovane događajima iz 11. rujna. Prilikom jednog urušavanja poginulo je blizu tri tisuće ljudi. Svi su ti ljudi imali majke i očeve, mnogi žene i muževe i sinove i kćeri i tete i tetke i rođake koji su sada morali nastaviti nekako živjeti s tim gubitkom i sjećanjem na svoje bližnje.

Tristo četrdeset tri njujorška vatrogasca, svi mrtvi. Tristo četrdeset tri brata i sestre koji su podnijeli veliku žrtvu. Oni koji su preživjeli kažu da su stalno s njima, nikada ne zaboravljaju taj dan, nedostaju im njihovi kolege. Preživjeli u sebi osjećaju krivnju jer su sretniji od onih koji nisu preživjeli. Zašto oni, a ne ja?

Nekada su bili sretni kad bi odlazili na posao, bili su sigurni u unutrašnjosti vatrogasne postaje, ti dobro obučeni muškarci su osjećali zadovoljstvo što su imali priliku obavljati tako značajan posao. A sada ih progone misli o ranjenim i izgubljenim prijateljima i noću ne mogu spavati jer razmišljaju što se moglo drugačije učiniti kako bi se izbjegla tolika tragedija. Da je

zapovjedna struktura bila složnija, da su radija funkcionirala, da se zgrade nisu urušile. Da, da, da.

Dvadeset posto Amerikanaca poznavalo je nekoga tko je ozlijeđen ili poginuo u tim napadima, ali krhotine toga događaja uvelike su djelovale na čitavu društvenu zajednicu. Mnogi ljudi su zbog tih napada izgubili svoje poslove jer se nikada nisu oporavili od tragedije. Dogodio se porast podnošenja molbi CIA-i i Mirovnim organizacijama. Baš kao i što se povećao postotak zločina iz mržnje koji su prijavljivani Vijeću Američko-Islamskih odnosa.

Annabelle je već sve to znala jer nikako nije prestajala čitati o tome. Ako se već Mike zatvorio u sebe, razmišljala je, onda je ona sama morala znati što više kako bi mu mogla bolje pomoći. Ali svakog puta kada bi spomenula nešto iz 11. rujna, nagovarajući ga da priča o tome i tako si olakša, Mike bi ili vikao na nju, ili bi se, što je po njezinom mišljenju još gore, samo više zatvorio u sebe.

Gledajući užasnu snimku koja je prikazivala strašne scene ljudi koji su iskakali kroz prozore kako bi izbjegli smrt od vatre, Annabelle je mogla samo zamisliti što je toga dana njezin muž Mike proživio i čemu je sve svjedočio, jer je on odbijao podijeliti s njom neizrecive strahote koje su ga i dalje mučile.

Trideset pet

Kada je emisija završila, Annabelle je sišla dolje u restoran i uzela za van dvije šalice Starbucks kave. Spremnik s mlijekom je bio gotovo prazan.

– Edgar, žao mi je što te ometam, ali ja bih trebala malo mlijeka.

– Nema nikakvih problema, gospođo.

Ponudio joj je novi tetrapak mlijeka i sačekao pored nje dok je bijelu tekućinu točila u šalice.

– Puno ti hvala, – rekla je dodavajući mu mlijeko natrag. – Cijenim to.

Nasmiješio joj se dok je ostatak mlijeka iz tetrapaka točio u spremnik za mlijeko. Ovo je jedna draga žena. Nije poput ostalih koji ga uopće nisu ni primjećivali.

Kod zdjela sa salatam, Annabelle je punila plastičnu zdjelicu kriškama raznog voća kada je kroz vrata restorana ušla žena s dvojicom malih dječaka, a svi su bili odjeveni u skijaška odijela.

– Ujače Edgar! – povikao je onaj manji, trčeći prema djelatniku restorana raširenih ruku, a kad je stigao do njega, zagrlio je

Edgara oko struka.

– Kako je moj Willie? – pitao je Edgar, smijući se i zagrlivši dijete. – Sretan rođendan, dječčače moj.

Stariji dječak je ostao iza, ali mu se nasmiješio stojeći pored majke. Annabelle je procijenila da bi braća mogla imati tri i četiri godine. Bila je prava rijetkost vidjeti malu djecu u Broadcast Centru. Kad bi djeca ušla unutra, prema njima se ponašalo kao da su neki rariteti, svi bi ih hipnotizirano promatrali.

– Pogledajte tamo, dečki, i vidite što biste željeli jesti, – naredio im je Edgar, pokazujući prema zdjelama sa salatam. – Ja ću vam prepeći malo peciva.

Kad je Edgar otišao do roštilja, majka i djeca su počeli puniti svoje pladnjeve.

– Ja želim ananas, – rekao je stariji dječak.

– Ja hoću banane, – izjavio je Willie. – I marmeladu od grejpa za moje pecivo.

Majka je, osjećajući da ju Annabelle promatra, podigla pogled i provizorno se nasmiješila. Annabelle joj je uzvratila osmijeh. – Veliki im je užitak doći ovamo posjetiti ujaka, zar ne? – pitala je. – Znam da su moja djeca jako uzbuđena kad ih dovedem u svoj ured.

Posljednji puta kad je Annabelle dovela Thomasa i Taru, Constance im je dopustila da sjede pored nje na setu nakon emitiranja dok su ih kamere snimale. Blizanci su još uvijek jako uzbuđeni kada gledaju na kazeti sebe na televiziji. Annabelle je poželjela da istu uslugu može učiniti i Edgarovim nećacima, ali to trenutno nije bilo moguće zbog cijele zbrke oko KTA.

Umjesto toga, okrenula se prema mlađem dječaku i rekla: – Sretan rođendan, Willie. Nadam se da ćeš se danas zabaviti.

Annabelle je čekala kad se Constance, sa potpunim makeupom vratila u ured.

– Ooo, baš ono što sam trebala, – rekla je Constance primajući papirnatu šalicu vruće kave. Maknula je plastični poklopac i smjestila se u svoju fotelju. – I, kako ide, dušo? – pitala je, pažljivo otpijajući gutljaj.

Annabelle je zakolotala očima. – Ne znam. Mislim da mi je FBI povjerovao kada sam im rekla da nemam nikakve veze s Lee-ovim planom. Samo se nadam da mi i Yelena vjeruje. Potreban mi je ovaj posao, Constance.

Voditeljica emisije je klimnula glavom. – Kako je kod kuće?

– Još uvijek čekam da počnu djelovati Mikeovi novi lijekovi. Već je prošlo više od dva tjedna kako ih je dobio. Naravno, morao bi

piti taj lijek kako bi ovaj mogao djelovati. – Teško je uzdahnula.

– Ne znam što bih rekla, Annabelle. Znam da bezvezno zvuči, ali sigurna sam da će se sve na kraju dobro završiti. Mike je tako odličan čovjek. Izvući će se on iz toga. Uvjerena sam u to.

– Nadam se da si u pravu jer sve to polako počinje loše djelovati i na mene. – Osjetila je naviranje suza.

– Nemam pojma kako se uopće uspijevaš nositi sa svime, Annabelle. Divim ti se.

Annabelle se uspjela osmjehnuti. – Sigurno se šališ. Ti? Meni se diviš? Ti si ta sa savršenom karijerom i licem kojega obožava čitava zemlja.

– Da, da, sve je to dobro i vjeruj mi, znam koliko sam sretna što sam u toj poziciji. Ali ja se na svoj posao mogu koncentrirati bez ikakvih ometanja. O meni nitko ne ovisi kao što je u tvom slučaju.

– Je li to dobro ili loše?

Constance je malo razmislila o tom pitanju. – Ni jedno ni drugo, pretpostavljam. Samo je jednostavno tako. Tko zna kako bih se ja osjećala da sam sreća svog princa na bijelom konju, muškarca kojega bi ludo zavoljela da bi se pristala udati za njega i roditi mu nekoliko djece. Ali to se do sada nije dogodilo i meni je to okej. Sviđa mi se i ovako. Što me opet podsjeća... – Otvorila je bočicu s lijekovima i progutala jednu tabletu.

– Što je to?

– Cipro. Odlučila sam ga uzimati. Ne želim riskirati. Annabelle ju nije željela osuđivati. Tko zna kako bi se ona osjećala da su njoj u lice gurnuli epruvetu s antraksom?

Popile su svoje kave, razgovarajući o tome kakav je John Lee idiot i kako bi to moglo utjecati na njegovu daljnju karijeru.

– Moram se sada ići naći s njim, – mrmljala je Annabelle, ustajući se sa sofe.

– Sretno, mala. – Constance je podigla telefonsku slušalicu. – Moram obaviti par telefonskih razgovora i nakon toga odlazim ranije. Letim u Washington u posjet majci.

Annabelle je zastala na vratima. – Molim te. Nemoj mi reći da nećeš otići na Linusovu zabavu.

– Željela bih to. Zaista ne želim ići, ali jednostavno moram. Linus bi se okomio na mene da ne dođem. U nedjelju ću iznajmiti svemirski brod koji će me vratiti nazad na vrijeme.

– Dobro. Zato što mi je potrebna moralna potpora, – izjavila je Annabelle.

Constance se kiselo nasmiješila i klimnula glavom. – I meni bi

dobro došla potpora, prijateljice. Što misliš koliko ću se zabavljati kad budem morala gledati kako će se Lauren Adams nabacivati Linusu? Sasvim sigurno znam da priželjkuje moj posao i misli da je to način na koji će ga dobiti.

– Constance, nema šanse da će Lauren doći na tvoje mjesto. – Annabelle je bila nepokolebljiva. – Nije ti ni do koljena i obje to znamo.

– Nikad ne reci nikad, Annabelle. Objе znamo da se u ovom poslu znaju dogoditi i čudnije stvari.

Trideset šest

– Šališ se je li tako?

Joe Connellyje teško vjerovao onome što je slušao preko telefonske slušalice. To je bilo nevjerojatno, ali prema Odjelu zdravstva, istinito. Spustio je slušalicu, probavljajući informaciju.

U usta je ubacio tablete za smanjivanje želučane kiseline i zazirao je od zadataka koji su stajali pred njim. Nije želio reći Yeleni. Bila bi izvan sebe od bijesa i na to bi imala svaku pravo. Kako bi se KEY vijesti moglo ozbiljno shvaćati nakon svega ovoga? Kritike drugih medija bile bi kobne, da se ne spominje naglo opadanje povjerenja gledatelja.

A koliko je uopće dr. Lee mogao biti glup? Zar nije znao da će se istina saznati?

Laboratorijski testovi su pokazali, bijeli prah u epruveti za kojega je Lee tvrdio da je antraks, bio je običan šećer u prahu.

Trideset sedam

Annabelle je sjedila pored Johna Lee-a kada je Yelena Gregory došla do njih u prostoriju za projekciju. Drskost se cijedila sa Leeovog lica dok je slušao vijesti.

– To je nemoguće, sigurno se dogodila nekakva greška, Yelena, – procijedio je.

– I ja bih to rekla, John. To je iskaz stoljeća. Dogodila se jedna ogromna, razorna, vraška pogreška. – Predsjedničin glas je bio nizak i neujednačen, ali je Annabelle primijetila da Yelenina ruka drhti.

– Osim ako me moj izvor potpuno zafrknuo... – Lee je bio bijesan.

– Pa, ovdje je definitivno netko nekoga zafrknuo, John, a KEY

su bile primalac. Cijenjena televizijska organizacija, koja je provela desetljeća gradeći svoju reputaciju i pridobivajući povjerenje javnosti sada mora izvijestiti da je naš dopisnik počinio očajnu, podlu prevaru.

Leeovo lice je postalo blijedo. – Kunem ti se, Yelena. Nisam imao pojma da je u toj epruveti šećer. Mislio sam da je to prava stvar. Moraš mi vjerovati, – molio je.

Ništa ja ne moram vjerovati. Otpušten si, od ovog trenutka.

Trideset osam

Bilo je mnogo uokvirenih slika na radnom stolu KTA koordinatorice Beth Terry, ali nijedno dijete koje se smiješilo sa slike nije bilo njezino vlastito. Nećakinje, nećaci, kumče, bili su oduševljeni sa svojom tetom Beth, koja nikada nije zaboravljala ni jedan rođendan, blagdan ili neku drugu posebnu prigodu, a uvijek je slala najbolje poklone. Nisu to bile neke praktične stvari poput pidžama ili kućnih papuča, već su to bile zanimljive stvari kao što su najnovije igračke ili video igrice. Kad je teta Beth dolazila s darovima u rukama, djeca su uvijek znala da će dobiti nešto dobro.

Beth se ponosila svojim šoping ekshibicijama, odvažno koračajući ne samo FAO Schwartzom već i ostalim trgovinama na Petoj aveniji. Bergdorf, Bendel, Lord&Taylor i Saks, bile su njezine razbibrige vikendom. Već je napamet znala što se prodaje na kojem katu i koji će artikli biti uskoro na rasprodaji. Kada bi netko iz ekipe KTA trebao neku ideju ili mjesto na kojemu bi pronašli ono što su si zamisliti, svi do jednoga bi se obratili Beth.

Dobro se bacila u božićni šoping. A zašto i ne bi? pitala se, miješajući svoj niskokalorični jogurt od vanilije prije jutarnjeg sastanka, usput pregledavajući svoju listu poklona. Šoping joj je davao osjećaj potrebitosti, razonodu za vikend. Nije kao da je subotom i nedjeljom imala pretrpan raspored. Ljudi koji su imali djecu te dane bi rezervirali za nogomet, rukomet, piknike i školske sajmove. Oni koji nisu imali djecu, ali su imali svoju drugu polovicu u svojem životu, subotnje večeri bi provodili u dugim i opuštenim šetnjama. Dok je Manhattan pružao predivne muzeje i najbolje kazalište na cijelom svijetu, činilo se da je nekako sve bolje kada se ima s kime podijeliti.

I premda je većina ljudi zazirala od ponedjeljka, Beth je osjećala olakšanje kada je počinjao radni tjedan. Kada je radila, osjećala se najživlje i najsretnije, uživala bi u koordiniranju logistikom,

satelitskim praćenjima i putnim dogovorima, rješavajući probleme s budžetom i sve ostale probleme, koji bi se našli na putu prije svakog emitiranja KTA. A uostalom, ponedjeljak je značio da će opet biti u blizini Linusa.

Držala se uvjerenja da će konačno jednom nešto zaiskriti između njih, iako je sama sebi morala priznati da Linus nipošto nije materijal za brak. Ali svaki puta kada bi njezin šef rekao: „Ne znam što bih učinio bez tebe, Beth', ili 'Tako sam sretan što te imam, Beth', ili bi položio svoju ruku na njezino rame dok bi pregledavali materijal za emisiju, ona bi sanjala. Drugi su ga se možda bojali, kritizirali ga ili mrzili, ali što se Beth ticalo, Linus Nazareth je bio sve što je ikada mogla poželjeti od muškarca. Ona je znala jednu njegovu stranu koju drugi nisu poznavali.

Bila je presretna što je i ove godine obavljala božićni šoping za njega. Iako je imala dosta slobodnog vremena, morat će kupovati nešto i preko Interneta kako bi sve stigla obaviti na vrijeme. Beth se priključila na Internet i 'pustila svojim prstima oduška'.

Trideset devet

Ponekad je Yelena sjedila za jutarnjim sastankom KTA ekipe. Danas je željela čuti što će Linus reći svojim podređenima o onoj podvali s antraksom. Zauzela je svoje mjesto za stolom s ostalima i čekala početak sastanka.

Linus je došao u konferencijsku dvoranu, crvenog lica i u ruci držeći nogometnu loptu. Kravata mu je bila opuštena, a rukavi košulje podignuti. Bio je spreman za posao.

Bacajući loptu Russu koji ju je ispustio, Linus je ispustio ljutiti uzdah.

– To je priča ove emisije u posljednje vrijeme. Previše manjkavosti. A to će sada prestati.

U dvorani je bila tišina dok je osoblje emisije KTA čekalo nastavak.

– Ispali smo smiješni zbog smicalice Johna Lee-a. Kao što ste do sada svi nedvojbeno čuli, onaj antraks je bio obični šećer, a njegovo izvještavanje lažno. Svi smo povezani s time i svi ćemo se zbog toga morati iskupiti. Ja nipošto neću biti trener gubitničkom timu.

Nitko nije rekao ni jednu riječ.

Linus je podigao loptu koju je Russ odložio na stol, bacio je u zrak i spretno uhvatio.

– Naši nam gledatelji moraju vjerovati. Nikako ne smiju

memorirati neki drugi program kako bi čuli istinite jutarnje vijesti. Emisija KEY to America je postala vodeća u našem terminu i namjeravam da to tako i ostane. Više si ne smijemo dopustiti niti jedan propust. Od sada se moramo još više truditi. Sljedećeg tjedna ljudi će okrenuti na naš program kako bi vidjeli snalazimo li se i koliko, a ja vam ovo obećavam: pružit ćemo im vraški dobru televiziju. Obrazovat ćemo ih, zabavljat ćemo ih i ugoditi im. Bit će toliko zadovoljni s nama da im više nikada neće pasti na pamet da gledaju neku drugu emisiju umjesto naše i tako će jednostavno zaboraviti na našu pogrešku.

Klimnuo je glavom prema voditeljici. – Constance, znam da se mogu osloniti na tebe i da ćeš biti što je moguće više šarmantnija, simpatičnija i da ćeš dati apsolutno sve od sebe. A ti Harry, samo nastavi raditi ono što oduvijek odlično radiš, – rekao je, hraneći mu suvoditeljski ego. – Što se ostalih tiče, od vas očekujem da počnete davati sto deset posto sebe u emisiju. Neću prihvaćati ništa manje. Svatko kome to ne bude išlo, može početi tražiti novi posao.

Svi su odvratili pogled od njega.

– Dobro sada. Dominick, zašto nam ne bi iznio planove za sljedeći tjedan?

Stariji producent, drugi po važnosti iza Linusa, objasnio je temu za tjedan Dana zahvalnosti: – 'Praznici u Velikoj jabuci svakog jutra, Constance i Harry će biti na jednoj od lokacija spomenika na Manhattanu. Ponedjeljkom – Radio City; Utorkom – Kip slobode i Ellis Island; Srijedom – pametni i privlačni izlozi gradskih trgovina; Četvrtkom – legendarna Macys parada za Dan zahvalnosti; Petak – još uvijek nije odlučeno.

– To je tradicionalno najveći dan za šoping u godini, – ponudio je Dominick. – Možemo raditi nešto sa Pete avenije ako želite.

– Ili se jednostavno vratiti u studio, – upetljao se Gavin. – Zar ljudi uopće gledaju televiziju jutro nakon Dana zahvalnosti?

Linus je zakucao loptu na tepih. – Nimalo me ne zanima gledaju li ili ne, – vikao je. – Ovo ćemo napraviti kao da nitko nema ništa pametnije za raditi nego gledati nas. To je posljednji dan praznika. Mi ne odustajemo. – Linus je još jednom žestoko bacio loptu, a za to vrijeme su suradnici potihom mrmljali. – Pobjeda nije sve. Pobjeda je jedina važna.

Na ostatku sastanka, nitko se nije usudio predložiti ništa negativno, svi prijedlozi su bili posve pozitivni. Pola sata kasnije, po završetku sastanka, Annabelle i ostali su počeli skupljati svoje stvari kako bi se spremili za odlazak.

– Sačekaj, Annabelle. – Linusov grubi glas ju je zaprepastio tako da je prevrnula svoju torbu, a njezin sadržaj se istresao po konferencijskom stolu. Smetena, brzo je pokupila Jeromeov rukopis strpavši ga natrag u torbu, dok su njezini kolege polako odlazili.

Izvršni producent je po posljednji puta bacio loptu u zrak. – Annabelle, s obzirom da trenutno nemaš dopisnika s kojim bi radila, želim da produciraš one emisije, koje ćemo sljedećeg tjedna raditi na terenu. Razgovaraj s Dominickom. On će ti reći što da radiš.

Četrdeset

Negdje u sredini bombastičnog govora izvršnog producenta, Gavin ga je prestao slušati i počeo maštati. Zurio je u pripravnici koja je šutke sjedila u samom kutu konferencijske dvorane, široko otvorenih očiju pozorno slušajući Linusove riječi.

Lily je bila previše slatka za ovaj posao, pomislio je, želeći joj milovati meku, sjajnu plavu kosu. Ona bi se trebala dobro udati i roditi prekrasnu djecu koja bi izgledala poput nje. Nju bi trebao paziti i cijeniti muškarac, koji bi bio svjestan njezinih krajnjih kvaliteta. Trebala bi živjeti sretno do kraja života u udobnom domu iza bijele drvene ograde, s karavanom u garaži i velikim psom, koji bi mirno spavao ispred predivnog kamina.

Gavin je budan sanjao o tome kako bi to bilo kada bi svake večeri dolazio kući i milovao Lily. Kako bi to bilo odlično, kako savršeno. Ali, bojao se da je Lily bila kao i sve ostale koje je upoznao za vrijeme njihovog stažiranja u KTA. Te su mlade djevojke pohađale kvalitetne studije i sve su željele ostvariti velike karijere u glamuroznom televizijskom svijetu vijesti. Lily mu je sinoć rekla barem toliko kad ju je konačno nagovorio da ode s njim na piće.

Lily je sve isplanirala. Nakon diplome, početak će raditi kao reporterka u jednoj maloj televizijskoj postaji i za to vrijeme će se truditi i probijati do većih lokalnih televizija kako bi nakon nekoliko godina konačno došla na nacionalnu razinu. Barbara Walters, Diane Sawyer, Constance Young, Eliza Blake, pripremite se. Lily želi vaš posao.

Gavin se pretvarao da ju ozbiljno shvaća, ne dopuštajući joj da sazna njegovo mišljenje kako je ona naivna i djetinjasta. Ne zanima me tvoja pamet niti karijera, želio je urlati. Umjesto toga, uljudno je klimnuo glavom i obećao joj da će joj na tom putu

pomoći koliko god bude mogao.

Kada je konačno sastanak završio, Gavin je otišao u svoj ured, uključio kompjuter i počeo tipkati.

Draga Lily:

Zaista sam uživao u vremenu koje smo sinoć proveli zajedno. Bilo je pravo zadovoljstvo upoznati te bolje. Ti si predivna mlada žena i mislim da pred sobom imaš velike mogućnosti.

Izabrala si da ćeš se izboriti za svoje mjesto u vrlo teškom, natjecateljskom poslu, Lily, u poslu u kojem je od velike pomoći imati nekoga tko će se brinuti i boriti za tebe. Ja bih mogao biti ta osoba za tebe, Lily. Volio bih biti ta osoba.

Ali, kako bih te mogao što bolje usmjeravati na pravi put, izrazito je važno da se bolje upoznam sa snagom koju posjeduješ i prepoznam tvoje slabosti. Bilo bi dobro kada bismo više vremena provodili zajedno.

Hajdemo sljedećeg tjedna na večeru. Što kažeš na ponedjeljak navečer?

Pozdrav, Gavin

Ukucao je e-mail adresu koja je dodijeljena Lily za vrijeme trajanja njezine obuke u KEY vijestima i poslao joj svoj prijedlog.

Četrdeset jedan

Dva uniformirana čuvara stajala su na vratima Leeovog tek otvorenog ureda, čekajući da ga isprate iz zgrade dok mu je Annabelle pomagala napuniti kartonske kutije koje su nabavili kako bi svoje osobne stvari mogao spakirati i ponijeti sa sobom.

Ovo je bilo tako ponižavajuće. Annabelle se trgnula kad je skinula Johnovu medicinsku diplomu sa zida. Jedan dan plešeš niz predvorje, razmećući se svojom identifikacijskom iskaznicom koja te propušta u teški svijet televizijskog novinarstva, a sljedećeg dana si nepoželjna osoba, neprijatelj, nemaš pristupa više ničemu. Već je bila čula priče ostalih koji su na taj način morali otići, ali zapravo to nikada nije vidjela vlastitim očima. Nadala se da nikada više ni neće. Annabelle nije podnosila Johna Lee-a, ali ovo nikome nije željela.

– Ne mogu sve ovo ponijeti sa sobom, Annabelle.

– Znam. Pozvat ću pomoćnike, a kutije s knjigama ćemo ti poslati u stan. Ustvari, ako se želiš što prije maknuti odavde, ja ću završiti pospremanje.

– Okej, ali sam želim očistiti radni stol.

Dok je spremao Rolodex i sat sa stola, zazvonio je telefon. Annabelle se pretvarala da je zauzeta skidanjem knjiga s polica dok je slušala Leeev ljutiti polurazgovor.

– Bilo je i vrijeme da mi odgovoriš na poziv. – Liječnikov glas je pukao. – Kako si mi dovraga to mogao učiniti, govoreći mi da je antraks kada nije bio?

– Ne seri. Tamo nije bilo antraksa. Bio je to šećer u prahu.

– Ne, to nije nemoguće. Laboratorijski testovi su posve konačni.

– Pa, ako se kuneš da je ono što si mi dao bio antraks, gdje je onda dovraga nestao?

Četrdeset dva

Rizik je bio ogroman, ali nije bilo šanse da se ta zamjena mogla obaviti kod kuće; šansa za kontaminaciju je bila neprihvatljiva. Ako vlasti pronađu tragove antraksa u Broadcast Centru, to će pripisati psini dr. Lee-a i riješit će taj nered.

Da, bila je to dobra odluka učiniti to upravo ovdje, u ovoj zgradi. Ispalo je tako jednostavno, uistinu, gotovo prelagano. Lagani pronalazak antraksa u Leeovoj ladici u uredu, brzi pronalazak stručnog savjetovanja za rukovanjem smrtonosnim bijelim prahom na Internetu, put do specijalne trgovine za kupnju maske i rukavica. Čak je i kemijski set, koji je poslao proizvođač kao promotivnu reklamu, došao u sasvim savršeno vrijeme, jer je bio identičan onim stvarima u Leeovom radnom stolu.

Broadcast Centar je bio raštrkana zgrada sa podzemnim nizom skladišnih prostorija i zaboravljenih ostava. Nešto od toga je ponekad služilo za skrivene radionice.

Ali postojala je samo jedna kvaka, jedna jedina stvar koja se trebala drugačije napraviti. Bilo je bolje pokupiti šećer u prahu u supermarketu umjesto šuljanja u restoran i krađe. Ta pogreška je imala potencijal da sve uništi.

A postojao je još jedan labav kraj koji se trebalo učvrstiti. Onaj rukopis nije zauvijek mogao ostati u Annabellinoj torbi. Nakon što Jerome umre, Annabelle bi sama mogla njegov uradak odnijeti izdavaču ili bi mogla otići korak dalje te sama napisati knjigu.

Četrdeset tri

Odjel za odnose s javnošću zahtijevao je izjavu Yelene Gregory, a pola sata kasnije, Annabelle je na ekranu svojeg kompjutera čitala tekst Associates Press-a.

Testovima, koji su napravljeni u Odjelu za zdravstvo New York Citya na supstanci za koju se tvrdilo da je antraks, koju je javnosti predstavio dr. John Lee za televizijsku kuću KEY vijesti u emisiji KEY to America, utvrdilo se da se u epruveti zapravo nalazio šećer u prahu. KEY vijesti ne priznaju da su znali bilo što o toj prijevari koju je napravio dr. Lee i zbog toga su prekinuli svoju suradnju s njim.

KEY Vijesti.

Kratko, ali ne i slatko.

A ona je znala što će se sada s njom dogoditi, barem za sada. S obzirom da nije imala nikakvog medicinskog dopisnika s kojim bi surađivala, Linus je od nje očekivao da producira rad na terenu. Upoznavanje s lokacijama na kojima će snimati i predlaganje kutova za kadrove ne bi trebalo predstavljati nikakav problem. Annabelle je odlično poznavala svoj grad, ali zasigurno joj neće biti nimalo zabavno u utorak ujutro stajati i smrzavati se u ledenoj luci New Yorka.

Pogledala je na svoj ručni sat, jedva iščekujući da dođe jedan sat. Već dosta dugo nije ručala s Constance, a željela je znati sve što se događalo. One bi samo odlazile malo niže niz ulicu, u jedan mali grčki restoran, ali tako su barem imale priliku razgovarati bez prekidanja, udaljene od ljudi iz KEY vijesti.

Dok je uzimala svoj kaput, zazvonio je telefon i ona je zastala kako bi se javila. – Ovdje Annabelle Murphy.

– Zovem iz bolnice Essex Hills. Imamo vas na popisu Jeromea Henninga za hitan slučaj.

– Da? – odgovorila je zabrinuto. Nije moglo biti ništa dobro ako su je zvali zbog hitnog slučaja. Jeromeovi roditelji su umrli još dok je ona izlazila s njim. Jerome je imao samo jednog rođaka, brata koji je živio na Zapadnoj obali. Bila je ganuta kad je nju stavio kao kontakt osobu u slučaju da mu se nešto dogodi.

– Sačekajte trenutak, molim vas. Liječnik bi želio razgovarati s vama.

O, moj Bože – Jerome. Annabelle je osjetila vrućinu u obrazima. Kakva je to ona prijateljica, bila je tako zaokupljena stvarima koje su se događale oko nje da se nije sjetila provjeriti Jeromea? Nije

se pretjerano brinula. Na kraju krajeva, bio je to samo virus ili gripa, zar ne? Trenutno se mnogo događalo.

Sada je liječnik bio na liniji, a ona ga je slušala s nevjericom.

– Gospodin Henning je u kritičnom stanju. Sada je na respiratoru koji mu pomaže u disanju, ali sasvim iskreno, ne oporavlja se najbolje.

Annabelle je pokušala ostati mirna. – Što mu je?

– Upravo smo obavijestili Odjel zdravstva, a s obzirom da je vas naveo kao osobu koju treba obavijestiti o njegovom stanju, mislim da i vi također trebate znati. Kultura krvi govori da se radi o izloženosti antraksu.

Četrdeset četiri

– Fiona Simon je na trećoj liniji, – rekao je glas preko interfona.

Linus je pritisnuo treperavu tipku. – Fiona, – pozvao ju je. – Kako si?

– Ja sam dobro, Linus. Pitanje je, kako si ti?

– O, misliš na ono s antraksom? – Svojski se potrudio kako bi zvučao opušteno. – Nemaš se zašto brinuti. Sve će se srediti.

– Ljudi pričaju o tome, Linus. Mislila sam da bismo nešto od toga mogli ubaciti u tvoju knjigu.

Linus je bio pod uzbunom. Nikako nije želio da se ovaj fijasko ovjekovječi na papiru.

– Nije li za to malo prekasno, Fiona? – Tražio je izlaz. – Sve je već pripremljeno.

– Istina, a i ja sam već pripremila završnu verziju koju sam ti htjela poslati. Ali prije tiskanja tvrdo ukoričenih knjiga mogli bismo dodati jedno poglavlje o ovome s antraksom.

Morat će si kupiti malo vremena kako bi smislio način na koji će se izvući iz ove situacije. Nije mu se sviđala ideja da ponovno odbije Fionu. Već joj je rekao ne, kada ga je molila da ubace jedno srceparajuće poglavlje o Sethovoj nesreći, a to je bilo nešto što bi zaintrigiralo čitatelje.

– Pusti me da razmislim o tome, Fiona, u redu? A u međuvremenu, kada bih mogao vidjeti završnu verziju?

– Poslat ću ti je. Može u ured?

– Ne. Pošalji mi doma. – Izrecitirao joj je svoju adresu na zapadnoj strani Central Parka.

Dobro. Sve će srediti u nedjelju na zabavi.

Linus je zarežao na svoju tajnicu: – Nazovi mi Russa Parisha, hoćeš li? I reci mu da ga odmah želim vidjeti. Russu je trebalo

manje od dvije minute da dotrči.

– Zatvori vrata, – naredio mu je Linus – i sjedni. Russ ga je poslušao.

– Kao prvo i osnovno, imao si sreće što te nisam pokidao jutros na sastanku pred svima.

Russ je sa strepnjom pogledao svojeg šefa. – Zbog čega? – uspio je pitati.

– Zbog tvog jutrošnjeg smiješnog osvrta.

– Ne znam o čemu ti pričaš, Linus.

– O, ne znaš? Kako si ono rekao? 'Savršen novi film'. To je glupost i obojica to znamo, Russ.

I ja sam dobio kopiju filma. Icodileje sranje.

– To je tvoje mišljenje, Linus, – branio se Russ. – Ja sam mislio drugačije.

– Pa, možda i jesi mislio drukčije, – oponašao ga je Linus sarkastično, – iako sam se nadao da imaš bolji ukus. Ali stvar je u tome što naši gledatelji slušaju tebe i prema tvom mišljenju odlučuju na koji film će potrošiti novac. Ako ih uputiš na neko sranje, više te neće slušati, a to je loše za emisiju. A ono što je loše za emisiju, mora otići.

Russ je čekao, očajnički želeći pobjeći u svoj ured i utješiti se uz svoj dragocjeni bijeli prah.

– Govorim ti kako stoje stvari, Russ, – nastavljao je Linus. – Još jedna ovakva greška i letiš odavde.

Četrdeset pet

Uz sve ostalo što se događalo u KEY vijestima, Yelena je znala da će se neki sigurno podrugljivo smijati e-mailu kojega je upravo namjeravala poslati. Ali ona je željela to učiniti. Zabrinjavalo ju je što je toliko djelatnika u radno vrijeme obavljalo svoje privatne poslove.

OD: Yelena Gregory ZA: Sve zaposlene Korištenje kompjutera i ostale opreme u vlasništvu KEY vijesti dozvoljeno je samo za poslovne svrhe. A to uključuje: novinarsko istraživanje, aktivnosti vezane za televizijsku kuću i ostale djelatnosti povezane sa stvaranjem vijesti. Isključuje korištenje kompjuterske opreme za privatni šoping. Kako nam se približava vrijeme blagdana, podsjećam sve djelatnike KEY vijesti kako se kompjuteri ne smiju koristiti za svrhu blagdanskih kupovina.

Yelena je još jednom pročitala poruku i pritisnula tipku POŠALJI.

Četrdeset šest

Prije nego što je krenula u bolnicu, Annabelle je zastala u predsjedničinom uredu, očekujući da će joj ona reći najnoviju vijest o Jeromeu. Ali Yelena je već sve čula. Joe Connelly je sjedio s njom. Odjel zdravstva iz New Jerseyja je već obavijestio svoj ured u New York Cityu, koji je potom upozorio odjel osiguranja KEY vijesti.

– Sada je dosta. Svi uredi emisije KEY to America se moraju isprazniti i testirati i želim da se svaki član te ekipe obavezno testira na izloženost antraksu, – naredila je Yelena. – Uopće me ne zanima kome se sviđa, a kome ne. Nećemo riskirati.

Šef osiguranja je klimnuo glavom. – Možemo napraviti da se brisovi nosa uzmu dolje u restoranu.

– Dobro. – Yelena je uzdahnula. – Barem možemo biti zahvalni što je petak. Ekipa KTA ne mora ići u kadar sve do ponedjeljka. Nadam se da ćemo sve riješiti do tada.

Četrdeset sedam

– Da se nisi usudio doći kući, Gavin. Zaista to mislim. Ne želim da sa sobom doneseš nešto, – vrištala je njegova žena preko telefona.

– Čak i da sam bio izložen, Marguerite, nije zarazno. Ne mogu ti to ja prenijeti.

– Moglo bi ti biti na odjeći ili tako nešto.

– Ostavi mi drugu odjeću u garaži. Presvući ću se prije nego uđem unutra.

– Ne dolazi u obzir, Gavin. – Bila je odlučna. – Pomislila bih da me želiš zaštititi.

Nije bilo koristi prepirati se više s njom. Marguarite je ionako već odlučila. Gavin je tijekom njihovog braka već dobro naučio kako je bolje pustiti ju na miru. On možda i jest muškarac od kojeg Amerikanci ujutro saznaju financijska izvješća, ali u svojem domu, Marguarite je ta koja odlučuje o svemu, inače bi njegov život bio očajan.

Margarite nije tako željela zaštititi njihovu djecu. Nisu ih imali da bi se morali brinuti za njih. Imali su samo tog prokletog psa, Gigi. Marguarite je jako voljela tu pudlicu, ali ta jadna mala stvar Gavina je podsjećala na štakora umjesto na psa. Ne bi ni suzu ispustio da Gigi ušmrče malo antraksa.

Gavin je ljutito otipkao broj restorana na svojem mobitelu kako

bi saznao rezultate brisa nosa.

Nije ni čudo da je morao tražiti pozornost gdje god ju je mogao naći.

Četrdeset osam

Kroz bolničku sobu prolazio je tihi, ujednačeni zvuk respiratora. Annabelle je dobila dopuštenje da pored Jeromeovog kreveta stoji nekoliko minuta. Nije mu bilo nimalo bolje.

Promatrala ga je kako mirno leži ispod tankog bolničkog prekrivača. Razmišljala je o njemu i jučerašnjem danu, bio je tako uzbuđen da čuje njezino mišljenje o svojem cijenjenom rukopisu. Toliko puno vremena je proveo pišući ga. Terapija, govorio bi joj. To mu je predstavljalo nešto na što će se koncentrirati i tako zaboraviti na ludnicu oko posla, nešto zbog čega se raduje da će biti objavljeno, nešto što će mu skrenuti misli od dugogodišnje žudnje za Annabelle.

Ona bi ga uvijek prekidala mijenjajući temu kada bi joj to rekao. Bila je udana za Mikea, imala s njim djecu i voljela ih je više nego je mislila da je to moguće. Iako sada mora priznati da su trenutno prolazili kroz teško razdoblje, ali ostala je vjerna svojoj obitelji. Znala je to. Ali bilo je vremena, kada bi se Mike usred noći ustao iz kreveta i počeo šetati po stanu, a Annabelle je ostajala ležati sama u njihovom krevetu, pitajući se kakav bi joj bio život da je umjesto Mikea izabrala Jeromea.

Uvijek bi joj prvo palo na pamet da onda ne bi imala Thomasa i Taru. I zbog toga, bez obzira kako se stvari odvijale s Mikeom, Annabelle je bila uvjerenjena da nema za čim žaliti.

Posegnula je dolje i nježno odgurnula smeđu kosu sa Jeromeovog glatkog čela. Tako mlad, tako pametan, tako snažan, a opet se tako teško bori s ovime što ga je snašlo.

Jerome je uvijek mislio da je nepobjediv. Rado je riskirao u životu i bio je odlučan u namjeri da si stvori kvalitetan i pomalo raskošan život. Od onog prvog dana kad ga je upoznala u knjižnici, u samim počecima njihove karijere u KEY vijestima, Annabelle je privukla njegova gotovo bezgranična energija, istraživačke tamne oči i predivan osmijeh.

Jerome je bio muškarac za zabavu. To mu je bila snaga i slabost. Sa svojim smislom za avanturu, radoznalošću i entuzijazmom za posjećivanjem različitih mjesta i upoznavanje , drugih ljudi, bilo je zabavno biti u njegovom društvu. Dok su bili zajedno, uvijek bi planirali u koji će novi restoran otići i što će sve

obići za vrijeme slobodnih dana.

Ali Annabelle se ohladila od Jeromea kad ga je uhvatila da uzima drogu. Nije ona bila neka svetica i povremeno je znala popiti koje piće, ali kokain ju je uplašio. Ništa dobro ne bi moglo ispasti od toga. Jerome ju je uvjeravao da će jednom prestati i tako je i učinio. Ali ne prije nego je Annabelle prekinula njihovu vezu. I potom je sreća Mikea.

I opet se posao pokazao kao mjesto pronalaska partnera za Annabelle. Bili su je poslali u centar grada da napravi reportažu o sigurnosti od požara. Mike je bio jedan od sedam vatrogasaca koje je intervjuirala, ali on je bio jedini prema kojemu je odmah osjetila veliku privlačnost dok joj je objašnjavao vatrogasnu opremu. Bio je tako iskren u svojim objašnjavanjima, tako uvjeren da je njegov posao jedan od najvažnijih na svijetu. Odmah se jasno vidjela njegova želja za pomaganjem ljudima i Annabelle je bila osvojena.

Dala mu je svoju posjetnicu pod izlikom da ju nazove ako se sjeti još nečega važnog što bi trebala uključiti u svoju reportažu. Sljedećeg dana Mike ju je nazvao, ali ne zbog reportaže već ju je pozvao na večeru. Od toga trenutka su njih dvoje gotovo nerazdvojni.

Jeromea je to teško pogodilo.

Kako se sve moglo tako zakomplicirati? Najvažniji muškarac njezinog života upao je u strašnu depresiju dok je drugi, do kojega joj je bilo još uvijek stalo, gubio bitku za vlastiti život.

Annabelle se borila kako bi shvatila što se sve događa, pokušavala se brzo prisjetiti činjenica koje je čula o udahnutom antraksu. Jerome je u početku tjedna već bio bolestan, onda se jedan dan osjećao bolje, a potom mu je opet pozlilo. Klasični simptomi. Ali inkubacijski period od izloženosti do prvih simptoma traje najmanje dva dana. To bi značilo da je antraksu bio izložen krajem prošlog tjedna ili tijekom vikenda, a ne jučer za vrijeme Leeove predstave. I to one koja se pokazala lažnom.

Ako je Lee zaista govorio istinu kako mu je tajni izvor u laboratoriju uistinu dao smrtonosni prah, što mu se dogodilo? Gdje je sada? I kako je Jerome bio izložen?

A, ako je Jerome bio izložen, tko je još mogao biti?

Četrdeset devet

Iz bolnice je željela otići ravno kući, ali je ubrzo shvatila da ne može. Morala se vratiti u Broadcast Centar i dati bris nosa.

Annabelle se poigravala s idejom da ignorira Yeleninu zapovijed. Ali ako su bilježili tko se testirao, a tko ne, što zasigurno i jesu radili, Annabelle se nije sviđala ideja da ju pozovu na red zbog neposlušnosti. Osim toga, testiranje joj nije moglo štetiti.

Bilo je već mračno kad je s automobilom stigla na pločnik ispred zgrade. Snažni vjetar puhao je s rijeke Hudson sve do široke Pedeset sedme ulice. Annabelle je prošla kroz kružna rotirajuća vrata u predvorje, bilo joj je drago što ponovno osjeća toplinu, izvadila je svoju identifikacijsku karticu i pružila je ispred skenera, čekajući odobravajući signal za prolaz. Uspela se stubištem do dugačkog hodnika koji je vodio do restorana.

Nije morala čekati. Čini se kako su se svi potrudili testirati za vrijeme radnog vremena kako bi što prije otišli s posla jer ipak je bio petak, početak vikenda.

– Jesam li ja posljednja? – pitala je Annabelle medicinsku sestru.

Sestra je pogledala listu na stolu. – Niste, ima još nekoliko ljudi koji se još nisu pojavili.

Annabelle je obzirno stajala dok joj je sestra gurala štapić u nos. Nadala se da će se ovo ispostaviti kao totalni gubitak vremena.

Kad je izašla iz Broadcast Centra, Annabelle je navukla rukavice koje je izvadila iz svoje platnene torbe, pitajući se je li trebala pozvati taksi. Bilo bi lijepo odvesti se taksijem, ali promet je petkom navečer vjerojatno gust. Taksimetar bi svoje samo otkucavao. Zabrinuta zbog obiteljskog tankog budžeta, Annabelle je krenula prema podzemnoj željeznici.

Pedeset sedma ulica je još uvijek bila zakrčena automobilima koji su se kretali u smjeru West Side HigWaya. Drugi smjer nije bio puno bolji, s motoristima koji su se kretali u smjeru Broadwaya ili još dalje na istok do blještavih svjetla Pete avenije. Dok se kretala duž širokog pločnika, Annabelle je skoro držala korak sa zmijolikim tragovima guma automobila. Prolazila je pored restorana, dućana s odjećom i stambenih zgrada. Ljudi su izlazili i ulazili, svi su imali živote i vlastite probleme. Dok je došla do kraja drugog kvarta, razmišljajući stalno o Jeromeu, Annabelle više nije osjećala hladnoću.

Izvadila je svoju kartu iz malog pregratka novčanika i stavila je u automatsku naplatnu križnu rampu na ulazu u podzemnu željeznicu. Ostaci su se digli s prljave platforme kad je vlak projurio tunelom. Grupa ljudi se počela gurati naprijed kad su se vrata otvorila. Pustite prvo ljude da izađu, pomislila je. Dok se

približavala vlaku, Annabelle je osjećala da ju guraju naprijed, a platnena torba joj je istrgnuta iz ruke.

Okrenula se u smjeru sile, pregledavajući lica u gužvi špice, hvatajući obrise čovjeka u tamnom kaputu s podignutom kapuljačom koji je krenuo prema stubištu, a u tom trenutku su se zatvorila vrata vlaka i zatočila Annabelle u svojoj unutrašnjosti.

Pedeset

S obzirom da se približava Božić, a budžet se srezao jer se rijetko radi prekovremeno, Edgaru je svaki dodatni sat rada dobrodošao. Njegova sestra ima dvoje male djece i muža koji je pobjegao, ostavljajući Edgara kao jedinog muškarca u životima svojih nećaka. Uživao je glumiti Djeda Mraza, odlučan u namjeri da nećacima pruži što je moguće ljepše blagdane, unatoč činjenici da im je otac totalna propalica. Ali taj san je koštao, a kad je netko iz noćne smjene nazvao i rekao da je bolestan, Edgar je dobrovoljno pristao raditi duplu smjenu.

Restoran je inače bio miran tijekom večeri, a radnici koji su odrađivali noćne smjene radije bi naručivali dostavu iz obližnjih picerija ili kineskih restorana. Večeras je bilo više aktivnosti nego inače, jer je osoblje KTA dolazilo dati brisove nosa. I Edgar se podvrgnuo testu. Ipak je mnogo vremena proveo u prostorijama KTA, a na kraju krajeva, test je bio besplatan. Zbog čega bi riskirao?

Do devet sati, medicinski radnici su pokupili svoju opremu i napustili Broadcast Centar. Roštilj je isključen u deset i kuhar je otišao doma, ostavljajući Edgara da očisti aparat za kavu, obriše šank i sve prekontrolira.

Kad je otišao u kuhinju pogasiti svjetla, u sudoperu je primijetio veliku zdjelu koja se natapala. Nije želio da tip, koji ujutro bude otvarao, gundđa zbog toga. Edgar je podigao rukave.

Nalet tople vode procurio je iz slavine u veliki sudoper od nehrđajućeg čelika. Zvuk ribanja žicom, koji je Edgar proizvodio dok je trljao zdjelu, spriječio ga je da čuje upozoravajuće zvukove.

Upravo je podizao sapun, kad je posred leđa osjetio probadajuću bol.

Pedeset jedan

Kada je Annabelle stavila djecu na spavanje i očistila kuhinju, počela se radovati opuštajućoj pjenušavoj kupki. Poželjela je da ima neko aromatizirano ulje za kupanje, ali morat će se zadovoljiti i s Mr. Bubbleom.

Kad je skinula ogrtač, Annabelle se trgnula. Boljelo ju je rame. Netko joj je skinuo torbu velikoj silinom, kidajući joj ruku usput. Hvala Bogu, tko god je to učinio, nije joj uspio uzeti i malu torbicu. Obavještanje svih kartičnih kuća o krađi, te vađenje nove vozačke dozvole bila je muka zbog koje se radovala što ju je mogla izbjeći.

Lopov je sada vjerojatno proklinjao svoju pogrešku. Možda je torbu već bacio u kantu za smeće. U njoj su ionako bili samo papiri, ništa što bi moglo nekome drugome biti od neke vrijednosti, samo stvari koje su značile Annabelle i Jeromeu. Annabelle je zatvorila oči i utonula u toplu vodu, razmišljajući o Jeromeovom rukopisu koji je ležao u kanti u nekoj mračnoj gradskoj ulici.

Pa, sada mu neće morati objašnjavati krađu.

Na vratima kupaonice začula je blago kucanje.

– Uđi, – poviknula je, očekujući Thomasa ili Taru koji bi tražili čašu vode ili da joj kažu kako ih je noćna mora probudila. Umjesto njih, kada su se vrata otvorila, ugledala je Mikea. Začudeno ga je pogledala.

– Samo provjeravam jesi li dobro.

– Malo iscrpljena, ali dobro sam. Sagnuo se kako bi sjeo na rub kade.

– Ne znam što bismo učinili, što bih ja učinio, da ti se nešto dogodi, Annabelle. – Oči su mu se napunile suzama kad je dlanom pomilovao njezino lice.

To je bio prvi znak nježnosti koji joj je pokazao nakon dugo, dugo vremena. Bio je toliko duboko u mračnim mislima da je bio posve nesposoban pratiti što se događa izvan njegovog unutrašnjeg svijeta. Njezine potrebe i potrebe njihove djece nisu se doticale njega. Živjeli su u paralelnim svjetovima: Annabelle je bila rastrgana između dječjih potreba, održavanja doma, odlaska na posao i plaćanja računa; Mike se borio s uspomnama na palež, nesreću, smrt i bespomoćnost.

– Ništa mi se neće dogoditi, dušo. Ja sam ovdje i nećeš me se moći riješiti. – Prinijela je njegovu ruku svojim usnama.

Možda je ovo bio dobar znak. Možda se počeo oporavljati. Možda

joj se, daj Bože, njezin stari Mike počeo vraćati. Jako joj je nedostajao.

– Danas su me posjetili dečki iz vatrogasne postaje, – rekao je.

Annabelleino se lice razvedrilo. – Stvarno? To je odlično.

Mike se namrštio. – Ne, nije baš odlično. Šire se glasine kako gradonačelnik želi zatvoriti našu postaju zbog budžeta. Trebaju me da im pomognem u borbi protiv toga.

– Što si im rekao? – Annabelle je zadržala dah u iščekivanju odgovora.

– Rekao sam im da ću razmisliti.

Barem nije unaprijed odbio. Još jedan dobar znak. Možda je lijek počeo djelovati.

Pedeset dva

Već je prošla ponoć kad si je Linus natočio još jednu čašu votke. Nije bio nimalo umoran. Nije bilo smisla za odlazak u krevet jer bi se u njemu samo prevrtao.

Šećući po knjižnici, poigravao se s idejom da nazove Lauren, ali ipak se predomislio. Ovog vikenda joj se vraća dečko iz Chicaga. Lauren i Linus su imali neizrečeno pravilo. Tijekom tjedna su mogli flertovati do mile volje, ali kada bi bankar dolazio u grad, Linus nije smio smetati. Osim toga, da ju sada nazove ispao bi usamljen i patetičan.

Lauren je bila snalažljiva. Od samog početka je odmjeravala situaciju s Linusom.

On je bio oženjen za svoj posao, a sve ostalo mu je predstavljalo smetnju. Njegov status udovca učinio je od njega najpoželjnijeg muškarca na zabavama, ali ženidbeni posrednici su ga neprestano, i to bezuspješno, pokušavali učiniti dijelom ljubavnog para. On je obožavao igre mačke i miša i flertovanje, ali drugi brak mu nije bio na pameti.

Zašto bi se on poželio još jednom vjenčati? pitao se dok je stavljao videokazetu, te se zavalio na crvenu kožnu sofu. Prvi puta je dobio sve što mu je trebalo. Suzanne je bila privlačna, energična i pametna, iako malo preosjetljiva. Njezina obitelj je imala hrpu love; otac joj je mnogo ulagao u nekretnine na Manhattanu. Evo njega, još uvijek je sjedio u daru kojega je Suzanne dobila od svojeg oca, on je to učinio kako bi ih maknuo iz predgrađa. Stan na tri etaže kojemu se pogled pruža preko Central Parka. Starac je bio velikodušan čak i nakon smrti, ostavljajući im dovoljno novca koji će se pobrinuti za njegovog

unuka do kraja njegovog života, ali kod kuće, a ne u nekoj instituciji.

Prve godine su bile dobre. Blizanci su rođeni godinu dana nakon njihovog vjenčanja. Suzanne je bila zadovoljna blizancima i u predgrađu se igrala Domaćice Susie dok je Linus radio na svojoj televizijskoj karijeri. Čini se da je nije smetalo njegovo konstantno izbjivanje od kuće. Djeca su bila njezin svijet.

A kada se taj svijet srušio, Suzanne to nikada nije prebrodila, pomislio je sagnuvši se prema dolje kako bi pogladio debelo krzno irskog setera koji mu je ležao na nogama. Formalno je obavljala svoje zadatke odgajanja Waynea i njegovanju Setha, uključivala se u roditeljske aktivnosti u školi, pokušavala njihove rođendane i blagdane učiniti veselim. Ali Linus se nije mogao sjetiti da ju je ikada više vidio kako se smije. Mali osmijesi, da, ali pravi srčani smijeh, nikada.

Kao da se držala dokle je mogla. Nakon što je Wayne po prvi puta otišao na koledž, Suzanne se predala. Tihi stan joj je ostavljao previše vremena za razmišljanje. Zurila bi u veliki prozor, ne vidjevši veličanstveno šarenilo svjetala koja su obasjavala Central Park te jeseni. Do Dana zahvalnosti je bila mrtva.

Liječnik je utvrdio prestanak rada srca. Kako prikladno. Njezino srce se konačno predalo.

Sada je od toga prošlo devet godina.

Linus je otpio veliki gutljaj votke i prisilio se da se koncentrira na ogromni ekran dok je pregledavao snimku Leeovog priloga o antraksu. Promatrajući Lee-a kako drži opasnu epruvetu, Linus je osjećao postupnu navalu bijesa kao i prvi puta kad je čuo da se radilo o običnom šećeru umjesto o antraksu. Lee je bio budala. Glupa, arogantna budala.

Nitko se ne može izvući nakon što Linus Nazareth zbog njega ispadne kreten.

Linus je sneno klimnuo glavom, iz sna ga je probudio zvuk koji je dopirao iz hodnika.

– Wayne?

– Da. Tata, ja sam.

Wayne je stajao na vratima knjižnice, još uvijek odjeven u svoj zimski kaput i s razbarušenom kosom od vjetra. Oči su mu bile crvene.

– Jesi li se dobro proveo?

Wayne je slegnuo ramenima. – Valjda jesam. – Što si radio?

– Bio sam vani s prijateljima.

- Poznam li nekoga od njih?
- Mislim da ne. – Sin mu nije puno odavao.
- Pa, drago mi je što si izašao i proveo se. Trebao bi to češće činiti, Wayne. Mlad si i slobodan. Trebao bi se zabavljati.
- Okej, tata. Idem sada na spavanje.

Linus je slušao zvuk koraka koji su se kretali spiralnim stubištem. Sačekao je nekoliko minuta prije nego je i sam krenuo u krevet, naravno, pas ga je slijedio. Prošao je pored zatvorenih vrata Wayneove sobe prije nego je skrenuo u svoju.

Kada je Linus ušao u slabo osvijetljenu sobu, dežurna medicinska sestra je ugasila noćnu lampu uz čiju svjetlost je čitala knjigu.

– Kako je? – pitao je Linus zureći na jedan jedini krevet na drugoj strani sobe. Ušuškana ispod toplih deka, tanka osoba je bila jedva vidljiva.

– Dobro, gospodine Nazareth.

Što je on uopće očekivao da ću mu reći? Nikada se ništa nije mijenjalo. Nikada nije bilo dobrih vijesti. Seth je spavao ovdje, u sobi do bratove, dan za danom, mjesec za mjesecom, godinu za godinom.

Uvijek je sve bilo isto.

Što bi ovaj sin bio? Linus se opet pitao, kao i uvijek tijekom ova dva desetljeća. Bi li Seth bio pijanist ili velika nogometna zvijezda? Pisac ili liječnik? Svećenik ili policajac?

Bi li imali dobru vezu, bolju od one koju su imali Linus i Wayne? Bi li dijelili iste interese i strasti? Bi li Seth bio sin kojim bi se Linus mogao ponositi?

Pokušavao je otjerati od sebe veliku tugu. Nema svrhe prolaziti opet kroz sve to. Seth je ono što jeste. Wayne je jedino jaje u Linusovoj košari.

SUBOTA 22. STUDENOG

Pedeset tri

Kada je televizijska kuća odlučila vikend emisiju KEY to America zamijeniti crtićima, Annabelle je počela gledati The Saturday Early Show na CBS-u. Dok su djeca jela palačinke i ispijala svoje sokove od naranče, ona je otišla u dnevnu sobu i uključila televizor kojega nije pojačala. Sigurno će emitirati prilog o žrtvi antraksa u KEY vijestima, a Annabelle nije željela da

Thomas i Tara to čuju preko televizije. Ako im nešto bude trebalo objašnjavati, onda će to biti ona.

Trljajući si rame, Annabelle je sjela na kauč, iščekujući s velikom težinom u prsima. Posve sigurno, sada je voditeljica počela s prilogom.

– Ranije ovog tjedna, u jutarnjoj emisiji KEY to America, medicinski dopisnik dr. John Lee, tvrdio je da u epruveti koju je držao ima opasnu tvar, smrtonosni antraks, ali nakon pomno obavljenih testova pokazalo se da je izveo čistu smicalicu jer se u spomenutoj epruveti nalazio šećer u prahu. Nakon tog otkrića, dr. Lee je odmah otpušten.

– A sada, u strašnom preokretu situacije, jednom zaposleniku televizijske kuće KEY vijesti, dijagnosticirano je trovanje antraksom. Tridesetšestogodišnji Jerome Henning, producent KEY to America, leži u bolnici u New Jerseyu u jako kritičnom stanju. Predstavnici bolnice su za današnje poslijepodne najavili konferenciju za novinare, a policija provodi istragu.

– U Broadcast Centru KEY vijesti, uredi emisije KEY to America su zatvoreni, a zaposlenici su primorani na testiranje kako bi se utvrdila eventualna izloženost.

Otvorila su se vrata spavaće sobe. Mike, sav smušen, dogegao se u dnevnu sobu, a kućni ogrtač mu je bio rastvoren i otkrivao je izgužvane bokserice i običnu majicu. Čekinje na njegovom licu su se ukratko mogle okarakterizirati kao brada, pomislila je Annabelle kad ga je pogledala. Prošlo je više od tjedan dana otkad se zadnji puta obrijao. Znala je to jer je brojala dane.

– Bok, pospanko – rekla mu je nježno. Samo joj je klimnuo glavom.

– Imamo palačinke, tatice. Hoćeš malo? – vikala je Tara iz kuhinje.

Mike se nije potrudio odgovoriti.

– Mike, srce, Tara pokušava razgovarati s tobom, – požurivala ga je Annabelle. – Želiš li palačinke?

– Zaboga, Annabelle, ne želim proklete palačinke. Samo me ostavi na miru, hoćeš li?

Sinoćnje toplo nadanje za njegovo ozdravljenje sada je zamijenjeno s jutrošnjom hladnom spoznajom o realnosti. Jedan korak naprijed, dva nazad.

Već je sada znala da će današnji dan biti još jedan u nizu prekrasnih u obiteljskoj kući Murphyjevih.

Pedeset četiri

Metalna sklopiva vrata koja su bila na ulazu u restoran televizijske postaje bila su spuštена, ali ne i zaključana. Kada ih je jutrošnji radnik podigao, pitao se tko ih je zaboravio zaključati večer prije.

Bio je zaposlen s paljenjem svjetala, uključivanjem roštilja i punjenjem posuda s kavom. Potom je otišao u veliki hladnjak po jaja i veliku posudu sa sirom.

– O, čovječe, Edgar! – zazviždao je kada je to ugledao. Kleknuo je dolje, tresući beživotno tijelo koje je ležalo na smrznutom podu.

– Probudi se, prijatelju. Probudi se, – vikao je njegov kolega potreseno, a dopiralo mu je do mozga kako je sada prekasno.

Pedeset pet

Dok su se vozili podzemnom željeznicom, djeca su poskakivala na svojim sjedištima. Bio je ovo dan kojega su iščekivali posljednjih nekoliko mjeseci, put u Claremont Riding Academy. Djeca od šest godina naviše tamo su mogla učiti kako s konjem hodati, kaskati i galopirati. Taj jahački program je zahtijevao strpljenje i koncentraciju skupa s fizičkom pripremljenošću, snagom i sposobnošću. Djeca su se na taj način učila i odgovornosti jer su morali paziti na svoje životinje. Annabelle se najviše od svega sviđala činjenica da će biti zabavno.

Kada su je roditelji nazvali sa Floride, pitajući je što bi njezinim blizancima mogli pokloniti za rođendan, Annabelle im je predložila tečajeve jahanja. Morali su čekati do sada kako bi se oslobodila dva mjesta za njih. Nije bilo šanse da bi ih željela razočarati.

Dok je stajala pored blizanaca grleći šipku za koju se pridržavala, Annabelle je poželjela da ih Mike vodi na satove jahanja. Nekada davno, to bi mu sigurno nedostajalo. A ona bi onda ponovno mogla otići vidjeti Jeromea.

Nije da bi njezin posjet Jeromeu nešto promijenio, ali svejedno. Dok je Annabelle razmišljala o njemu, brzo je obrisala suze koje su se pojavile u unutrašnjim kutovima očiju. Nije željela da djeca vide koliko je uzrujana. Morala se činiti što je moguće normalnijom zbog Thomasa i Tare. Poslije će se ionako morati brinuti o mnoštvu drugih stvari.

Annabelle je pogledala na ručni sat. Jeromeov brat je primio

vijest u Los Angelesu. Sada je vjerojatno već stigao u bolnicu.

– Ja želim ženskog konja, – izjavila je Tara.

– Kobilu, Tara. Ženski konj se zove kobila. – Annabelle je povisila ton kako bi ju Tara mogla čuti.

– A ja želim muškog konja, – rekao je Thomas slijedeći svoju sestru.

– To se zove pastuh, ali mislim da ti je bolje da još ne računáš na to, Thomas. Mislim da ti je za početak sasvim dovoljna kobila. One su nježnije.

Promatrala ga je, dok je dječak probavljao informaciju, znajući da je rastrgan između ponosa i opreza.

– Nemoj se brinuti, jako lijepo možeš jahati i na kobili, – uvjerala ga je Annabelle.

S ručicama u rukavicama bez prstiju u njezinim rukama, majka i njezina djeca hodala su nekoliko ulica od podzemne željeznice do svojeg odredišta. Kao i svagdje na Manhattanu, bilo je skućeno. Poput stambene zgrade, staje su se protezale na nekoliko katova. Unutrašnje ograđeno trkalište nalazilo se u prizemlju, a konji su bili nastanjeni u stajama gore. Kad su stigli, kroz razglas ih je najavio čovjek koji je stajao na ulaznim vratima. Za samo dvije minute do njih su stigla dva vrlo njegovana konja uz pratnju konjušara.

Poseban miris konjske štale lebdio je zrakom dok je Annabelle s užitkom promatrala svoje blizance koji su ušli u ograđeni prostor i polako počeli svoju poduku. Kroz sredinu tog ograđenog kruga prošetala se jedna narančasta mačka. Djeca su široko otvorenih očiju upijala riječi svojeg instruktora. U tom trenutku joj se učinilo kao da je sve na svijetu dobro.

– Annabelle? Annabelle. Što ti radiš ovdje? Okrećući se u smjeru glasa, Annabelle je opazila Lauren Adams, odjevenu u jahačke hlače boje karamele, blještave crne kožne jahačke čizme i baršunasti šešir. Annabelle je odjednom opet postala svjesna svojeg četiri godine starog kaputa. Jedan se rukav počeo i parati. Poželjela je da je obukla krznenu jaknu.

– O, bok, Lauren. Kako si?

– Dobro. Nisam znala da dolaziš ovamo.

– Djeca su počela s tečajem. – Annabelle je rukom pokazala prema ograđenom dijelu.

– O, to je dobro za njih. U tome mogu uživati čitav život. I ja sam počela kad sam bila klinka. Iako sam kasnije postala gradska djevojka, dolazim vikendima kako bih jahala po parku. Nikada mi to ne promakne. Čak i za vrijeme ovakvih vikenda,

mislim, kad mi je dečko u gradu.

Annabelle je znala viđati ljude koji su jahali Central Parkom i uvijek su joj se doimali tako graciozno, kao da imaju potpuno pravo na to. Takva je bila Lauren. Od glave do pete. Ili se barem takvom činila.

– Ti si tako sretna.

– Ne znam baš što sreća ima s time. Samo sam si odredila prioritete u životu. Potrebno mi je ovo vrijeme koje odvajam samo za sebe. Ja to zaslužujem.

Je li bilo smisla uopće objašnjavati Lauren da je njezina primjedba samo dio neobaveznog čavrljanja? Osim posla, Annabelle nije mislila kako ona i Lauren imaju mnogo zajedničkoga i znala je da njih dvije nikada neće biti prijateljice.

– Užasno je to što se dogodilo Jeromeu, zar ne? – Annabelle je pokušavala promijeniti temu.

– I ja to kažem. I mislim da KEY vijesti treba vraški tužiti. Razmišljam da sljedeći tjedan javim da sam bolesna i ostanem na bolovanju dok sve ne očiste kako bi mi mogli garantirati da neću biti ni u kakvoj opasnosti.

Uvijek se sve vrti oko tebe, zar ne, Lauren? pomislila je Annabelle, okrećući se kako bi promatrala Taru i Thomasa.

– Hoću li te vidjeti sutra kod Linusa? – pitala je Lauren. Annabelle je uzdahnula sa zatomljenom razdražljivošću.

Linusova zabava. Kako Linus može priređivati glupu zabavu kada Jerome leži na samrtnoj postelji?

– Još nisam sigurna. Zar će ju Linus svakako prirediti?

– O, da. Jučer sam razgovarala s njim prije nego sam izašla iz ureda i neće je otkazati. Radilo se o tome kako život mora ići dalje i tako to. Trebala bi doći, Annabelle. Malo se zabaviti. Ja se radujem toj zabavi.

Sigurno si jedina koja se raduje.

Pedeset šest

Linus se kasno probudio, sinoćnje ispijanje votke sada je proizvodilo tupo lupkanje u njegovoj glavi. Ulazeći u prostranu kupaonicu, otvorio je ormarić s lijekovima i iz njega izvadio aspirin. Progutao je tri komada, potom je zgrabio električnu četkicu za zube, istisnuo na nju pastu s okusom pepermint. Dok je trljao zube, zagledao se u otvoreni ormarić.

Nešto je bilo drukčije. Mogao se zakleti da su stvari premještane.

Pokušavao se prisjetiti što je sve bilo tamo. Kolonjska voda, vodica za ispiranje usta, britvica, krema za brijanje. Sve je bilo poslagano po redu na polici. Kao i Viagra.

Cipro. To je bilo ono što nedostaje.

Imao je taj lijek sve otkad su se događale neke stvari u drugim televizijskim kućama. Ljekarnik mu je rekao da rok trajanja istječe za tri godine. Još ga nije počeo koristiti, niti je imao namjeru – osim ako bris nosa ne pokaže da bi trebao. Rekli su mu da su nuspojave tog lijeka užasne: povraćanje, proljev, glavobolje i vrtoglavice. Nije mu to trebalo na šezdeset dana.

Ali sada, čak i da mu je trebao, antibiotik nije bio ovdje.

Wayne je sigurno nekako povezan s time. Pravi hipohondar.

Poželio je da mu sin ima veća cojones. Wayne je bio takvo razočarenje.

Pedeset sedam

– Smijemo li, mamice? – pitala je Tara.

– Da, mama, možemo li? – ponovio je Thomas.

Zašto od ovog jutra ne učiniti potpuni uspjeh? Kvragu i s uravnoteženim ručcima i pokvarenim apetitima. Život je ionako prekratak. Sumnjala je da bi Jerome, kada bi mogao pogledati unatrag, poželio da je životu jeo manje nezdrave hrane.

– Okej, -odgovorila je Annabelle.

Blizanci su glasno povikali 'To!' dok su prelazili ulicu Bleecker do slastičarnice Magnolia.

Kroz izlog sićušne slastičarnice se vidjelo kako mlada žena, po prilično velikim kolačima u plastičnim košaricama, razmazuje debelu glazuru u nijansama ružičaste, zelene i žute. Posudice s narančastim i plavim mrvicama, kao i čokoladni cvjetovi, čekali su sa strane kako bi upotpunili dekoraciju. Kad se konačno sve uredilo, iz izloga su se vidjeli dražesni šećerni kolačići, tortice od borovnice i torta od sira.

– Ja želim zeleni kolač u košarici, – rekao je Thomas.

– Ja želim ružičasti, – rekla je njegova sestra. Annabelle je uzela dvanaest čokoladnih kolača, koje je Mike volio, i par komada s kikirikijem, koje je ona obožavala, i potom sve platila. Čim su izašla iz slastičarnice, djeca su je počela moliti da ne moraju čekati dok stignu kući kako bi pojeli svoje kolače.

– Hajdemo malo do igrališta, – predložila im je Annabelle. – Možete kolačiće tamo pojesti.

Nije joj trebalo puno da ih uvjeri. Dječje igralište Bleecher na

Abingdon Squareu bilo je njihovo omiljeno mjesto. Tamo su njih troje sjeli na klupu, grijani podnevnim suncem, a Annabelle je iz vrećice vadila netom kupljene poslastice.

Thomas se borio sa željom da viri u papirnatu vrećicu kako bi pronašao svoj kolač.

– Skini rukavice, dušo. Ja ću ti ih pridržati.

Dijete ju je poslušalo, pružajući crvene rukavice svojoj majci, koja ih je ugurala u džep od kaputa. Posežući u vrećicu iz slastičarnice, Annabelle je izvadila i jedan kolač za sebe s užitkom promatrajući svoju djecu koja su veselo jela, dok im se glazura lijepila po njihovim rumenim obrazima.

Malo zabave nikoga još nije ubilo.

Pedeset osam

Yelena Gregory, agenti FBI-a, službenici njujorškog Odjela za zdravstvo i detektivi iz odjela za umorstva. Joe Connelly je razmišljajući, u sebi odvagivao koji mu moćnik od njih stvara najviše nervoze dok su pročešljavali Broadcast Centar u subotu koja je trebala biti posve miran dan.

Yelena se borila zadržati kontrolu.

– Nikada nismo imali ubojstvo u povijesti Broadcast Centra, – mrmrljala je dok je promatrala kako iz restorana iznose Edgarovo mrtvo tijelo prekriveno plahtom. – A sada imamo još jedno potencijalno u bolnici u New Jerseyu. Prodorno je pogledala

Joya. – KEY dionice su jučer naglo pale. Ponedjeljak će vjerojatno biti još gori. Što ćemo učiniti?

– Činimo sve što je u našoj moći, Yelena. Uglavnom moramo ovim profesionalcima dopustiti da rade svoj posao.

Joe je znao da njegova ideja da samo sjede postrance i ništa ne rade neće dobro sjesti Yeleni Gregory. Ona je bila naviknuta na izdavanje naredbi i njihovo brzo ispunjavanje. Ovo što se sada događalo ovdje, uvelike je prelazilo njezine granice kontrole, a to joj se nimalo nije sviđalo.

– Svi će te gledati, Yelena, – podsjetio ju je. – Treba ih uvjeriti da će sve biti u redu.

Kut Yelenine usne podigao se u nervozan mali osmijeh. – Kako da im to kažem kada ni sama ne znam vjerujem li u to?

Pedeset devet

Trideset jedan Highland Place brujao je od ljudi. Policijski automobili su stajali parkirani ispred viktorijanske kuće. Susjedima koji su izjurili van kako bi saznali što se događa, rečeno je da se mirno vrate u svoje domove. Oba kraja ulice su bila zatvorena kako bi se spriječio ulazak automobila i pješaka.

U kući su se muškarci, odjeveni u zaštitna odijela s maskama, postupno kretali kroz prostorije u kojima je živio Jerome Henning. Na drugom katu je jedna ladica od stola bila otvorena, a ruka s rukavicom je iz nje izvadila epruvetu.

Susjedov telefonski poziv novinarima za najsvježije vijesti doveo je ekipu Garden State News Networka u Maplewood. U nemogućnosti prolaska u Highland Place, kombi se parkirao u sporednoj ulici.

– Pustite mene da izvidim situaciju, – rekao je novinar, ostavljajući vozača kombija i snimatelja iza sebe. Neovlašteno je ulazio u tuđi posjed, bio je svjestan toga dok je preko nečijeg dvorišta prolazio do Henningove kuće. Kada je stigao do reda stabala koji su ograđivali dvorišta, zaustavio ga je policajac. POZORNIK ANDREW KENNY, pisalo je na njegovoj identifikacijskoj znački.

– Ne idi ni koraka dalje, prijatelju.

– Ja sam novinar, pozorniče Kenny. Radim za Garden State News Network. Samo radim svoj posao, znate?

– Da, znam, ali morate se vratiti nazad.

– Što mi možete reći?

– Žao mi je, ali ništa. Morate otići odavde, – naredio mu je policajac.

Pokušavajući se sjetiti što će sljedeće učiniti, okrenuo se kako bi pošao natrag kada su se u tom trenutku otvorila stražnja vrata kuće.

– Hej, Andy, – začuo se povik. – Mislimo da smo u frajerovoj ladici pronašli antraks.

Šezdeset

Njezin sin je opet navukao rukavice koje je ona izvadila iz svojeg džepa.

– Ove rukavice su se prilično ofucale, Thomas, – rekla je Annabelle. U predjelu oko palca stvorila se rupa koja je otkrivala

djetetovu kožu. – Moramo ti kupiti nove.

Neće biti potreban niti put do dućana. Na putu iz parka prema njihovoj kući naišli su na štand na kojem je čovjek prodavao raznolike šešire, šalove i rukavice. Annabelle je inače voljela dječje božićne čarape puniti takvim stvarima, ali sada je bila u svojem raspoloženju 'zašto čekati, život je prekratak'. Bilo bi lijepo opremiti djecu s novim kompletima šalova i rukavica i u tome će se šetati na paradi za Dan zahvalnosti.

Izabrali su rukavice i kapu sa zelenim prugama za Thomasa. Tara je uzela ljubičaste.

Nije uopće bilo vrijedno prati stare rukavice, bile su jednostavno za baciti u kantu.

– Samo ih baci u kantu za smeće, Thomas, – rekla mu je majka pokazujući prstom prema mjestu dok su skretali iza ugla ulice Perry.

Šezdeset jedan

– Idem u Chumleys s dečkima na pivo, – izjavio je Mike.

Annabelle je podigla pogled s rublja koje je slagala, primjećujući s radošću da joj se muž konačno obrijao. Kosa mu je bila oprana, a nokti podrezani. Na sebi je imao svoj omiljeni mornarski džemper, koji mu je isticao plave oči i izbijeljene, ali izglačane traperice. Osim činjenice da su mu traperice visjele više nego ikada ranije, Mike je gotovo ličio na staroga sebe. Na starog, zgodnog sebe.

– Da? – pitala je iznenađeno. A potom je brzo dodala: – To je odlično, dušo. Lijepo se provedi.

Nije se mogla prisjetiti posljednjeg puta kada je Mike izašao sa svojim prijateljima. Nekad je cijenio prijateljstvo i druženje, ali tijekom nekoliko posljednjih mjeseci nije pokazivao nikakav interes za to posebno bratstvo. Dečki su često nazivali i pitali kako je Mikeu, ohrabrujući ga da dođe u njihovu postaju da se malo druže. Većinom je Mike odbijao javiti se na telefon, ostavljajući tako Annabelle da izgovara glupe isprike. To što je želio izaći van i popiti pivo bio je dobar znak.

– Da te sačekam s večerom?

– Ne. Vjerojatno ću nešto vani pojesti. Odjednom osjećam želju za hamburgerom.

Apetit. Još jedan dobar znak.

On je zapravo stao i poljubio je u obraz prije nego je izašao kroz vrata. S toplinom oko srca, Annabelle je završila slaganje odjeće.

Blizanci su bili dobri, igrali su se u svojoj sobi, slažući si od kockica vlastitu verziju dvorca. Njezin muž je izašao s društvom na pivo. Sve se činilo gotovo normalnim.

Okrijepljena, odvažila se i pošla nazvati bolnicu.

Jerome je još uvijek bio u kritičnom stanju.

Šezdeset dva

Gavin je promatrao upadljivu crvenokosu ženu koja je prošla pored terase ukrašene amarilisom bara Ritz-Carlton. Volio bi dobiti malo toga mesa.

Sigurno je osjetila njegov pogled na sebi jer se odmah okrenula i izravno ga pogledala. On se nasmiješio i podigao svoju čašu s konjakom u znak zdravice. Ona se okrenula.

Otpio je veliki gutljaj pića i na mali stol bacio napojnicu od deset dolara, poželjevši sada otići. Da mu je Marguerite dopustila da se vrati kući, ne bi sada bio u ovoj situaciji. Bilo je ponižavajuće. On mora sjediti u hotelskom baru i čeznuti za ženom koja je izgledala najmanje trideset godina mlađa od njega.

Pa, nitko ga nije mogao kriviti za ovaj posljednji dio. Jedna minuta s onom naboranom oštrom Marguarite i svaki muškarac s imalo ukusa mogao bi razumjeti njegovu potrebu za gledanjem drugih žena.

Jebeš Marguerite. Ako je bila toliko vraški zabrinuta za vlastitu sigurnost, on će se pobrinuti da bude savršeno mažen u izgnanstvu. Ovaj hotel je bio mjesto gdje će to napraviti. Čuo je da je Ritz-Carlton u Battery Parku odličan, a on je samo čekao priliku da to provjeri. Udovoljavajući ukusu visoke klijentele iz financijskog svijeta, hotel je imao sve potrebno za dobru zabavu. Postojao je butler za tehnologiju kako bi uskočio u pomoć ako imate problema s kompjuterom i butler za kupanje koji se brinuo da vam kupka bude ugodna i po vašoj volji. Gavinova soba je imala pogled preko luke New Yorka, a hotel se pobrinuo da u svakoj sobi postavi teleskop kako bi se lakše mogao promatrati Kip slobode, Ellis Island ili čak kapetane brodova koji su uplovljavali u rijeku Hudson. Kupaonica od mramora je bila pretrpana raznim losionima, kremama i mekanim ručnicima. U ormaru su visjela dva udobna kućna ogrtača, čekajući da se omotaju oko gostiju nakon ugodne masaže koja se mogla naručiti u sobu. Čak su i jastuci na kojima je noćas spavao, najbolji na koje je ikada položio glavu.

Nažalost, KEY vijesti neće platiti račun za njegov vikend

proveden u gradu. Sam će to morati podmiriti. Ali bilo je vrijedno, a on si je to mogao priuštiti.

Stojeći u elegantnom predvorju, Gavin je shvatio da je gladan. Otići će gore do drugog bara, popiti još jedno piće i naručiti si nešto lagano za jelo. Vozeći se dizalom do četrnaestog kata, izašao je kod Risea. Izabrao je stol pored prozora i smjestio se kako bi se mogao diviti Kipu slobode koji je bliještio u luci dok je čekao hranu.

– Gavin Winston? Što ti radiš ovdje u subotu navečer? Gavin se ustao kako bi se rukovao sa svim mešetarom.

– I ja bih tebe isto mogao pitati, Paul.

– O, ma znaš, subota, nedjelja, ja uvijek radim. Jesi li sam ovdje?

Gavin je oklijevao. Nije se želio dovesti u situaciju da mora pozvati mešetara da mu se pridruži, ali nije vidio način na koji bi to mogao izbjeći.

– Što ćeš popiti?

– Dobro, ali jedno na brzinu. Glenlivet s ledom.

Nakon par gutljaja alkohola, razgovor je skrenuo na Wellstone i istragu.

– Jesi li malo nervozan, Gavin? Svi smo.

– Moraš biti nervozan, Paul, samo kada nešto skrivaš.

Šezdeset tri

Beth se okretala s jedne strane na drugu, promatrajući se u dugačkom ogledalu koje je visjelo na vratima ormara. Nije bila sigurna hoće li sutra na Linusovoj zabavi nositi novu odjeću. Smeđa izgužvana baršunasta suknja joj je dobro pristajala, lijepo joj oblikovala tijelo i činila ju mršavijom, ali bojala se da je previše konzervativna za Linusov ukus. Željela je da ju on primijeti. Ali na kraju krajeva, bila je to nogometna zabava. Nije se mogla šepiriti u koktel haljini.

Beth je zadržala dah, uvukla trbuh i pitala se što će obući Lauren Adams. Čini se da je ona uvijek znala najbolje. Definitivno joj nije bila na odmet činjenica da je bila savršen broj trideset osam.

Beth je skinula suknju i položila je na krevet, znajući da su joj škare za manikiranje u ladici toaletnog ormarića. Izvadiвши ih van, pažljivo je skinula prišivenu etiketicu s unutrašnje strane suknje. Možda i jest puno krupnija od nje, ali nije trebala stalni podsjetnik na to. A ako se, i to samo ako, možda njezina suknja

nekako odvoji od tijela, nije željela da Linus vidi taj sramotni broj koji je označavao njezinu veličinu.

Trudila se. Uistinu jeste. Odlazila je na sastanke kontroliranja težine, brojala je unesene kalorije, gledala niskokalorične recepte, penjala se pješice stubištem, zanemarujući dizalo.

Bilo joj je teško, ali je znala da bi, ako smršavi, mogla navesti Linusa da ju primijeti, da ju gleda kao ženu, a ne samo kao sposobnu djelatnicu.

Već je izgubila pet kilograma. To predstavlja četrdeset prutića putra, a voditeljica programa joj je rekla da si to pokuša vizualizirati. Sada je još toliko morala skinuti. A blagdani su se približavali. Već posve tradicionalno za nju, Dan zahvalnosti joj je poništavao šest tjedana gladovanja. Beth nije znala kako će se ove godine izvući iz toga. Morala je držati pogled prikovan na cilj, ne smije popustiti. Dugoročni cilj je bio Linus. Morala je to zapamtiti.

Sada joj je želudac krulio. Omotala se velikim ogrtačem i otišla u malenu kuhinju. Otvarajući hladnjak, pregledavala je njegov sadržaj i izabrala večeru Lean Cuisine. Minijaturan odrezak i grumen pirea od krumpira. Pet kalorija.

Dok je mikrovalna brujala, Beth je napravila bilješku u svojem dnevniku, računavši kalorije koje smije unijeti tijekom dana. Ostalo joj je dovoljno mjesta za vrećicu niskokaloričnih kokica i limenku dijetalnog soka dok večeras bude gledala televiziju. Nadala se da će joj to biti dovoljno da se još jedne subotnje večeri ne osjeća posve usamljenom.

Dijetalna večera joj nije oduzela puno vremena dok ju je pojela. Dok je grebala posljednje ostatke hrane s tanjura, Beth se pitala bi li doza antraksa vodila ka gubljenju kilograma.

Možda bi bilo vrijedno toga.

Šezdeset četiri

Mike se još nije vratio kući kad je Annabelle počela gledati vijesti u jedanaest sati i zbog toga se počela zabrinjavati. Ali glavna priča vijesti joj je odmaknula misli s brige za muža.

– Ljudi u Maplewoodu, New Jersey, su večeras znatiželjni i zabrinuti nakon što su djelatnici Odjela za zdravstvo pronašli epruvetu s antraksom u kući tridesetšestogodišnjeg mještanina Jeromea Henninga. Henning, inače producent za KEY vijesti, trenutno se nalazi u kritičnom stanju u bolnici Essex Hills, zbog trovanja antraksom.

– Vlasti su ovog poslijepodneva pretražili Henningovu kuću i

pronašli bijeli prah za koji se kasnije utvrdilo da se radi o antraksu. Ranije ovog tjedna, u jutarnjoj emisiji KEY vijesti, KEY to America, medicinski dopisnik dr. John Lee je tvrdio da je nabavio antraks. Testovi koji su napravljeni na tom uzorku upućuju na to da se radilo o šećeru umjesto o antraksu. Testovi napravljeni na određenim lokacijama u uredima KEY vijesti ne upućuju na nikakvu razinu kontaminacije, ali zgrada je ovog vikenda podvrgnuta još mnoštvu raznih testiranja.

– Policija i federalni agenti pokušavaju sastaviti ovu zagonetku o antraksu, uz istraživanje još jednog tužnog događaja. Tijelo četrdesetdvo godišnjeg radnika restorana, Edgara Riversa, pronađeno je jutros u hladnjaku KEY-ovog restorana. Rivers je proboden u leđa.

Annabelle je slušala u potpunom šoku, pokušavajući shvatiti voditeljčine teške riječi. Nije dobro poznavala Edgara, nikada čak nije ni duže razgovarala s njim, ali jednostavno ga je voljela i bila je sretna kad bi ga srela u hodniku, dok gura poslužavnik, ili u restoranu. On je bio poznati dio njezinog života za vrijeme trajanja radnog tjedna, a vijest da je izboden na smrt nekoliko metara dalje od mjesta gdje bi se sretali i izmjenjivali osmijehe, donijela je Annabelle osjećaj mučnine i užasa.

Edgar. Sretan čovjek koji im je veselo donosio jutarnje osvježanje, s toplim i umilnim osmijehom, s pažljivo izglačanom košuljom i odlično ulaštenim cipelama. Svi su mogli uočiti s kakvim je ponosom obavljao svoj posao. A što je sada s onim slatkim dječacima koji su tako vidljivo obožavali svojeg ujaka?

Tko bi poželio nauditi tom jadnom dragom čovjeku? Je li Edgarovo ubojstvo nekako povezano s Jeromeovim trovanjem? Je li krađa njezine platnene torbe još jedna nasumce odabrana pljačka na Manhattanu – ili je lopov točno znao što traži?

Annabelle se naslonila natrag na sofu, odjednom svjesna velike boli u ramenu. Zgrabila je telefon kako bi nazvala Constance, ali onda se sjetila da je njezina prijateljica otišla u Washington u posjet majci i neće se vratiti do Linusove sutrašnje zabave.

Poželjela je da se Mike vrati kući. Annabelle se nije ugodno osjećala što je večeras jedina odrasla osoba u stanu.

Šezdeset pet

Bio mu je potreban još jedan CD stalak. Više nije bilo mjesta na policama za njegovo uvijek rastuće gomilanje. Brižno poslagani po kategorijama – pop, džez, country, rap – diskovi su jedni pored

drugih stajali u impresivnoj muzičkoj knjižnici. Russ je bio strašno ponosan na svoju kolekciju. Ali su mu CD-ovi, baš kao i svi DVD-ovi, praktički počeli okupirati čitav stan.

Trebao je i više ormara. Čovjek s televizije se morao pravilno odijevati, a on je davao sve od sebe kako bi se razlikovao od ostalih reportera s drugih televizijskih programa. Za njega nisu postojali mornarski džemperi ili kravate. Investirao je malo bogatstvo u brušenu kožu, običnu kožu i talijansku svilu. Smetalo ga je svaki puta kada bi svoju skupocjenu odjeću gurao u već pretrpani ormar.

Došlo je vrijeme za selidbu. A sada si je to mogao priuštiti. Samo će čekati da se u istoj zgradi isprazni jedan prostraniji stan. Ili se možda, ako bude imao više sreće, ona ženska, koja je živjela u stanu do njegovog, ipak odluči odseliti. Mogao bi srušiti pregradni zid i tako povećati svoj stan.

Ona se uvijek žalila zbog buke koja se čula iz njegovog stana. Tvrdila je kako on preglasno i prekasno pušta muziku i da zbog toga ona ne može spavati. Bila je prava kukavica. Nikada se s njim nije suočila licem u lice, samo mu je zločeste poruke dostavljala ispod vrata. Bio bi oduševljen kada bi ona otišla.

Inspiriran, Russ je ušmrkao jednu liniju kokaina, ubacio novi CD Matchbox Twentya i odvrnuo ga do daske. Noga mu se počela klimati i počeo je zviždati dok je pregledavao hrpu pošte. Račun, račun, račun. Bacio ih je na stranu, neotvorene.

Na samom kraju hrpe našao je što je tražio. Brzo je pokidao bijelu kovertu i nasmijao se.

Bilo je lijepo imati dodatni izvor zarade, ali u budućnosti će morati biti oprezniji. S ljutitim Linusom, Russ nije mogao biti tako napadan u svojim osvrtima na užasne filmove.

Šezdeset šest

Annabelle je ležala budna u krevetu, s otvorenim vratima kako bi čula Mikea kad bude ulazio unutra.

Otvorila su se vratašca na zidnom satu kojega su djeca toliko obožavala, a sićušna ptica je izletjela van.

Annabelle se poigravala s idejom da nazove Chumleys, ali odustala je od te namjere. Mikeu nije trebalo da ga ona provjerava, kao što bi to inače radila djeci.

Dok se prevrtala po bračnom krevetu, misli su joj odlutale na Jeromeov rukopis. Sada je poželjela da ga se potrudila pročitati onda kada joj ga je dao. Bio bi to početak u pronalaženju kruga

ljudi koji bi mu željeli nauditi. Ali je li se Jerome greškom sam zarazio? Što je uopće antraks radio u njegovoj kući?

Sutra će nazvati policiju i ispričati im za krađu. Jerome je nedvojbeno imao kod kuće kopiju rukopisa; barem ju je imao na kompjuteru. To bi moglo pomoći policiji s njihovom istragom.

Sada je u hodniku čula korake. Annabelle je upalila noćnu lampu. Mike se malo zanjihao na vratima spavaće sobe.

– Jesi se dobro proveo?

– Da. Bilo nam je lijepo. – Nasmiješio se. Moj Bože, on se nasmijao.

– Kako su dečki?

Mike je svukao džemper preko glave. – Znaš ih. Uvijek su spremni na šalu.

Ne u posljednje vrijeme, pomislila je Annabelle.

– Tako mi je drago, Mike. Lijepo te je vidjeti sretnoga.

Molit ću se da to potraje, pomislila je. Željela mu je ispričati o onome što je večeras vidjela na vijestima i kako je sada počela sumnjati da je Jeromeov ukradeni rukopis možda nekako povezan s njegovim trovanjem ili čak s Edgarovim ubojstvom, ali nije željela riskirati i tako pokvariti trenutak.

Prišao joj je i sjeo na rub kreveta. Annabelle je osjetila neugodni miris piva kad se Mike sagnuo da ju poljubi.

– Nedostaješ mi, Annabelle.

Čak iako je to iz njega pivo govorilo, Annabelle nije bilo važno kad je zatvorila oči i gladno mu odgovorila dok su njegove ruke snažno obuhvatile njezino tijelo. Prošlo je i previše vremena, a ona nije namjeravala ispustiti ovu priliku.

Bila je to potvrda života koja joj je trebala.

NEDJELJA 23. STUDENOGA

Šezdeset sedam

Nakon mise u osam sati u crkvi Sv. Patrika, Beth je kleknula na sveto mjesto ispred Blagoslovljene Majke i zapalila svijeću. Pomislila je na Jeromea i sjetila se da bi trebala još jednu svijeću zapaliti za njega, ali nikako se na to nije mogla natjerati. Jerome je bio početak njezinog propadanja. Znala je da bi mu trebala

oprostiti, ali nije mogla.

Kao niti sebi.

Pojavilo se svjetlo iza crvenog stakla, baš kao i svake nedjelje. Beth je zurila u plamen i molila se za nerođene.

Beba bi sada imala sedam godina.

Ali ipak, još uvijek je razmišljala o tome kako je to ikada mogla učiniti. Nikada to zapravo nije željela, ali onda je bila preslaba i brinula se što bi ljudi mogli pričati. Njezina majka bi bila shrvana kad bi pomislila da bi se njezina kćerka mogla naći u tako neugodnom položaju. Beth se nije mogla natjerati da kaže majci da je ostala trudna s čovjekom koji nije imao namjere oženiti se s njom.

Trebala se suprotstaviti Jeromeu i inzistirati na rođenju djeteta, sa ili bez njega. Čak i da nakon rođenja nije mogla zadržati dijete, bilo je toliko mnogo ljudi koji bi željeli posvojiti njezino novorođenče, oduševljeni roditeljstvom, mogli su njezino dijete obožavati.

Kakve veze je imalo to što je dijete začeto u očaju? Ona je znala da ju je Jerome koristio kako bi se približio Annabelle, ali nadala se da će ga dijete vezati za nju. Ali učinak je bio upravo suprotan. Nakon svega toga, nije želio imati ništa više s njom i izbjegavao ju je kad god bi imao prilike.

Ali na kraju, ona je bila ta koja je otišla i napravila pobačaj. Bila je to njezina odgovornost, a krivnja koju je zbog toga osjećala je bila jača nego je mogla podnijeti.

Nije imala pravo ni zakoračiti u ovu crkvu. Ona je bila ubojica.

Šezdeset osam

Ovo je bilo tako neobično za Claru. Uvijek je strpljivo čekala ispred svojeg dvorišnog stana kad bi ju Evelyn došla pokupiti i odvesti u crkvu. Svakog nedjeljnog jutra, točna poput sata, Clara bi u svojoj najboljoj odjeći stajala na pločniku, ne želeći dodatno zamarati svoju prijateljicu da mora unutra dolaziti po nju. Ostatak tjedna, Clara je možda i nosila iznosene stare hlače i džempere dok je čistila kuće drugim ljudima, ali na Božji dan, na sebi je imala najbolje stvari iz ormara u kojima je išla zahvaljivati Bogu na svemu.

Evelyn je pogledala na ručni sat. Ako Clara uskoro ne izađe, zakasnit će. Nije to Evelyn toliko zabrinjavalo, ali Clara je bila ta koja je voljela biti u crkvi za vrijeme ulaska svećenika. Sa svojim jakim poljskim naglaskom, Clara je u crkvi pjevala na sav glas.

Snijeg je počeo padati na vjetrobransko staklo i Evelyn je uključila brisače. Možda je Clari postalo prehladno, pa je ušla unutra. Evelyn se nagnula kako bi pogledala kroz prozor prijateljičinog stana. Iza prozorskog stakla nije nikoga vidjela.

Evelyn je otvorila vrata automobila, osjećajući hladnoću vjetra na svojim nogama prekrivenim najlonkama. Trebala je obući hlače. Ali znala je da je Clara uvijek mislila kako žene u crkvu trebaju odjenuti haljine ili suknje, a Evelyn je zabavljala njezina konzervativna prijateljica.

U predsoblju zgrade, Evelyn je pritisnula Clarino zvono. Jednom, dvaput, tri puta.

Clara bi joj se javila da je morala nekamo otići. Svaki izlazak je za nju značio veliki događaj, tako da je ona pažljivo planirala i najmanju sitnicu u svome rasporedu. Gdje je ona?

Evelyn se sada počela brinuti. Što ako je Clara u stanu, ali se ne može javiti na zvono? Možda je pala u kadi ili je nekako drukčije ozlijedila glavu. Možda je netko provalio i ozlijedio je. Clara je sama živjela. Nitko ne bi ništa znao da se nešto i dogodilo u tim skućenim prostorijama.

O Evelyn je ovisilo da se uvjeri je li Clara dobro.

Pronašla je pazikuću, rekla mu za svoje brige i zamolila ga da joj otvori vrata.

– Možda bismo trebali pozvati policiju, – predložio joj je – Nećemo sada gubiti vrijeme, – požurivala ga je Evelyn. – Ionako će od vas tražiti da im otvorite vrata.

U katoličkoj crkvi udaljenoj četiri kilometra, počela je misa, a na drugoj strani grada, Evelyn i pazikuća su otkrili Clarino ukočeno, beživotno tijelo.

Šezdeset devet

Djeca su došla probuditi svoje roditelje.

– Pada snijeg, mama! – uzbuđeno je povikala Tara.

– Možemo li iz spremišta izvaditi sanjke? – pitao ih je Thomas stojeći pored kreveta.

Annabelle je držala oči zatvorene, ne želeći se probuditi, prisjećajući se razloga, zbog kojega je ovako čvrsto spavala. Ispružila je ruku i osjetila Mikea pored sebe.

– Hajde, mamice. Ustani se.

Za djecu, snijeg je bio poput božičnog jutra, uzbuđujući i čarobni. Što se dogodilo tijekom godina? Annabelle je sada snijeg poistovjećivala s čizmama i debelim odijelima, s mokrim

rukavicama koje je trebala osušiti. Potrebna ti je promjena pristupa, curo, pomislila je kad se počela ustajati iz kreveta.

– Ostani u krevetu, dušo. Ja ću se ustati.

Je li već stiglo božično jutro? Mike je odijevao kućni ogrtač i stavljao noge u mokasine.

– Ja sam raspoložen za francuski tost i salamu. A vi? – Pljesnuo je rukama i blizanci su pošli za njim, ali ne prije nego su pogledali majku. Oni možda i jesu mali, ali su sasvim shvaćali da ovo nije bio njihov otac kakvoga poznaju zadnjih nekoliko mjeseci. Ovo je opet bio stari tatica i nisu znali mogu li mu već vjerovati. Ni Annabelle se nije željela pre nagliti.

Hajdemo korak po korak naprijed, rekla je sama sebi, prisjećajući se prošlog jutra kad je Mike planuo na nju. Trebalo mu je puno da zapadne u takvu krizu. Tako da bi povratak mogao biti otežan.

Neko vrijeme, Annabelle je ležala ispod toplog popluna, udišući miris kobasice koji je dopirao iz kuhinje i slušajući veselo čavrljanje blizanaca. Bez problema bi mogla čitav dan ostati u ovom skućenom stanu dok snijeg potihom pokriva ulice. Danas nije željela ići na zabavu. Nije se željela ustati i suočiti s onim s čime je znala da mora.

Annabelle je odlučila kako je bolje što prije završiti s time i prvo će nazvati Joea Connellyja. Joe bi joj mogao reći koga da u policiji kontaktira u vezi ukradenog rukopisa. Nazvala je centralu Broadcast Centra i tražila da je spoje s osiguranjem, razmišljajući o tome kako bi dežurnu osobu mogla zatražiti da nazove Connellyja kući i kaže mu neka se on njoj javi. Ali šef osiguranja se javio na telefon. – Connelly ovdje.

– Joe, ovdje Annabelle Murphy iz KTA.

– O, Annabelle. Što je bilo?

Ispričala je svoju priču. Sve o rukopisu i njegovoj krađi. – Jerome nikoga nije štedio. Malo sam samo pročitala, ali u tim dijelovima je bilo prilično sve razotkrivajuće. Zapravo, posve. Da je Jerome o meni pisao na takav način, znam da ne bih bila sretna zbog toga. Pitam se je li to nekako povezano s njegovim trovanjem i možda čak s Edgarovim ubojstvom.

– Potpuno si u pravu, Annabelle. Policija i FBI bi trebali znati za ovo. Ja ću ih nazvati. Uvjeran sam da će željeti razgovarati s tobom.

Sedamdeset

Dostavljač je već donio hranu za zabavu. Ogromna spiralno odrezana šunka, goveđi odresci nasjeckani tako da se od njih mogu slagati sendviči na hrskavom francuskom kruhu, salata od vrućeg krumpira, papreni čili, valjušci od sira i sanduci hladnog piva i vina. Zaboravite povrće i miješane salate. Ovo je bila prilika za pravu hranu i zdrave apetite.

Linus je bio u kuhinji promatrajući osoblje koje je pripremalo pladnjeve, kad je iznenada zazvonio telefon. Napravio je grimasu kad se pozivatelj predstavio.

- O, ti si John, – odgovorio je bez imalo entuzijazma u glasu.
- Je li sve spremno za zabavu, Linus?
- Još malo.

Nastala je kratka pauza prije nego je bivši medicinski dopisnik izvalio: – Ovo jest malčice čudno, ali želio sam se uvjeriti jesam li još uvijek dobrodošao.

Linus je ostao staložen. – Ovo je i za mene čudno, John, ali mislim da bi bilo bolje kada ne bi došao na zabavu, s obzirom na okolnosti.

Leeov glas se podigao. – Linus, ne mogu vjerovati. Ostavljaš me na cjedilu. Zajedno smo ušli u sve to, a ti me sada šutaš kao staru kantu.

– John, ne volim kad se od mene pravi budala. Ti to ionako već znaš.

– Što misliš kako se osjećam? Postao sam predmet ismijavanja. Predmet ismijavanja kojega više nitko neće zaposliti. A ako se ispostavi da ipak mogu povezati antraks, kojim se zarazio Henning s laboratorijem u kojem sam snimao – a tako i sa mnom – imat ću ozbiljnih problema sa zakonom.

– To su tvoji problemi, John. Nisu moji.

– Pa, Linus, bit će to i tvoji problemi ako kažem Yeleni da si sigurno znao sve o onome što sam planirao izvesti, odnosno što i jesam izveo.

Linusov mozak je radio sto na sat dok je jednu krišku šunke, koju je uzeo sa srebrnog pladnja, ubacivao u usta. Izašao je iz kuhinje, iz dometa ljudi koji bi ga mogli čuti.

– Da sam na tvom mjestu, ne bih to uradio, John. Barem ne ako imaš imalo ambicije raditi više u ovom biznisu, – upozorio ga je. – Imam mnogo prijatelja i, kada se ova zbrka stiša, i padne u zaborav, mogu ti pomoći da se zaposliš u nekoj drugoj televizijskoj kući. Ali ako mi napraviš to, ostaješ posve sam.

Pobrinut ću se da te više nitko nikada ne poželi dotaknuti.

Sedamdeset jedan

Planirali su obaviti obdukciju na jadnoj Clari.

Evelyn je znala da se to njezinoj prijateljici ne bi svidjelo, ali također je znala da ne može ništa učiniti kako bi to spriječila.

Polako se vozila kući po sklizavoj cesti. Sve je izgledalo tako lijepo i čisto, ogromna stabla prekrivena bjelinom, travnjaci prekriveni nježnim prahom. Clara bi uživala u ovoj ranoj oborini. Clara je obožava snijeg.

Pomaknuvši ruku s volana, Evelyn je obrisala suzu iz kuta oka. Nije mogla podnijeti tišinu u autu. Tišina umjesto Clarinog zanimljivog razgovora. Evelyn je uključila radio.

Već 'Zvončići'. Smiješno. Prebacila je na drugu radio postaju. Tamo su u tijeku bile vijesti.

– Žrtva, antraksa, tridesetšestogodišnji Jerome Henning, zaposlenje u KEY vijestima. Henning je trenutno u kritičnom stanju.

Henning. To je bio čovjek za kojeg je Clara radila. Stalno je pričala o njemu. On je bio taj koji je Clari stalno nešto poklanjao. Onaj, za kojega je mislila da bi trebao imati ženu i djecu.

Ako je gospodin Henning zaražen antraksom, nije li se preko njega i Clara mogla otrovati?

Kad stignem kući, nazvat ću policiju, razmišljala je Evelyn baš u trenutku kada je njezin automobil krenuo na telefonski stup.

Sedamdeset dva

Skafanderi su bili zakopčani, a čizmice zavezane. Annabelle je oko dječjih vratova povezala tople šalove i namjestila im kape. Mike je vodio djecu van kako bi zajedno radili snješka.

Annabelle nije željela izazivati sreću i pitati Mikea hoće li kasnije s njom poći na zabavu. Činjenica da je odvodio djecu van kako bi se igrali u snijegu je i više nego dovoljna za jedan dan. Annabelle je već nazvala gospođu Nuzzo i rekla joj kako ne treba dolaziti čuvati djecu. Mike je rekao da sam može paziti na Taru i Thomasa dok je ona na zabavi. A osim toga, to je bila prilika za uštedjeti nekoliko dolara.

– Lijepo se provedite vas troje, – povikala je Annabelle za njima, potom zatvarajući vrata stana. Naslonila se na drugu stranu

vrata, sa sigurnošću znajući kako želi iskoristiti ovaj trenutak mira i tišine. Natočila je vodu u čajnik i stavila je da proključa, a onda je otišla po list papira i olovku. Potom je sjela za kuhinjski stol i počela pisati.

Sjećanje na rukopis Jeromea Henninga

1. Linus Nazareth – izvršni producent u KEY to America – egoističan i zloban, opčinjen velikim ambicijama za svoju karijeru – spreman na korištenje svega i svakoga kako bi povećao gledanost – postoje primjeri Nazarethovog zastrašivanja ekipe KTA

2. Wayne Nazareth, Linusov sin – progonjen nesrećom iz djetinjstva, koja je njegovog brata blizanca otjerala u vegetativno stanje. Jerome je napravio istraživanje iz starih lokalnih novina vezano za tu nesreću.

– Nakon što je dva puta izbačen sa koledža, Linus mu je dao posao u KEY to America. Još uvijek živi s ocem, a slika koju je napravio Jerome je bila prilično patetična.

Čajnik je ispustio zaglušni zvuk. Annabelle se ustala, prelila kipuću vodu preko vrećice čaja, zatim se vratila svojem pisanju, pokušavajući se sjetiti još detalja.

3. Lauren Adams – lifestyle dopisnica – prikazana kao osoba s puno stila, ali s malo sadržaja (pravih vrijednosti) – vreba posao Constance Young, kao voditeljice emisije, i usput flertuje s Nazarethom kako bi to i ostvarila

4. Gavin Winston – poslovni dopisnik – pompozan, kompliciran i nije mu po volji što je Nazareth tako netaktičan. Žudi za prošlim vremenima, onima koji su bili više džentlmenški – pohotno ponašanje, nabacuje se svakoj pripravnici koja prođe kroz vrata – postoji mogućnost da zarađuje novac sa strane, što mu omogućavaju veze na Wall Streetu

5. John Lee – medicinski dopisnik, – sebičan i snalažljiv – pokušava si stvoriti 'personality' i pretvoriti svoje pojavljivanje na ekranu u velike novce posredstvom velikih ugovora za knjige koje potpisuje Jerome je s ovim opisom zaista je sve pogodio, pomislila je Annabelle dok je zastala prisjećajući se svih onih vremena kada je Lee čavrljao na telefonu, a njoj prepuštao sav težak posao, čije bi zasluge pripisao sebi.

6. Russ Parrish – dopisnik o svijetu zabave – rastao je kao siromah, ali kad je odrastao, naučio je voljeti dobar život – usput je pokupio i ovisnost o kokainu – obožava odlaske na koncerte i filmske premijere, te nagomilava sve što dobije besplatno Ispijajući svoj čaj, Annabelle je pogledala papir, ponovno poželjevi da je pročitala više Jeromeovog rukopisa.

Sutra će u uredu ukucati ovo svoje sjećanje i poslati ga na policiju. Možda nitko od tih ljudi nema ništa sa smrtonosnim kaosom koji se dogodio u KEY-u. Ali njezina je odgovornost bila reći policiji sve što je saznala. Njima je potrebna sva pomoć koju mogu dobiti, kako bi konačno riješili ovu noćnu moru.

Sedamdeset tri

– Tatice, boli me prst.

Thomas je skinuo svoju vlažnu rukavicu i podigao žarko crvenu ruku kako bi je pokazao ocu. Mike je primio malu ruku i pregledao je, ljubeći mu malu posjekotinu na kažiprstu.

– To je samo mala posjekotina, Thomas. Sve će biti u redu. Kad se vratimo doma, stavit ćemo malo Bivacina i zavoj. Sjećaš li se kako si se posjekao?

Dječak je skrušeno klimnuo glavom. – Na satu likovnog. Izrezivali smo lica bundevama. Ja sam zasjekao na samom kraju papira.

– Pa, nemoj se brinuti, sine. To je samo mala ranica. Sigurno ju je otvorio hladni snijeg, ali sve će biti dobro. Vidjet ćeš.

Otac i njegova djeca su se ponovno vratila građenju svojeg snjegovića.

Sedamdeset četiri

– Želiš li da pođem s tobom u La Guardianu? – ponudila se Lauren, nadajući se da će biti odbijena.

– Ne, to je luckasto, anđele. Ovdje ćemo se pozdraviti.

Promatrala ga je dok je pakirao ostatak kozmetike u svoju torbu, osjećajući olakšanje što je samo ovog poslijepodneva imao let za Chicago. Da večernji letovi nisu bili posve puni, ona bi morala izostati sa zabave ili ga jednostavno povesti sa sobom. Nijedna opcija nije bila prihvatljiva. Lauren je željela sama otići na tu zabavu.

– Hvala Bogu što odlaziš samo na par dana, dušo. Onda ćemo opet biti zajedno za Dan zahvalnosti. – Lauren ga je poljubila u vrat.

Okrenuo se i uzeo je u svoje naručje, s vidljivom čežnjom u inteligentnim plavim očima. Da, imala ga je upravo ondje gdje ga je željela. Ali željela je i Linusa. Ne na tako poželjan način na koji je žudjela za svojim zgodnim bankarom, već je izvršnog

producenta željela na drugi način. Moć je uvijek bila strašan afrodisijak. Linus je imao tu moć koja bi njezinu karijeru vinula u nebesa.

Kada se jednom udobno smjesti u fotelju Constance Young, ako poželi, moći će ostaviti Linusa. Onda ju neće biti u stanju otpustiti zbog straha od moguće tužbe za seksualno zlostavljanje. Ispao bi prava budala. A ako je Lauren u išta bila sigurna, u to je definitivno bila. A Linus bi učinio sve kako ne bi ispao budala.

Sedamdeset pet

Donijeti bocu vina na Linusovu zabavu bilo je poput bavljenja jalovim poslom, ali Gavin nije ni pomislio doći praznih ruku. Određene stvari su se očekivale. To je bio način na koji je odgojen. Također je bio odgajan da uvijek bude točan. Dolazak na vrijeme značio je poštovanje. I zbog toga je on bio prvi koji je stigao.

Iako je već godinama dolazio na zabave, još uvijek je bio impresioniran kad je ulazio u Linusov luksuzan stan na vrhu nebodera. Zauzimao je tri kata na zapadnoj strani Central Parka. Vrijedio je najmanje dvanaest milijuna. Linus je oduvijek bio odlično plaćen, ali KEY vijesti mu nisu kupile ovaj stan. To je bio izravan dobitak ženidbom. Vrlo dobrom ženidbom.

Wayne ga je sreo na ulazu na trideset prvom katu.

– Tata je još uvijek pod tušem. Uđi i popij nešto.

Prošli su kroz ogromnu dnevnu sobu, uspjeli se spiralnim stubištem do glavnog kata stana. Prekrasna kutna dnevna soba – blagovaonica pružala je kroz velike prozore spektakularan pogled na New York. Central Park i jezero su bili odmah ispred njih, gradski tornjevi s južne strane, a rezervoar Jacqueline Kennedy Onassis na sjeveru.

– Ovo je sigurno bilo odlično mjesto za promatranje parade za Dan zahvalnosti kada si bio mali, – zamijetio je Gavin, pogledavajući dolje na Central Park West.

– Ne baš tako dobro kao što ti misliš, – odgovorio je Wayne. – Ovdje je jako visoko, pa jedva da se vide vrhovi balona. Djed Mraz je oduvijek odavde bio malo, crveno-bijela mrlja.

Prišao im je konobar i primio Gavinovu narudžbu.

– Gospođa Winston nije mogla doći? – pitao je Wayne žudeći za čavrljanjem i istovremeno želeći da mu se otac što prije odjene i pridruži.

– Ne, nije se dobro osjećala, – lagao je Gavin. Marguerite je mrzila pohode na zabave povezane s poslom, a Gavin je tu njezinu

osobinu volio. Pogotovo ovog puta. Neka ona samo ostane sjediti u Conneticutu i gladi svoje cijanjeno pseto.

Oglasilo se zvono na vratima i Wayne se ispričao kako bi otišao otvoriti novim gostima.

Užasno se osjećao. Glava ga je boljela i zgrabio je ogradu dok je silazio niz spiralno stubište, smirujući se. Taj Cipro mu je zaista zadao gadan udarac. Wayne je cijeli dan trčao u kupaonicu, ne znajući je li bolje da se nagne preko školjke ili sjedne na nju.

Kako će izdržati na ovoj zabavi?

Možda će se moći iskrasti da ga nitko ne primijeti kada stigne još gostiju. Mogao bi se sklupčati u svojoj sobi i nitko ne bi primijetio da je otišao.

Ponekad je Wayne zavidio svojem bratu, iako je znao da je to uvrnuto i čudno. Seth je stalno ležao u krevetu u sigurnosti vlastite sobe, dan za danom, a dobivao je sve što mu je trebalo. Hranili su ga, kupali i grijali. Bio je ošišan i uvijek je imao uredne nokte. Pidžame su mu bile od najmekanijeg pamuka, deke od najnježnije vune. Glazba je bila podešena kako bi ga smirivala, iako je samo Bog znao treba li mu uistinu smirivanje. Wayne je sumnjao u to.

Seth se nije morao zabrinjavati što će učiniti sa svojim životom ili zabrinjavati se zbog tuđeg mišljenja o sebi. Nije se morao brinuti za privatnu niti poslovnu reputaciju. Nitko ništa od Setha nije očekivao. Otac nikada nije bio razočaran njime.

Wayne je mrzio sam sebe kada je ovako razmišljao. Seth nikada nije vidio svitanje zore niti zalazak sunca. Nikada nije poljubio ženu niti iskapio ledeno pivo. Nikada nije vozio auto, a da mu topli ljetni povjetarac ulazi kroz prozor dok na radiju svira omiljena glazba, a on rukom drži ritam na volanu. Propustio je bejzbol i nogometne utakmice, i ljetne kampove, i vožnje na ponijima, i sve rođendanske zabave kao i sve one sitnice koje su se događale svakog dana. Paprene hot-dogove, zmajevе koji su letjeli visoko iznad Central Parka, sanjkanje, skakanje po valovima. Propustio je svoj život.

Ali također nikada nije vidio majku kako neprestano plače, sjedeći na njegovom krevetu. Seth nije morao gledati bijesan izraz na očevom licu kada bi došao u sobu vidjeti svojeg unesrećenog sina. Nije stalno morao pokušavati iskupiti im se za sve što se dogodilo. Nije imao pritisak strašne pogreške na leđima.

Niti je Seth morao živjeti s krivnjom o tome što je sve moglo biti.

Wayne je namjestio osmijeh na lice, otvarajući vrata sljedećoj osobi koja je došla na zabavu.

Sedamdeset šest

– Lazanje su u hladnjaku. Samo ih izvadi i stavi u mikrovalnu pećnicu, u redu, Mike?

– Nemoj se brinuti, Annabelle. Nemoj se brinuti, bit ćemo dobro. Idi i lijepo se provedi.

Danas je bio aktivniji nego svih ovih mjeseci i Annabelle je mislila kako joj sada djeluje umorno. Davanje večere blizancima i kupanje moglo bi ga iscrpiti. Nije ga željela napustiti, ali morala je ići na tu vražju zabavu.

– Broj gospođe Nuzzo je na tabli. Nemoj oklijevati nazvati ju ako ti bude potrebna pomoć, dušo.

– Annabelle, – rekao je s uzdahom, – dobro sam.

– Znam da jesi, srce, znam da jesi. – Poljubila ga je u obraz i obukla svoju krzenu jaknu. – Tara, Thomas, ja sada odlazim, – povikala je.

Djeca su potrčala iz svoje sobe i izljubila je za rastanak.

– Mamice, lijepa si, – izjavio je Thomas.

– Hvala ti, ljubazni gospodine. – Annabelle se nasmijala, grleći malog dječaka, znajući da joj je frizura ugrožena zbog sitnih ručica koje su joj se omotale oko vrata, ali nije marila. – Vas dvoje, budite dobri tati. – Okrenula se prema svojem mužu. – Neću doći kasno i stalno ću uz sebe imati mobitel, ako me budeš trebao.

Sedamdeset sedam

Ovdje bi trebao tražiti stan. Russ je stajao na pločniku pogledavajući gore u terase nebodera Majestic. Bile su mnogo ljepše od sićušnih trjemova prikucanih za stare ruševne kuće u Baltimoreu.

Mrzio je odlaziti tamo, ali morao je ovog tjedna. Nikako se nije mogao izvući. Obećao je, a majka se pripremala na njegov dolazak. Već je počela kuhati.

Ali pripremio ju je na vijest da neće prenoćiti. Planirao se u utorak nakon emisije odvesti tamo, kratko biti u posjeti i istog dana se vratiti nazad u New York. U petak je imao ocjenjivanje knjiga.

Majka nije morala znati da će to sve biti prethodno snimljeno. Neka samo misli da je on uživo u studiju. Ona ionako neće moći vidjeti razliku. Kao ni svaki drugi prosječan gledatelj.

Ne, u petak će Russ biti u Hamptonsu, uživajući čitav vikend u gostoljubivosti izvršnog producenta filmskog studija. Nema veze što će tamo biti hladno. Čuo je kako taj frajer ima savršenu kuću. Prostranost i mnogo velikih prozora, koji su pružali izvanredne poglede na Atlantik. To mu se sviđalo. Volio je priliku za kvalitetno provođenje vremena, razgovarajući o poslovnim mogućnostima.

Ako sve prođe kako bi trebalo, Linus će možda dobiti novog susjeda.

Sedamdeset osam

Odvjetnik mu je možda uzeo slobodan vikend, ali FBI zasigurno nije.

– Neću ništa reći bez nazočnosti odvjetnika, a neću ga uspjeti dobiti do sutra.

John Lee je koristio svu svoju koncentraciju kako bi ostao smiren. Federalni agenti su mu razgledali kuću, insinuirajući da je upetljan u trovanje antraksom, a to je bilo dovoljno da prestravi svakoga. Ali on nije smio paničariti.

– Vaš saveznik u laboratoriju nam je priznao da vam je on omogućio da prokrijumčarite antraks van. Vi ste ga donijeli na nacionalnu televiziju. Naravno, sve imamo uredno snimljeno na kazeti, – objasnio mu je specijalni agent McGillicuddy. – A sada je zbog tog antraksa jedan vaš kolega u kritičnom stanju i vjerojatno se neće uspjeti izvući. Da, gospodine Lee, predlažem vam da ipak kontaktirate svog odvjetnika.

– Ali epruveta koju sam pokazao je sadržavala čisti šećer u prahu, – protestirao je Lee. – A na vijestima sam čuo da su u kući Jeromea Henninga pronašli antraks. Mogao je sam sebe otrovati.

– Vidjet ćemo, dr. Lee. Taj materijal je otišao na daljnja ispitivanja. Uspjet će odrediti je li taj antraks isti onaj kojega ste vi iznijeli iz laboratorija. Ovo je za vas dobro vrijeme da počnete surađivati, prije nego netko umre.

Specijalna agentica Lyons mu se zagledala u oči. – Recite nam zbog čega je Jerome Henning imao taj antraks, dr. Lee? Jeste li vi i Henning u ovome bili zajedno?

Lee je pročistio grlo i progutao knedlu. Ovo ne bi trebalo otići dalje. Prošetao se do ulaznih vrata i otvorio ih.

– Molim vas, odlazite sada. Nemam ništa više za reći dok ne razgovaram sa odvjetnikom.

Sedamdeset devet

Beth je pogledavala pladanj s okruglicama od sira i dvoumila se. Je li nekoliko slasnih zalogaja vrijedno svih tih kalorija? Možda i jesu.

– Sir je najdraža poslastica debelih ljudi. – Riječi njezine instruktore za debljinu brujale su u Bethinoj glavi dok je prolazila pored okruglica u potrazi za svježim povrćem. Ova zabava će biti pravi izazov. Sve što je Linus ponudio je bilo užasno kalorično. Trebala je jesti prije nego što je došla.

Linus na nju nije obraćao nimalo pozornosti. Pričao je sa svima drugima, časteći ih svojim pričama. Kako bi ga ona mogla uvući u razgovor?

Nogomet. Linus je obožavao nogomet. Dok Beth nije mogla mariti manje za ono što je smatrala brutalnim sportom, a to je kad se hrpa muškaraca skoro tuče zbog smeđe lopte, jutros si je dala zadatak da u novinama pročita sportski dio kako bi barem malo bila upućena u događanja na terenu. New York Giantsi su igrali protiv Houston Texansa. Linus bi trebao biti sretan sve dok su prognoze za pobjedu bile na strani Giantsa.

Beth je čekala svoju priliku. Kada je Linus krenuo po drugu bocu piva, Beth ga je zaskočila. – Giantsi uistinu trebaju kontrolirati loptu i držati svoju obranu na terenu, zar ne, Linus?

– U pravu si. – Doimao se impresionirano zbog njezinog opažanja. – I trebaju vraški dobro trčati.

Ali nije mogao biti previše impresioniran, a definitivno nije s Beth želio ulaziti dublje u razgovor. Okrenuo se i pošao prema stubištu, upravo u trenutku kada je ulazila Lauren Adams.

Izgleda poput Audrey Hepburn, pomislila je Beth dok je ljubomorno promatrala tanku figura u jednostavnoj crnoj haljini. Lauren je pokupila kosu u francusku punđu. Trebao joj je samo cigaršpic i dugačke rukavice i dojam bi bio upotpunjen.

Linus je puzao pred njom.

Beth je otišla potražiti slasne okruglice od sira.

Osamdeset

Ispijajući čašu Chablisa, Annabelle je primijetila tužan pogled Beth Terry. Ljudima u uredu je bilo jasno da se Beth sviđao Linus. Baš kao i činjenica da Linus nije mogao manje mariti za svoju koodinatoricu, osim kada je trebala učiniti nešto za

dobrobit KTA ekipe.

Žalila je Beth. Iako to nikada nije vidjela i Jerome joj nikada o tome nije pričao, Annabelle je čula za Bethin i Jeromeov izlazak, odnosno, Jerome je izlazio s njom odmah nakon što se Annabelle udala za Mikea. Vrlo su rijetki ti ljudi koji su bili u stanju zadržati uredske romance samo za sebe, a o svim stvarima se dugo šaputalo.

Annabelle je posumnjala kako Beth nije dobro primila činjenicu da prekida s Jeromeom. Annabelle se sjećala da je Beth tada bila prilično tanka. Sva ova debljina, koju je otada nabacila, bila je znak utjehe.

Je li Jerome u svom rukopisu pisao o Beth? pitala se.

Annabelle se nadala da nije. Jedna stvar je bilo zapisati događaje vezane za posao. A posve druga, čak odvratna, otkriti najintimnije stvari koje su se dogodile između žene i muškarca.

Osamdeset jedan

U bolnici Essex Hills, Jerome Henning nije bio sam. Njegov brat i dvije medicinske sestre stajali su pored njegovog kreveta, dok je liječnik isključivao respirator.

Vrijeme smrti: 17: 34

Osamdeset dva

Za vrijeme poluvremena, Linus je odlučio kako bi on trebao biti središte pozornosti.

– Za sve imam malo iznenađenje, – najavio je. – Svi ćete dobiti najnoviji primjerak moje knjige: 'Jedina bitna stvar: kako pobediti u igri televizijskih vijesti', još su vruće od tiskanja.

Gosti su mrmljali i ljubazno zapljeskali. Dok su se primjerci dijelili, Constance je laktom udarila Annabelle. – O, odlično. Linusova knjiga umjesto božićnice.

Linusovo lice se cerilo s prednje korice knjige. Annabelle je gledala sjajnu naslovnicu. – Naravno, ja bih radije izabrala ovu knjigu umjesto novca, zar ne bi svi tako? – prošaptala joj je na uho.

Gosti na zabavi su počeli prelistavati knjigu, tražeći vlastita imena kao i imena svojih kolega.

– Kakva glupost.

Annabelle se okrenula prema opijenom Gavinu Winstonu, koji

se oglasio iza njezinih leđa.

– Ššš, – upozorila ga je, držeći prst na ustima.

Gavin je samo nemarno odmahnuo rukom na njezinu gestu. – Ah, neće me čuti, – rekao je, klimajući glavom u smjeru izvršnog producenta. – Sada je prezaposlen šepureći se okolo poput pauna. – Gavin je držao knjigu otvorenu na uvodu i počeo je čitati, pomalo zamuckujući. – Ja sam čovjek s televizije, tako da je zamisao o pisanju ove knjige zastrašujuća. Ali bilo mi je pravo zadovoljstvo pisati je. Svaka napisana riječ mi je vraćala tako žive uspomene na prošle dane.' Gavin je štucnuo. – Oprosti, Annabelle. Ali pusti mi da ti nešto kažem. Ako je Linus sam napisao ovu knjigu, ja sam onda Marija Antoaneta.

Osamdeset tri

Yelena je bila iscrpljena. Prošlih nekoliko noći jedva da je nešto odspavala, a sada je samo željela popiti piće, lijepo se okupati i barem nakratko zaboraviti sve probleme. Nije željela ići na zabavu, ali je znala da će se Linus uvrijediti ako ne dođe. Pomisao da njegov pas slini po njoj, sada je bila više nego što može podnijeti.

Kvragu s njim. Linus će ju jednostavno morati razumjeti.

Taman si je točila viski kada ju je nazvao Joe Connelly. Jadan čovjek je čitav vikend proveo u Broadcast Centru.

– Što ima, Joe? – nervozno je upitala.

– Bojim se da imam još loših vijesti, Yelena. Jerome Henning je umro. Čini se da ćemo sada na vratu imati dva ubojstva.

Osamdeset četiri

– Gledajte, djeco, – rekao je Mike. – Ako se sada odete okupati, prije spavanja ćemo moći gledati Disney.

Upalilo je. Thomasa i Taru je ostavio u kadi punoj vode s otvorenim vratima od kupaonice, a on se vratio u kuhinju i počeo spremati nered koji je napravljen za vrijeme večere. Želio je da se Annabelle vrati u čist stan. I sam se pomalo osjećao poput djeteta, želio je da bude ponosna na njega. I, neka se zna istina, godilo mu je za promjenu raditi nešto produktivno. Dobro se osjećao jer je želio nešto raditi.

Ako je sve ovo zbog lijeka – a sigurno je, s obzirom da se ništa drugo osim toga nije promijenilo – Mike će ga nastaviti uzimati.

Nije da se prestao brinuti za stvari koje su ga morale zadnjih par mjeseci, ali sada su se oštri rubovi činili glatkiji. Nepodnošljivo, podnošljivim. Teret je nekako olakšao.

Bolji život uz pomoć lijekova. Barem što se tiče današnjeg dana. Morat će ih uzimati po jednu svakoga dana i nadati se najboljemu.

Vratio se u kupaonicu i pomogao blizancima da se obrišu i obuku u svoje pidžame.

– Tatice, nemoj zaboraviti. Treba mi još Bivacina na prstić.

Antiseptik je pošprican po malom prstu. Mike je stavio šareni flaster na Thomasovu ranicu.

– Evo ga, frajeru. Sve je sređeno.

– Volim te, tatice. – Thomas je ovio ruke oko Mikeovog struka.

– I ja tebe volim, sine. – Sagnuo se kako bi poljubio dijete u čelo. – I ja tebe volim.

Začuo se alarm mikrovalne pećnice. Mike je izvadio vrećicu punu kokica i ispraznio njezin sadržaj u veliku keramičku zdjelu. Blizanci su bili oduševljeni kada je ispred njih stavio stolić i zdjelu punu kokica.

– Ovo je kao da smo u kinu, tatice, – zamijetila je Tara.

– Čak i bolje. Možete biti u svojim pidžamama, a ispred vas nema visokog čovjeka koji bi vam zaklanjao pogled. – Mike se ugurao na sofu između djece.

Telefon je zazvonio upravo u trenutku kada je počela špica Disneya.

– Koji peh, – prošaptao je, ustajući se i krećući prema kuhinji da uzme telefon.

– Trebao bih Annabelle Murphy, molim vas, – rekao je muški glas.

– Trenutno nije kod kuće. Tko je treba?

– Ovdje Peter Henning.

– O, da, Peter. Ja sam Mike. Annabellein muž. Kako ti je brat?

Muškarčev glas je bio jednoličan dok je izgovarao vijest. – Jerome je umro prije sat i pol vremena.

Osamdeset pet

Linus je promatrao Laureninu zavodljivu stražnjicu dok se spiralnim stubištem uspinjala na trideset treći kat. Slijedio ju je, žudeći da ostane nasamo s njom.

Knjižnica je imala visok strop i otvarala se na prostranu, natkrivenu terasu s koje se pružao zapanjujući pogled na Central

Park i grad, na sjeveru se protežući preko parka, na zapadu preko rijeke Hudson i na jugu sve do luke New Yorka.

Ako taj panoramski pogled nije zapalio Lauren, onda ništa ni neće.

O, Bože. Nešto nije u redu s djecom, pomislila je Annabelle kad je osjetila vibriranje mobitela. Molim te, Mike, budi dobro. Otvorila je mobitel.

– Što je bilo? – pitala je, trudeći se da ga čuje, usprkos velikoj galami na zabavi. – Sačekaj trenutak. Ne čujem te. – Otišla je u kupaonicu i za sobom zatvorila vrata.

– Oprosti što te zovem na zabavu, dušo, ali znam da bi željela znati. Upravo je zvao Jeromeov brat. Jerome je umro, Annabelle.

Yelenin auto ju je ostavio ispred Majestica. Ovo je bilo vrlo odgovorno od nje. Mora svima reći za smrt njihovog kolege.

Dok se dizalom penjala gore, zazvonio joj je mobitel.

Bio je to ponovno Joe Connelly. Ovog puta s rezultatima testiranja.

– Samo su najednom mjestu pronašli tragove antraksa. Ostatak ureda je čist.

– Gdje? – pitala je predsjednica.

– U uredu Annabelle Murphy.

Osamdeset šest

John Lee je sjedio u svojem stanu, blijedo zureći u televizijski ekran. Nije znao tko pobjeđuje, a tko gubi, ali nije mu bilo ni važno. Lee je samo bio siguran da definitivno neće samo on propasti.

Linus je znao sve o planu s antraksom i nije pošteno što je on to sada nijekao, radeći tako jarca od medicinskog dopisnika.

Kipteći od bijesa, dr. Lee je isključio televizor.

Dobrodošao ili ne, on odlazi na zabavu.

Osamdeset sedam

Annabelle je pretpostavila kako bi Linus trebao prvi saznati za Jeromeovu smrt. Ali nije mogla pronaći svojeg šefa. Baš je pričala Constance o najnovijoj vijesti, kada je zapazila Yelenu koja je skidala kaput.

– Yelena. Moram razgovarati s tobom.

– I ja s tobom, Annabelle, – rekla je Yelena, pogledavajući

Linusovog psa kojega je željela izbjeći. – Hajdemo nekamo nasamo.

Troje ljudi je stajalo u redu za kupaonicu kada je Annabelle izašla nakon razgovora s Mikeom. Znači to mjesto nije dolazilo u obzir. U velikoj dnevnoj sobi je glasno brujaio televizor, a kuhinja je bila puna aktivnosti.

– Dolje? – predložila je Annabelle.

Yelena je potvrdno klimnula glavom i pošla za Annabelle spiralnim stubištem.

U obiteljskoj sobi nije bilo nikoga. Yelena se ispričala i ispuhala nos u maramicu koju je izvadila iz torbice.

– Prehlada? – pitala je Annabelle.

– Ne, alergije. Ali nije to ništa. O čemu si željela razgovarati sa mnom?

– Zvao je Jeromeov brat. Jerome je nedavno umro.

– Znam. Bolnica je rekla policiji, koja je pak obavijestila Joea Connellyja. Žao mi je, Annabelle. Znam da ste vas dvoje bili... – Yelena je zastala, – ... prijatelji.

Znači Yelena je znala da su ona i Jerome nekada bili skupa. Annabelle se nije iznenadila. Uredni uredski tračevi rijetko bi kada zakazali.

– Da, bili smo. – Osjetila je naviranje suza.

Yelena je potapšala Annabelleinu ruku. – Žao mi je što ti ovo moram reći, ali imam još loših vijesti.

Što još? Što bi se još moglo dogoditi? Annabelle je osjetila kako joj se grlo steže dok je iščekivala da Yelena nastavi.

– Tragovi antraksa su pronađeni u tvom uredu, Annabelle.

Annabelle je promatrala Yelenu koja se uspinjala stubištem.

Ne smije paničariti.

Prvo je pomislila na djecu i Mikea. Hvala Bogu, kontaminacija je bila u njezinom uredu, kilometrima udaljenom od njihovog stana. Ona se već testirala, a već bi je zvali da su rezultati pozitivni. Morala je ostati mirna, a željela je otići kući.

Kamo su stavili kapute?

Izašla je iz obiteljske prostorije, pošla niz hodnik i naišla na prva vrata. Prazna spavaća soba. Potom na druga.

– O, oprosti. Ispričavam se.

– Sve je u redu, Annabelle. Možeš ući. Wayne je sjedio na stolcu pored kreveta.

– Samo sam medicinskoj sestri priuštio kratku pauzu, – objašnjavao je.

Annabelle je samo klimnula glavom, a zapravo je poželjela

pobjeći od pogleda na tužnog mladića i njegovog bolesnog brata blizanca. Treba li mu reći za Jeromea? Ako ne kaže Wayneu, on će to smatrati čudnim, a možda će biti povrijeđen ako shvati da ga nije uključila u tužnu vijest, koja se zasigurno do sada već sasvim proširila među gostima na zabavi.

– Wayne, Jerome je upravo umro, – nježno je rekla.

Nije djelovao iznenađeno niti pretjerano uzrujano, pomislila je, ipak je očekivala osjećajnu reakciju od one koju je Wayne pokazao.

– Ja ću biti dobro. Pijem Cipro.

Osamdeset osam

Yelena je postajala sve uzrujanija dok je pretraživala luksuzan stan.

Kakav je to Linus bio domaćin? Gdje je bio kad ga je trebala? Ekipe KTA ih je gledala kao svoje vodstvo. Zajedno bi trebali objaviti informacije svojim djelatnicima, objasniti im da će na kraju sve biti u redu. Mrtav kolega, kontaminacija ureda i još jedno ubojstvo u Broadcast Centru i sve je to trebalo izgovoriti. Prokletstvo. Gdje je nestao?

Nije pogledala još samo na gornjem katu.

Uspela se stubama i pokušala na zatvorena vrata.

Nije bilo odgovora.

Yelena je otvorila vrata i oči su joj se počele prilagođavati tami. Sada joj je svjetlo s Manhattana pružalo dovoljno sjene da ugleda ono što nikako nije željela.

Linus se podigao s Laurening tijela, dok se ona ljutito pokušavala prekriti rukama.

– Obucite se, molim vas? – planula je Yelena. – Imamo posla.

Osamdeset devet

Dr. Lee je stigao točno na vrijeme kada su Yelena i Linus počeli sa svojim uvjerenjima.

– Nema potrebe za paniku. Svi ste sigurni.

– Sve što se može učiniti, čini se.

– Vlast će doći na kraj svemu ovome.

Gavin Winston je po vikao: – Kao što su učinili i s antraksom u CBS-u, NBC-u i ABC-u?

– Ti slučajevi su bili drukčiji, – odgovorila je Yelena,

pokušavajući zadržati bijes u sebi. – Tim televizijskim kućama su antraks poslali poštom. Nisu mogli odrediti izvor. U našem slučaju, mislimo da se Jerome zarazio antraksom koji je dr. Lee donio u Broadcast Centar.

Lee se naslonio na zid iza sebe, osjećajući olakšanje što su sada sve oči bile uprte u Yelenu.

– Koja je razlika odakle je došao? – pitao je Russ Parish. – Ako je tamo, onda je tamo. Jednako je smrtonosan, došao ona poštom ili kroz glavna vrata.

– Svi uredi su pomno testirani, Russ – Yelenin glas je bio odlučan. – Antraks je pronađen samo na jednom mjestu, u uredu Annabelle Murphy. Dok sada razgovaramo, pažljivo se dovodi u red.

Oči svih prisutnih su po prostoriji počeli tražiti Annabelle. Stajala je na vrhu stubišta, s krznenom jaknom na sebi, spremna da se pozdravi sa svima. Izrazi lica većine njezinih kolega su govorili 'bolje ti nego ja. Čini se da ju je nekoliko njih sumnjičavo promatralo.

– Pa, mislim da bismo svi trebali uzeti Cipro, – izjavila je Lauren. – Ne bismo trebali riskirati.

Grupa ljudi je odobravajuće mrmljala.

– Cipro će dobiti svatko tko ga želi, – rekla je Yelena. – I zbog toga nema potrebe da netko izbjegava doći na posao.

Bilo je vrlo zanimljivo, gotovo zabavno, promatrati sve te ljude, koji su radili u poslu koji je zahtijevao gole činjenice, kako se sada počinju ponašati iracionalno. Gosti su odmah počeli odlaziti sa zabave, prijeteći i buneći se.

– Reci ću ti jednu stvar. Ako se ja zarazim antraksom, KEY vijesti će na vratu imati vrašku tužbu.

– Ako poživiš dovoljno dugo da ju uopće podigneš, – rekao je drugi glas.

Još jedan glas je povikao: – Zbogom, Annabelle. Čuvaj se, hoćeš li?

– Nemoj se brinuti za mene. Ja sam dobro. Vidimo se sutra na poslu.

Nisu li spore do sada već počele uzimati svoj danak, radeći krvav posao u njezinim plućima? Kada će Annabelle početi pokazivati simptome?

PONEDJELJAK 24. STUDENOGA***Devedeset***

Mike nije čuo budilicu, ali probudio se kad se Annabelle spotakla u mraku na cipele koje je jučer ostavila na podu sobe.

– Oprosti, dušo. Nisam te htjela probuditi, – prošaptala je.

Oči su im se prilagodile svjetlu kad je upalila lampu na noćnom ormariću.

– Ne mogu vjerovati da odlaziš na posao, – rekao je, škiljeći u nju.

– Što bih trebala učiniti, Mike? – pitala je. – Yelena je sinoć svima jasno dala do znanja kako se danas svi očekuju na poslu.

– Ostali imaju ured bez antraksa.

– I? Ja bih trebala ostati doma? Nemam izgovora. Sa mnom je sve u redu.

– Tako si sigurna u to?

– Da sam zaražena, testovi bi bili pozitivni i već bih znala za to. Ali ako ćeš se bolje osjećati, mogu ih danas nazvati i pitati.

Mike je vjerojatno bio u pravu. Najmanje što može učiniti jest uvjeriti ga u suprotno. Trebala bi mu olakšati brige što je više moguće. Postajalo mu je sve bolje i ona to sada nije željela pokvariti.

– Da, Osjećao bih se bolje. A mislim da bi trebala početi uzimati Cipro.

Annabelle je negodovala. – Ta stvar nije šala, Mike, a meni nije potrebna glavobolja, vrtoglavica i proljev.

– Bolje i to nego trovanje antraksom, ljubavi moja.

Devedeset jedan

Annabelle je tijekom godina bila tamo već mnogo puta. Kad je bila mala djevojčica, majka bi ju vodila na Eastern Show i Annabelle bi gledala glamurozne plesače i maštala bi, poput mnogih drugih djevojčica, kako će jednog dana i sama biti na Rocketteu. Ove godine je već nabavila ulaznice da djecu odvede na Christmas Spectacular. Ali bez obzira koliko je već puta ušla u prostrani auditorij Radio City Music Halla, Annabelle je bila zaprepaštena veličinom mjesta.

Iako je bilo pet sati ujutro, sva svjetla su bila upaljena, osvjetljavajući pozornicu za Rockettovu bezgrešnu koreografiju.

Tehničari i snimatelji su se pripremali kako bi omogućili izvedbu. Annabelle je pogledom pretražila gledalište u potrazi za koordinatoricom. Zapazila je Beth s jedne strane pozornice i prišla joj.

– Ovdje sam, Beth.

Beth je podigla pogled sa svojih bilješki. – Annabelle, dobro. Bojala sam se da ćeš i ti javiti da si bolesna.

– Što? Tko se javio?

– Dobra trećina ekipe, uključujući Gavina i Lauren. Linus pokušava smisliti kako ćemo ispuniti tu prazninu.

Znači, svi su osjetili strah od antraksa, pomislila je Annabelle. I sama je došla u iskušenje da javi da je bolesna, ali nije željela ispasti kukavica. Iako bi ona trebala imati najviše razloga za zabrinutost, pretpostavljala je. Na kraju krajeva, samo je u njezinom uredu pronađen antraks.

Sjedeći na stolcu u zadnjem redu kazališta, Russ je pomno razmišljao o činjenicama.

Milijun ljudi iz pedeset država će doći na Christmas Spectacular, radeći od njega show broj jedan u Americi. Stotinu dvadeset kilograma umjetnog snijega pasti će na pozornicu za vrijeme trajanja programa.

Russ sada umjesto jednoga ima dva termina, zahvaljujući Lauren i Gavinu koji se jutros nisu pojavili. Nije da mu je smetalo dodatno pojavljivanje na ekranu, ali volio je znati unaprijed, želio se pripremiti. Iznenadni dodatni termini činili su Russa nervoznim, iako on to nikada ne bi priznao. Ti novinari su uvijek voljeli nametati činjenicu da su u hitnoj situaciji uvijek spremni uskočiti bez ikakvih problema i prezirali su svakoga tko bi paničario kada bi pritisak bio velik.

Pritisak je sada zaista bio velik. Jerome je bio mrtav, baš kao i onaj jadnik iz restorana. Linus je bio u prilično zlobnom raspoloženju i samo je čekao da Russ zabrlja. Russ je žudio za svojim bijelim prahom.

Nakon showa. Nadao se da će moći izdržati.

Kvragu, Jeromeu je mogao zahvaliti što se navukao na kokain, jer ga je na zabavi ponudio govoreći mu da je osjećaj neopisivo savršen. I osjećaj je bio upravo takav – tako dobar da je Russ želio samo još, još i još.

Da, Jerome je nagovorio Russa i zbog njega je postao ovisnik o kokainu, ali i on je dobio svoje, zar ne?

Devedeset dva

Budilica je ponovno zazvonila. Lauren se okrenula i posegnula za satom. Moći će kasnije još odspavati, kad se ustane ranije i javi da je bolesna. Grlo joj je bilo bolno i suho, znači da zapravo nije lagala. Lauren je posumnjala da Linus neće povjerovati u njezinu ispriku. Uz malo sreće, svoje bakterije je prenijela njemu. Ako i njega zaboli grlo, onda će joj možda povjerovati.

Stenjući u sebi, prisjećala se sinoćnje zabave. Žalosno što je Jerome umro, ali Lauren se mnogo gore osjećala zato što je Yelena pronašla Linusa i nju u nezgodnom položaju. To joj sigurno neće pomoći da dobije Constancein posao. Koliko ju je Lauren mogla procijeniti, Yelena je bila ukočena žena i Lauren je uistinu sumnjala da će predsjednica uskoro zaboraviti kompromitirajuću scenu. Ako Yelena ne bude na njezinoj strani, Lauren se slobodno može pozdraviti sa svojim ambicijama u KEY vijestima.

S očiju je skinula masku i potražila daljinski upravljač. Upravo je počinjala emisija KEY to America. Stojeći na pozornici, Constance Young je bila savršena u svom svijetlo crvenom kostimu.

– Dobro jutro. Danas vam se javljamo iz Radio City Halla, doma svjetski poznatog Christmas Spectaculara. Danas će s nama biti predstava od stotinu četrdeset ljudi, uključujući Rockette s njihovim naširoko prepoznatljivim dizanjem nogu i kasnije će nas posjetiti Djed Mraz, koji se došuljao sa Sjevernog pola, ali najprije ćemo čuti jutarnje vijesti.

To je tako apsurdno, pomislila je Lauren dok je promatrala Constance. Sretno zadirkivanje s unaprijed napisanim otvaranjem, vodi ozbiljnim vijestima. Ali gledatelji se moraju zainteresirati, Linus je uvijek govorio, obećavajući im zabavu ako izdrže dio programa s krutim činjenicama i realnim stvarima.

– Antraks je uzeo život tridesetšestogodišnjeg producenta KEY vijesti Jeromea Henninga, člana ekipe naše emisije. Henning, koji je u bolnici u New Jerseyu bio u kritičnom stanju, preminuo je jučer. Policija je pronašla antraks u Henningovom domu i sada istražuje postoji li povezanost između antraksa koji je iznesen iz laboratorija u kojem je bivši KEY-ov medicinski dopisnik, dr. John Lee, snimao reportažu o opasnostima te smrtonosne supstance. U svojem izvješću, dr. Lee je tvrdio da u rukama drži epruvetu koja sadrži antraks, ali daljnja istraživanja su pokazala da se radilo o običnom šećeru u prahu.

Lauren se ustala iz kreveta i otišla u kupaonicu. Dok je lice polijevala hladnom vodom, planirala je svoje jutro. Prva postaja je bila doktorov ured. Prije nego što učini bilo što, popit će svoj Cipro. Ako je ovo suho grlo početak nečeg drugog osim obične prehlade, bolje joj je da se zaštiti.

Devedeset tri

Moćne Wurlitzerove orgulje su svirale, a više od četiri tisuće cijevi, ispunile su ogromnu dvoranu s tonovima pjesme 'Silver Bells'. U gradu se osjećao božićni ugođaj. Annabelle je osjetila suzu koja joj se skotrljala niz obraz, dok je stajala pored pozornice, slušajući lijepu glazbu.

I Jerome je volio vrijeme blagdana. Bio je poput malog djeteta onog Božića kojega su proveli zajedno, inzistirajući da rade one stvari zbog kojih je New York čaroban u to doba godine. Klizanje u Rockefeller Centru, razgledavanje i muvanje između redova punih igračaka u FAO Schwarzu, vožnja u kočiji kroz snježni Central Park. Rekao joj je da se nada kako će zauvijek biti skupa, dok su se zagrljeni vozili lijepom kočijom.

Ali kada je upoznala Mikea, znala je da je on pravi muškarac za nju. Čak i da se nije zaljubila u Mikea, Annabelle je bila uvjerenjena da svejedno ne bi završila s Jeromeom. Postojale su neke stvari u vezi Jeromea koje su je držale podalje od njega. Bio je pametan, kreativan i volio se zabavljati, ali uz Jeromea je uvijek u blizini bila i moguća opasnost. Bila je svjesna da eksperimentira s drogama i Annabelle je instinktivno znala, čak i kada je vrijeme koje su provodili zajedno bilo odlično, da on nije osoba s kojom bi zamišljala rađanje djece.

Ali ipak, čak i kada su orgulje prestale svirati blagdansku pjesmu, Annabelle je tugovala za Jeromeom. Kraj mu je došao prerano i na jako strašan način. Nije mogla shvatiti zbog čega bi imao taj antraks u svojoj kući. Jerome možda i jest volio živjeti na rubu, možda je čak i uzimao kokain u jednom periodu života, ali nikako nije mogla vjerovati da bi se igrao s nečim tako opasnim kao što je antraks.

To nije imalo smisla.

Kako je antraks stigao tamo? Je li ga Jerome uzeo od dr. Lee-a? Ali zašto bi to učinio? Zar se namjerno želio otrovati?

Annabelle je brzo odbacila pomisao o samoubojstvu. Jerome je u zadnje vrijeme bio previše uzbuđen zbog svog rukopisa i želio ga je prodati. Nadao se velikim novcima. Ne, Annabelle je bila posve

sigurna da si Jerome nije imao namjeru oduzeti život. Ili je uzeo antraks iz nekog nepoznatog razloga i slučajno se zarazio, ili je netko drugi unio antraks u njegovu kuću.

Očiti sumnjivac je bio John Lee. Je li Lee podmetnuo antraks u Jeromeovu kuću i zarazio Annabellein ured? Je li mogao znati za svoj, ne baš laskavi, opis u Jeromeovom rukopisu?

Je li to razlog za nečije ubojstvo?

Devedeset četiri

Uporno lupanje ga je probudilo iz čvrstog sna. Zbacio je sa sebe prekrivače, navukao ogrtač i gegao se, još potpuno snen, do ulaznih vrata.

– Tko je?

– FBI. Otvorite.

Kvragu. Mozak mu je uspaničeno razmišljao o mogućim opcijama. Nesiguran, John Lee je otključao duplu bravu.

– Imate pravo na šutnju... – počelo je upozorenje.

– Želim nazvati odvjetnika, – protestirao je Lee.

– Imati ćete priliku za to. Ali najprije idete s nama.

Devedeset pet

Iz kontrolne sobe, Linus je čeznutljivo gledao monitor, dok su članovi Rocketta ponosno paradirali. Odjevene poput sobova, žene su imitirale zov za parenje. Malo seksa ujutro nikada nikome nije naškodilo.

– Pogledajte samo te noge. – Jedan od tehničara je zazviždao.

– Kamera dva, prati ples, – naredio je redatelj. Približavalo se neizbježno. Dio koji su svi čekali: slavno visoko dizanje nogu. Kad su se lijepo građene noge podigle visoko u zrak, začuli su se glasni povici u kontrolnoj sobi.

– To, mala. To.

– Ponio bih ih doma.

Linus je uživao u tim nepristojnim komentarima djelatnika za koje se potpuno uvjerio da pripadaju kontrolnoj sobi, dok je promatrao druge monitore kako bi vidio što radi konkurencija. Nitko od njih – Today, Good Morning America, The Early Show – nije imao ništa što bi se moglo mjeriti s ovime. Zadovoljno se nasmiješio. Ovo jutrošnje emitiranje je bilo vraški dobro napravljen program, potpuno zadovoljavajući njegove visoke

standarde. Nije se to slučajno dogodilo. Ali opet, što jeste?

Iznutra, KTA možda i jest u neprestanom mijenjanju, ali gledatelji kod svojih kuća to zasigurno ne mogu vidjeti. Ne mogu vidjeti zabrinuta lica djelatnika kao niti čuti neprestano šaputanje. Ne mogu znati da je izvršnom producentu puno lakše kada zna da mu Jerome Henning više ne može predstavljati nikakvu prijetnju.

Linusov anonimni pisac ili pisac-duh je sada zaista postao samo duh.

Devedeset šest

Ovo je bio smrtonosan vikend.

Metalni sanduci su bili puni, a okružna mrtvačnica je raspolagala s premalo radnika. Patolog je prolazio kroz popis tijela koja su danas određena za obdukciju.

Clara Romanski će morati sačekati svoj red.

Devedeset sedam

Nakon showa u Radio Cityu, Annabelle se taksijem odvezla u Broadcast Centar i pronašla svoj ured, kao što je i bilo za očekivati, zapečaćen. Željela je vidjeti ima li novih poruka i poslužila se jednim od telefona iz redakcije vijesti.

– Bok, Annabelle. Ovdje Peter Henning. Samo sam ti želio javiti da ujutro putujem natrag u Kaliforniju. Pogrebno poduzeće će se pobrinuti za Jeromea. Tijelo će mu se kremirati. Nećemo pripremiti klasični pogreb. Jerome ih nikada nije volio. Možda ćemo mu kasnije napraviti spomendan.

Peter je izrecitirao kućni broj telefona. Annabelle ga je nažvrljala na papir.

– Blijeda si, Annabelle. Jesi li dobro? – Još uvijek u kaputu, Beth je došla u redakciju vijesti.

– To je bio Jeromeov brat. Jeromea će kremirati, a neće biti pogreba, – polako je izgovorila Annabelle.

Ako je od Beth očekivala da podijeli s njom njezinu bol, Annabelle je sada ostala razočarana.

– To me ne iznenađuje niti uzbuđuje, – odgovorila je Beth ravnodušnim glasom. – Jerome ne bi trebao imati crkveni pogreb. Bilo bi to posve licemjerno.

– O, Beth. Kako to možeš reći? – Annabelle je smeteno pitala.

– Lako. Jerome nije poštivao svetost ljudskog života. – Beth se okrenula i otišla, ostavljajući Annabelle zatečenu posve otvorenih usta.

Druga poruka je dolazila iz ureda Yelene Gregory. Annabelle je otipkala kućni telefonski broj i Yelenina tajnica joj je rekla da se što je moguće prije javi u ured predsjednice vijesti. Kada je stigla, dva FBI agenta, koja su je prošlog tjedna ispitivala, bila su sa Yelenom.

Kad je Annabelle zauzela mjesto, Yelena joj je dala udarne vijesti. – Dr. Lee je uhićen, Annabelle, baš kao i djelatnik iz laboratorija koji je priznao da mu je pomogao iznijeti antraks.

– Pokušavamo otkriti povezanost između dr. Lee-a i antraksa koji je pronađen u domu Jeromea Henninga, gospođu Murphy, – počela je agentica Lyons. – Nadamo se da nam možete pomoći u vezi toga.

Annabelle je čekala pitanje. Osjetila je jako lupanje srca i pitala se jesu li agenti nešto primijetili. Bi li zbog toga izgledala poput krivca ili tako nešto?

– Zna li bilo koji razlog zbog kojega se gospodin Henning zarazio antraksom?

– Ne.

– Zna li razlog zbog kojega bi gospodin Henning zadržao antraks kao vrstu oružja?

– Definitivno ne znam.

– Bi li gospodin Henning želio od dr. Lee-a napraviti idiota? Bi li iz bilo kojeg razloga želio osramotiti dr. Lee-a? – Ne razumijem na što mislite.

Agentica Lyons je suženih očiju gledala u Annabelle. – Pa, dr. Lee je zasigurno osramoćen kada se na kraju ispostavilo da je antraks, za koji je na nacionalnoj televiziji garantirao, samo običan šećer u prahu. Je li gospodin Henning mogao zamijeniti epruvete s prahom kako bi dr. Lee ispao budala?

Annabelle je osuđujući odgovorila. – Gledajte, Jerome nije mario za dr. Lee-a. To nije nikakva tajna. Ali ne mogu vjerovati da bi otišao tako daleko, da bi toliko riskirao, samo kako bi od Lee-a napravio budalu.

Bez ikakve reakcije, agentica Lyons je prelistavala svoje bilješke. – Joe Connelly nam je rekao da vi imate primjerak rukopisa na kojem je radio gospodin Henning. Onoga koji je prikazivao djelatnike KTA u ne baš lijepom svjetlu.

Annabelle je pogledala Yelenu. Njoj je reputacija KEY vijesti bila nešto najvažnije. Annabelle je zadrhtala na pomisao što bi Yelena

mogla misliti da pročita Jeromeov rukopis.

– Da, to je točno, – odgovorila je.

– I taj rukopis vam je ukraden u petak navečer? – Da.

– Ali niste to prijavili policiji.

– U početku nisam znala da je to nešto važno, – objašnjavala je Annabelle. – I prije su mi ukrali torbicu. Iz iskustva znam da policiji sitni lopov ne predstavlja nikakav prioritet. Tek sam kasnije shvatila da bi meta za krađu mogao biti Jeromeov rukopis, a ne moja platnena torba. Čim sam to shvatila, nazvala sam Joea. Rekao mi je da će o tome obavijestiti nadležne vlasti.

FBI agentica je klimnula glavom. – Da, gospodin Connelly nas je obavijestio i shvatili smo da ćete zapisati sve čega se sjećate iz tog rukopisa.

– Jesam, rukom sam napisala. Mogu napisati na kompjuter čim odem odavde. – Annabelle je žudjela za izlaskom iz ove napete prostorije. Ali agenti još nisu završili s njom. Sada je drugi agent preuzeo ispitivanje.

– Leo McGillicuddy, gospođo Murphy. – Ponovno joj se predstavio. – Možete li se sjetiti nekog razloga zbog kojega bi netko želio otrovati Jeromea Henninga i potom podmjestiti antraks u njegov dom?

Annabelle je razmišljala o odgovoru. – Pretpostavljam da je u njegovom rukopisu bilo razloga za to, u slučaju da je netko od opisanih dovoljno poremećen i tko bi to učinio samo kako neke stvari ne bi izašle na vidjelo kad bi se knjiga objavila. Zbog toga mislim da bi svoje sjećanje na rukopis trebala otići ukucati na kompjuter prije nego vam ga predam.

Počela se ustajati sa stolca.

– Sačekajte trenutak, gospođo Murphy. Još nismo završili.

Annabelle je ponovno sjela.

– Nešto nas zanima. Što mislite zbog čega su u vašem uredu pronađene spore antraksa?

O, moj Bože. Smatraju me osumnjičenom. Annabelleino srce je počelo ubrzano kucati.

– Mislim da bih trebala nabaviti odvjetnika.

– Imate li nešto za kriti?

– Nemam. Ali mislim da biste vi mogli misliti da imam.

Devedeset osam

Annabelle ovo nije ozbiljno shvatila.

Stavljajući gumene rukavice koje je pronašao ispod kuhinjskog

sudopera, Mike je pretraživao ormar u spavaćoj sobi, pokušavajući se prisjetiti što je Annabelle prošlog tjedna nosila na posao. Bila bi bijesna da zna kako izbacuje onaj džemper od kašmira kojega joj je poklonio, ali kupit će joj novi za Božić. Bacio je žuti džemper u veliku crnu plastičnu vreću za smeće, zajedno s njezinim crnim hlačama i sivim kostimom, za kojega je mislio da je imala u petak. U vreću su otišla i dva para crnih kožnih cipela. Čvrsto je zavezao vreću.

Kad je stigao do ulaznih vrata, sjetio se još nečega. Vuneni kaput. Annabelle se ionako žalila da je strašno iznošen. Mogao bi se i njega riješiti. Mike ga je uzeo iz ormara u hodniku i također ga nagurao u vreću.

Osjećao je zadovoljstvo dok se dizalom spuštao dolje bez svoje uobičajene uspaničenosti. Zaista se oporavljao. Mike je zviždao dok je hodao do nekoliko ulica udaljenog kontejnera.

Devedeset devet

Gdje je on?

Annabelle je slušala kad se automatska sekretarica uključila na njihovom kućnom telefonu. Jedan trenutak je oklijevala, a onda je spustila slušalicu bez da je ostavila poruku. Vjerojatno je bolje da sada s ovime ne zabrinjava Mikea jer je po cijeli dan sam kod kuće i samo bi razmišljao o tome. Mogla je pitati Constance zna li nekog odvjetnika kojega bi mogla kontaktirati.

Annabelle je zavezala platneni ruksak kojega je uzela iz dječje sobe dok ne dođe u priliku da si kupi novu veliku torbu i zatim se uputila prema redakciji vijesti. Nemaš ništa za kriti. Sve će biti u redu, uvjeravala je sama sebe dok je hodala prema Constanceinom uredu. Samo nastavi govoriti istinu.

Vrata su bila otvorena, ali unutra nije bilo nikoga. Annabelle je sjela za radni stol, znajući da se Constance neće ljutiti ako koristi njezin kompjuter dok ju čeka da se vrati. Izvadila je svoje bilješke o Jeromeovom rukopisu i počela ga ukucavati. Bila je skoro pri kraju zadatka kada je osjetila nečiju ruku na svom ramenu.

– O. – Skočila je. – Uplašio si me.

Russ Parrish joj je stajao preblizu, a oči su mu upijale riječi sa kompjuterskog ekrana. Annabelle je naglo stisnula tipku i dokument je nestao.

– Nisam te htio uplašiti, Annabelle, – ispričavao joj se. – Samo sam te vidio ovdje i želio sam ti reći koliko mi je žao zbog Jeromea.

Annabelle je klimnula glavom, pokušavajući vratiti hladnokrvnost. – Hvala, Russ. Znam da ste se ti i on znali također znali lijepo provesti.

– Istina. Uistinu smo znali. Ali od tada je prošlo dosta vremena. Nismo već dugo skupa izašli.

Annabelle je čekala da vidi hoće li Russ još objašnjavati.

– Znaš kako to ide. Ljudi se razdvoje.

– Valjda je to neizbježno, – rekla je.

– Da, ali ja sam bio u komi kad se to dogodilo s Jeromeom. Odjednom se jako uozbiljio i jednostavno me zanemario.

'Odjednom se jako uozbiljio'. Znači li to da je Jerome prestao uzimati kokain, a Russ nije? Ili se Jerome, kad je odlučio otkriti Russa u svojoj knjizi, odvojio od svog prijatelja s kojim je tulumario? Ali Annabelle se najviše zabrinjavala je li Russ mogao pročitati dio rukopisa sa ekrana kad ju je iznenadio svojim dolaskom.

– Žao mi je, Russ, – odgovorila je osjećajući nelagodu.

– I meni, Annabelle. I meni.

Sto

Wayne je čitao poruku s kompjuterskog ekrana. OD: Yelena Gregory ZA: Svim djelatnicima Naš kolega Jerome Henning je preminuo jučer poslijepodne. Jerome, koji je bio član obitelji KEY vijesti, bio je nadaren producent, pisac i istraživač koji je u svaki segment svojeg posla unosio kreativnost i energiju. Njegovi osvrti na knjige u emisiji KEY to America privukli su milijune gledatelja i utjecali su na samu kulturu čitanja.

Spomendan na Jeromea još nije određen, ali svi ćete biti obaviješteni kada se sazna datum.

Molim vas da mi se pridružite u širenju iskrene sućuti obitelji i prijateljima Jeromea Henninga.

Wayne je zatresao glavom i uzdahnuo.

To je što dobiješ nakon deset godina vjernosti. Tri bijedna paragrafa, a od toga je samo jedan zaista o tebi. Možeš raditi prekovremeno, preskakati slobodne dane i godišnji odmor, u posao dati i srce i dušu, primiti k srcu svaki negativni komentar upućen od strane nekog šefa ili kolege s kojim radiš, noći provoditi okrećući se po krevetu i brinući se. I na kraju svega toga, sve što dobiješ je e-mail od Yelene Gregory.

I život se nastavlja po starom, bez obzira što te više nema.

Ponovno čitajući poruku, Wayne je primijetio Yelenina

priznanja upućena Jeromeovim istraživačkim vještinama. To je zasigurno istina. Tip je znao kako doći do informacije, ništa ne prepuštajući mašti ili slučaju, u istraživanju nečega što ga se uopće ne tiče.

Waynea je još uvijek boljelo saznanje o tome da je Jerome prekopavao po lokalnim novinama koje su pisale o Sethovoj nesreći, koja se dogodila prije toliko mnogo godina. Jednog dana je Wayne zapazio primjerke starih isječaka na Jeromeovom stolu.

Jerome nije trebao kopati po bolnoj prošlosti.

Sto jedan

Pregradak u ženskom toaletu je bio privatno mjesto za dobar plač.

Bože, oprosti mi. Nije trebala ono reći Annabelle. Jerome jest možda dobio ono što je zaslužio, ali ovakav razgovor o njemu nije bio nimalo kršćanski. Nije u redu proklinjati mrtve.

Beth je povukla rolu toaletnog papira i otkinula komad kako bi ispuhala nos i obrisala suzne oči. Izašla je iz pregratka i otišla do umivaonika. Dok je istiskivala tekući sapun na ruke, zastala je.

Čelična polica iznad umivaonika bila je sva posuta bijelim prahom.

Joe je primio histerični telefonski poziv, naredio zatvaranje toaleta i nazvao njujoršku policiju. Posebno obučavani tim samo što nije stigao.

Potom je nazvao Yelenu.

– Bože, što će se još dogoditi ovdje? – promrmljala je. – Ovdje će nastati panika. Kako se ovdje šire informacije, uskoro će iz zgrade izjuriti pravi stampedo.

– Neće ako mi ne paničarimo, Yelena, – konačno je odgovorio Joe. – Hajde, pustimo profesionalcima da vide što je što.

Beth nije gubila vrijeme već je odmah otrčala u redakciju vijesti i svima objavila da bi u ženskom toaletu mogao biti antraks. Iako je samo nekoliko djelatnika podiglo pogled sa svojih kompjuterskih ekrana, većina je odmah ostavila ono što je radila, a troje ljudi je vrištalo.

Linus Nazareth je izvirio glavom van iz obližnjeg ureda kako bi vidio zbog čega je nastala graja.

– U ženskom toaletu se nalazi bijeli prah, – izjavila je Beth gotovo bez daha.

– Jesi li nazvala osiguranje?

– Jesam.

– Dobro. – Linus se okrenuo kako bi se obratio svima u redakciji. – Slušajte me sada svi. Nemojmo paničariti. Nazvat ću Yelenu Gregory i javit ću vam što se događa. U međuvremenu, samo nastavite raditi što ste dosad radili, – naredio im je, uporno zureći u ljude koji su već krenuli po svoje kapute.

– Yelena, moraš se službeno obratiti djelatnicima, i to brzo. mače nam se sprema velika pobuna. – Linus je držao telefonsku slušalicu na uhu, gledajući kroz prozor ureda u sve prazniju redakciju.

OD: Yelena Gregory ZA: Svim djelatnicima Jutros je u ženskom toaletu KEY vijesti pronađen nepoznati bijeli prah. Na mjesto pronalaska je stigla policija i ljudi iz Odjela zdravstva. Supstanca se još uvijek testira, ali nadležni ljudi sumnjaju da bi bijeli prah mogao biti prašina od oštećenih pločica.

Sto dva

Medicinska sestra je unosila očitavanja vitalnih znakova u pacijentičin karton. Sredovječna žena koja se jučer automobilom zabila u telefonski stup još uvijek se nije osvijestila. Ali da se mora kladiti, sestra bi se okladila da će se Evelyn Wilkie izvući, samo kad dođe vrijeme za to.

Podragala je pamučni prekrivač koji je stajao na mirnom tijelu i zaklela se sama sebi da će na povratku kući s posla biti vrlo pažljiva. Ovaj led je mogao biti koban.

Sto tri

Nakon što je predala ukucane bilješke o rukopisu, Annabelle je nazvala i dobila odlične vijesti. Njezin bris nosa bio je negativan. Constancein prijatelj, odvjetnik, pristao ju je zastupati ako se ukaže potreba. Kad se sve zbroji, bilo je ovo produktivno, iako napeto, jutro.

Opet je nazvala doma, ovoga puta kako bi s Mikeom podijelila radosnu vijest o negativnim rezultatima. Dok je telefon neumorno zvonio, Annabelle je počela osjećati zabrinutost, koja joj je u posljednje vrijeme bila stalna družica. Gdje je on? Što li radi? Je li Mike dobro?

Trenutno nije mogla ništa učiniti, govorila si je, osim pokušati razmišljati pozitivno. Kasnije će opet nazvati i samo se moliti da se Mike vrati dok djeca dođu iz škole. Morala mu je pokušati

ponovno vjerovati, znati da će se odgovorno ponijeti.

Shvaćajući da nije pojela ništa osim pola kifle, koju je prožvakala u taksiju, vraćajući se iz Radio Cityja, Annabelle je zgrabila novčanik i krenula prema restoranu. Promatrala je odjeljak sa salatam i roštiljem, ali odlučila se za integralno pecivo.

Dolazeći na blagajnu, razmišljala je o jadnom Edgaru i njegovoj obitelji. Ovo će za njih biti tako tužan blagdan. Ovaj Dan zahvalnost, kao i svi koji će kasnije doći, zauvijek će biti obilježeni sjećanjem na njegovu smrt.

Blagajnica joj je napravila račun.

– May, znaš li išta o Edgarovoj sahrani? – pitala je Annabelle.

Zdepasta žena je skromno klimnula glavom. – Bit će sutra navečer u baptističkoj crkvi Calvary u Bronxu. U sedam sati.

Annabelle se zahvalila blagajnici, smatrajući čudnim da će se pogreb održati navečer, ali barem postoji mogućnost da ona ode. Svi su se usredotočili samo na Jeromea. Edgarov život nije bio ništa manje vrijedan.

Sto četiri

Lilly je osjetila olakšanje kada je čula da se Gavin Winston javio da je bolestan. Čitav vikend je zazirala od pomisli da mora otići na posao. Zamalo je i sama nazvala i rekla da je bolesna, ali ipak je željela imati zabilježen savršen broj dolazaka na posao.

Razgovarala je sa svojom cimericom o nezgodnoj situaciji, pokazujući joj jedan Winstonov e-mail. Prijateljica joj je planula, jer je to smatrala očitim seksualnim zlostavljanjem i savjetovala je Lily da se obrati višim šefovima.

A nije bilo nikoga važnijega od Yelene Gregory.

Lily je skupila svu svoju snagu i poslala prema uredu predsjednice vijesti. Tajnica je, pogledavajući na kalendar i raspored sastanaka, htjela zakazati jedan za nju, kad je iz svojeg ureda odjednom izašla Yelena, koja je sa zanimanjem pogledala Lily.

– Yelena Gregory. – Pružila joj je ruku.

– Da, znam. – Mlađa žena je bila zbunjena. – Ja sam Lily Dalton. Pripravnica sam u KTA.

– Drago mi je, Lily.

– Pitala sam se bih li na trenutak mogla razgovarati s vama.

Yelena je pogledala na ručni sat. – U redu, ali samo trenutak i imam slobodan. Uđi.

Onog trenutka kada je pripravnica izašla iz ureda, Yelena je

uzela slušalicu i nazvala Službu informacija.

– Želim da se postavi zamka na sve e-maile Gavina Winstona, – naredila je. – I izlistajte mi sve e-maile od prošle godine.

– Nema problema, gospođice Gregory, – začuo se odgovor. – Znamo uobičajeni postupak.

Sto pet

Gavin je izašao iz Saksa na Petoj Aveniji i prošetao se nekoliko ulica sjeverno, proklinjući Marguerite zbog ogromnih računa koje je morao napraviti na svojoj kreditnoj kartici. Divovska elektronska snježna pahulja je već upaljena visjela na križanju Pedeset sedme ulice, najavljujući dobro potkovanim kupcima, koji su hodali pločnikom, da je počelo vrijeme božićnog šopinga.

Na sebi je imao tek kupljeno odijelo na tanke pruge, jer je ono koje je danima nosio poslao kući u Connecticut zato što ga nije želio nositi sa sobom. Gavin je shvatio da bi to mogla biti pogreška. Ako Marguerite primi paket, poludjet će kad ga otvori, zalučena time da je možda kontaminirano. Možda ga čak i baci. Od te pomisli je osjetio bol u želucu. To je bilo jedno od njegovih omiljenih odijela, kupljeno na njegovom zadnjem putu u London.

Kada je skrenuo na zapad u Pedeset sedmu ulicu, Gavin je pogledao svoj odraz u sjajnom izlogu trgovine. Visoki, otmjenog izgleda, prosijedi muškarac, koji je s ciljem koračao prema svojem odredištu.

Večeras je išao kući, željela ga Marguarite ili ne. Ali najprije mora svratiti u ured provjeriti svoju elektronsku poštu kako bi vidio stoji li dogovor za večeru s Lily, a želio je vidjeti i daljnji razvoj situacije s Wellstoneom i istragom. Ako ga netko bude pitao, reći će da se još uvijek ne osjeća dobro, ali da je morao obaviti nešto što ne može čekati, a to je samo impliciralo da mu je jako stalo do posla, bez obzira na sve.

Više se nije brinuo zbog izloženosti antraksu. Počeo je uzimati Cipro.

Sto šest

Yelena je sama napisala poruku, nadajući se da će vijest pomoći odagnati strahove iz Broadcast Centra.

OD: Yelena Gregory ZA: Sve djelatnike Vratili su se nalazi

testiranja brisa nosa i oduševljena sam što vas mogu obavijestiti da nije pronađen nijedan slučaj zaraženosti antraksom. S ovom sretnom vijesti, nadam se da će apsolutno svatko sada lakše disati. Vlasti i dalje nastavljaju istragu o smrti našeg kolege Jeromea Henninga i djelatnika restorana Edgara Riversa. Potpuno vjerujemo kako FBI i policija koriste sve moguće izvore u nadi da će konačno riješiti ove slučajeve i KEY vijesti će nastaviti suradnju s njima do samoga kraja.

Dr. John Lee, bivši dopisnik KEY vijesti, uhićen je zbog navodne povezanosti s antraksom koji je ubio Jeromea Henninga.

U međuvremenu, dopustite mi da vam svima zahvalim na vašoj profesionalnosti koju ste pokazivali svakoga dana, a posebice u ovim teškim vremenima. KEY vijesti ostaju vodeća televizijska postaja u svijetu vijesti zbog integriteta i talenta svih vas.

Nastavite s odličnim radom u ova teška vremena.

Sto sedam

Lauren se vratila kući iz ljekarne i odlučno je progutala prvu tabletu. Uključila je televizor i uhvatila kraj Oprah showa, diveći se kao i uvijek, mladoj crkinji koja je bez ikakvih veza uspjela izgraditi višemilijunsko carstvo. Ako je Oprah to mogla učiniti, može i ona, barem otprilike toliko.

Nadahnuta, Lauren se ustala sa sofe, otišla do stola i ukucala lozinku svojeg kompjutera, kako bi kod kuće mogla pročitati svoje e-maileve.

Dok je čitala Yeleninu poruku, pitala se je li trebala početi s uzimanjem Ciproa. Ali iskustvo joj je pokazalo da nadređeni ne govore uvijek potpunu istinu. Ponekad će vodstvo reći što god je potrebno kako bi postigli svoje ciljeve. Yelena bi, normalno, htjela razuvjeriti djelatnike kako nema nikakve opasnosti, samo kako bi i dalje nastavili sa svojim poslom.

Lauren je bilo drago što je prethodno počela uzimati antibiotik. Bila je odlučna u namjeri da preživi taj kaos u KEY vijestima. Da preživi i popne se na vrh.

Sto osam

Papir posut antraksom nije pronašao ciljano odredište.

Annabelle Murphy je hodala Broadcast Centrom potpuno zdrava.

S njezinim znanjem o tome što je pisalo u Henningovom rukopisu i sposobnošću da napravi novu verziju po sjećanju na neke dijelove, Annabelle je postala neprihvatljiva prijateljica.

Ovdje je bilo previše toga na kocki.

Odluka za eliminaciju Annabelle je već donesena. Ako antraks nije upalio, onda će neka druga metoda upaliti.

Sto devet

Annabelle je bila iscrpljena. Na nogama je od četiri sata ujutro, a sinoć je legla u krevet jako kasno. Poslijepodne je potrošila na skupljanje i završavanje nekih stvari za jutarnju emisiju u utorak, za javljanje iz Kipa slobode i Ellis Islanda. Constance i Harry su joj dali stare fotografije svojih predaka, koji su bili među dvanaest milijuna imigranata, koji su prišli američkim 'ulaznim vratima prema slobodi', u potrazi za osobnom slobodom i maštajući o ekonomskim prilikama u Sjedinjenim državama.

Producentov posao je bio prilagoditi dva priloga po devedeset sekundi, objašnjavajući etička stajališta svakog KTA voditelja, povijest njihovih obitelji i čežnju za ostvarenjem američkog sna. Dok je Annabelle pretraživala web stranicu Ellis Islanda za materijalom, zaklela se da će pitati svoju majku o povijesti njihove obitelji. Bilo bi jako lijepo kada bi jednog dana to mogla posložiti poput ovoga, kako bi njezina djeca imala bolju predodžbu o svojim obiteljskim korijenima u Americi.

Napisala je scenarij, faksirala kući primjerke Constance i Harrvu i ubacila njihov glas preko telefonske linije. Ostavila je snimljene glasove zajedno sa slikama i nekim starim snimljenim materijalima filmskih novosti, koje joj je u ogromnom Registru Ellis Islanda iskopao Wayne s jednim od najboljih KTA montažera. Ostavljajući sve u stručnim rukama, Annabelle je mogla samouvjereno otići doma. Željela je stići što je prije moguće. Iako je Mike zvučao dobro kad ga je konačno dobila na telefon kako bi mu rekla da su joj nalazi brisa nosa negativni, što ako mu je sve ovo postalo preteško?

Instinktivno je krenula prema uredu prije nego se sjetila da je još uvijek zatvoren. Okrenula se u smjeru Constanceinog ureda, gdje je ostavila jaknu i druge stvari. U hodniku se srela s Wayneom Nazarethom. Izgledao je blijedo.

– Ona snimka koju si pronašao je odlična, Wayne, – pohvalila ga je. – Puno ti hvala.

– Dobro. Nadam se da će ti pomoći, – odgovorio je. – Odlaziš

doma?

– Da. Ujutro jako rano moram biti na Ellis Islandu. – I ja isto. Vidimo se tamo, Annabelle.

Annabelle ga je pratila pogledom dok je pogrbljeno odlazio niz hodnik.

Annabelle je na izlasku iz zgrade provirila u ured Beth Terry. Beth je jela veliku krišku čokoladne torte. Toliko o onoj njezinoj dijetei.

– Okej, Beth. Vidimo se ujutro. Idem kući.

– I ja sam skoro gotova, – odgovorila je Beth, žurno brišući usta ubrusom, izgledajući posramljeno. – Moram samo provjeriti je li sve u redu.

– Dobro. Stižem sutra u pet sati. – Annabelle se okrenula kako bi pošla.

– Annabelle? – Da?

– Oprosti zbog onoga što sam ti ranije rekla o Jeromeu. To nije bilo u redu od mene. Znam da ti je bilo stalo do njega, kao i njemu do tebe. Vrlo.

– Ma, sve je u redu, Beth. – Annabelle je bila u iskušenju da kaže još nešto kako bi vidjela želi li žena reći nešto više o svojem odnosu s Jeromeom. Ali Beth je pognula glavu dolje, posve usredotočena na komad torte na tanjuru.

Imala je čudan osjećaj, dok je hodala prema podzemnoj željeznici na Columbus Circleu, kao da ju netko prati. Ali svakog puta kada bi se Annabelle okrenula iza sebe, ljudi na pločniku su bili drukčiji i nijedno lice joj nije bilo poznato.

Čekala je na stanici samo par minuta, dok nije stigao vlak broj jedan. Annabelle je koraknula unutra, zajedno s velikom skupinom ostalih ljudi. Uspavljivao ju je ujednačeni zvuk prolaska vlaka po željeznim tračnicama, dok su se vozili ispod gradskih ulica. Nije smjela zaspati. Nije željela propustiti svoju stanicu.

Annabelle je sišla u ulici Christopher i uspela se stubama na ulicu. Hladni noćni zrak ju je osvježio.

Svratila je u njihov omiljeni restoran s tajlandskom hranom i naručila piletinu u umaku od kikirikija i dvije porcije govedine s čilijem i limunom, jer su ona i Mike to obožavali. Opet hrana iz restorana, ali djeca će biti oduševljena. Bila je preumorna da bi uopće razmišljala o večerašnjem kuhanju.

Kad je Annabelle izašla iz restorana, osjetila je zadovoljstvo što žive u Greenwich Villageu, gdje je sve bilo nadohvat ruke. Sve što im je bilo potrebno, nalazilo se u blizini njihovog stana. Trgovine s

namirnicama, kiosk s novinama, kemijska čistionica, ljekarna – i restorani sa svakakvom hranom. Čekala je sa svima drugima na kraju radnog dana, da se upali zeleno svjetlo na semaforu kada su joj s leđa prišle snažne ruke koje su je gurnule pred nadolazeći autobus.

Škripavi zvuk kočnja guma na cesti prolomio se noćnim zrakom.

– O, Bože, – vrisnula je jedna starija žena sa pločnika.

Annabelle je osjetila da pada dolje pred autobus. Ništa nije mogla učiniti. Djeca. Mike.

Sve se dogodilo u samo par sekundi, ali postojala je tamo i neka mučna sporost. Dolazio je na nju. Što će se dogoditi?

U zadnjem trenutku, Annabelle je shvatila da bi možda imala šansu da preživi ako bi pala na tlo i otkotrljala se pod tijelo autobusa, između kotača. Bus bi mogao samo proći iznad nje.

Naciljala je mjesto i srušila se na cestu, zatvorivši oči, čekajući dolazak ogromnog vozila. Kad je ponovno otvorila oči, zurila je u tamnu hrpu cijevi, u donji dio autobusa.

Brzo se stvorila gužva.

– Jeste li dobro, gospođo? – pitao je posve blijedi vozač autobusa, saginjući se dolje i zureći u nju.

– Jesam. Mislim da jesam.

Annabelle se polako, poput gusjenice, izmigoljila ispod busa. Vozač joj je pružio ruku kako bi joj pomogao da stane na noge. Annabelle je osjetila da mu se ruke jako tresu, ili su to možda bile njezine?

– Hvala Bogu da ste dobro, – prošaptao je.

Zbog farova autobusa, Annabelle je mogla vidjeti piletinu u umaku razasutu po cesti. Počela se gledati. Hlače su joj bile poderane i mogla je osjetiti posjekotinu na koljenu. Dlanovi su joj bili izguljeni. Ali, za pravo čudo, činilo se da nema veće štete.

Netko joj je vratio torbicu i ruksak. Drugi joj je dobri Samaritanac ponudio pratnju do kuće i hodali su vrlo sporo.

Zgrčen u okviru vrata jedne prodavaonice, napadač je promatrao gomilu koja se lagano razilazila.

Sto deset

Te večeri su na jelovniku bili topli sendviči sa sirom i juha od rajčice. Mike je kuhao dok je Annabelle ležala na sofi. Donio joj je tanjur vruće juhe i tabletu protiv bolova.

– Popij ovo, – požurivao ju je. – Nikada nisam mislio da ću ovo

izgovoriti, ali hajdemo se odseliti iz ovog grada. Mrzim biti ovdje. Pođimo nekamo gdje je mirno i tiho, nekamo gdje se avioni ne zabijaju u zgrade i gdje ljude ne guraju pod autobuse.

Poslušno je progutala tablete i zalila ih ukusnom juhom. Dobro se osjećala kad joj je topla tekućina prošla grlom.

Sada joj je pomisao na život u malom, mirnom gradiću bila jako privlačna.

– Ne razumijem zašto se nije nazvala policija, Annabelle, – Mike je vršio pritisak.

– Nije bilo potrebe za to, Mike. Ja sam dobro prošla.

– Ali misliš da te netko gurnuo pred taj autobus. – Gledao je u nju u nevjerici.

– Ne znam, – rekla je Annabelle, zastajući kako bi progutala još juhe. – Kad malo bolje razmislim, možda me je grupa ljudi malo gurnula. Ne mogu sa sigurnošću tvrditi da me netko gurnuo.

– Kao i što ne možeš biti sigurna da nije, – uporno je nastavljao Mike. – S obzirom na sve što se događa oko tebe, mislim da ću nazvati policiju i prijaviti ovo. Ako ti nećeš, ja hoću.

– Dobro, dobro. Hoću.

– U redu onda. – Dodao joj je bežični telefon. – Ti to obavi, a ja ću okupati djecu.

– Tatice, gledaj. – Thomas je ispružio ruku. Mike je obrisao sapunicu. – Što, Thomas? Ništa ne vidim.

– Pored moje ozljede, tatice. Ima neka krasta.

Otac se sagnuo i jako mu se približio kako bi pregledao prstić. – Izgleda da posjekotina fino zarasta, Thomas.

– Ali svrbi me, – plakao je dječak.

– Srce, možda te neki mali kukac ugrizao tamo, ali to nije ništa zabrinjavajuće. Hajde sada da te obrišemo i obučemo ti pidžamu.

UTORAK 25. STUDENOG

Sto jedanaest

– Što? Zar želiš dobiti medalju za Žrtvu godine? – Mike je upalio svjetlo i promatrao ju dok se odijevala. Annabelle je ispustila težak uzdah. – Nemoj me žalostiti. Nisam raspoložena. ; Sada su uloge bile zamijenjene. Ovih posljednjih rneseci je Mike bio taj koji je eksplodirao na Annabelle. Sada je za promjenu ona planula i zbog toga je dobila osjećaj oslobođanja.

Tijelo ju je boljelo i trgnula se kad je navlačila najlonke preko

zamotanog koljena. Odjednom joj je palo na pamet da bi danas u luci moglo biti uistinu hladno. Skinula je čarape i počela kopati po ormaru, tražeći debele hulahopke koje će obući ispod hlača.

– Annabelle. Posve je u redu ponekad uzeti slobodan dan. Zaboga, pa sinoć si pala pod autobus. Ako Linus Nazareth to ne može razumjeti, onda bi trebala početi tražiti novog šefa. – U glasu mu se osjetila ljutnja.

Okrenula se kako bi pogledala muža. – Linus Nazareth ne bi mario ni da me autobus udario. Njemu je stalo samo do emisije. A što se tiče traženja novog šefa, u slučaju da nisi primijetio, Mike, danas je jako teško naći posao. Svijet je okrutan, a ovaj posao moram zadržati zbog preživljavanja obitelji.

Annabelle je zažalila zbog ovih riječi čim ih je izgovorila. Njezino trenutno olakšanje nije bilo vrijedno Mikeovog povrijeđenog izraza lica.

– Oprosti, dušo, – prošaptala je, hodajući do kreveta i sjedajući pored njega.

– Ne, u pravu si. Nemam ništa u svojim rukama, – rekao je Mike tiho. – Iznevjerio sam i tebe i djecu.

– O, Mike, molim te, nemoj se tako osjećati. Prošao si kroz pravi pakao, dušo. Zato što si tako pristojna i draga osoba, tvoj organizam to nije mogao podnijeti. I, znaš što još, dušo, nisi ti jedini koji je tako reagirao. Mnogo se ljudi osjeća poput tebe.

Mike se ugrizao za donju usnu, zureći u svoje ruke. – Ali sada se osjećam bolje, Annabelle. Možda ću se uskoro moći vratiti na posao.

Potpuno nježno, Annabelle ga je poljubila u obraz. – Znam da hoćeš, Mike, samo kad budeš spreman. A ako odlučiš napustiti ovaj posao vatrogasca, napustiti New York City i to je u redu što se mene tiče. Bit ću uz tebe što god odlučio. Ali u međuvremenu, moramo plaćati svoje račune. Pusti me da idem na posao.

Annabelle je opsovala dok je prekopavala po ormaru.

– Što je bilo? – pitao je Mike.

– Ne mogu pronaći crne vunene hlače.

– Nisu u ormaru, Annabelle. – Zaboravio joj je reći.

– O, odnio si ih u kemijsku čistionicu?

– Nisam, – razočarao ju je. – Bacio sam ih. Zapanjeno ga je gledala.

– Pobacao sam sve stvari koje si nosila prošlog tjedna.

– Šališ se, je li tako?

– Ne, ne šalim se. Nisam želio riskirati s antraksom. Annabelle nije imala ni vremena niti volje za još jednu prepirku s njim.

Iznervirana, okrenula se ponovno prema ormaru i izabrala nešto drugo što će odjenuti.

Sto dvanaest

Bila je to hladna i mračna vožnja trajektom do Ellis Islanda. Šibana vlažnim vjetrom, Annabelle je sama stajala na vanjskoj palubi, promatrajući Kip slobode u mirnoj luci. Ali nakon samo par minuta, ušla je unutra i gledala je van kroz prozore. Ovo će biti dug dan, a ona je znala da mora sačuvati svoju energiju.

Plan je bio da Harry Granger izvještava iz Kipa slobode, dok će Constance biti smještena u Imigracijskom muzeju Ellis Islanda. Annabelle je osjetila olakšanje kada je vidjela Constance ukrcanu na brodu. Sjela je pored svoje prijateljice, pružajući svoje izguljene dlanove, objašnjavajući što joj se dogodilo sinoć na povratku kući.

– Mike je inzistirao da nazovem policiju, iako nisam posve sigurna da me netko gurnuo.

– Pa, Mike je u pravu. – Constance je bila nepokolebljiva. – Što je rekla policija?

– Zapisali su sve informacije, ali nisam sigurna da mogu učiniti nešto u vezi toga. Nisam im mogla dati ničiji opis, a svi mogući očevici su sada tko zna gdje. Osim ako netko od njih ne dođe sam u postaju i posvjedoči kako su vidjeli nekoga da me gura ispred autobusa, jer ovako policajci zaista nemaju od čega krenuti.

Trajekt ih je dovezao do ulaza na otok. Kad je Annabelle prišla uzvišenoj Glavnoj zgradi, sa crijepom, kulama i bakrenom kupolom, pokušala je zamisliti kako je ovdje bilo biti imigrant. Stići ovamo nakon duge vožnje oceanom, noseći sve što imaš u maloj vrećici, u nemogućnosti da pričaš jezikom svoje nove zemlje. Ostavljati domovinu i sve ljude do kojih ti je stalo, dok se raduješ boljem životu u nepoznatoj Americi.

Annabelle i Constance šu ušle u prostoriju za prtljagu, mjesto na koje su imigranti prvo zakoračili kad su ušli u Glavnu zgradu. Beth Terry je čekala dok se snimala prtljaga po prostoriji.

– Vjerojatno biste željeli prošetati okolo, – predložila je, predajući Constance aranžman informacija, – i upoznati se s ovim mjestom.

– Što ja trebam raditi? – pitala je Annabelle.

– Sada je sve kako treba biti. Ali kada nam stignu gosti, bit ćeš zadužena ispratiti ih.

– Dobro. To je dosta jednostavno. U međuvremenu, praviti ću

Constance društvo. Ni sama nikada nisam bila ovdje i baš sam se veselila današnjem posjetu. – Bila je to jedna od najljepših stvari njezinog posla, biti u mogućnosti vidjeti neke stvari koje u suprotnome možda nikada ne bi imala priliku, a uz to, dobije i plaćeno.

Sada su prošle kroz savršeno restauriran Registar, koji je jednom bio žarište imigracijske povorke, mjesto gdje su nove pridošlice podvrgnute ispitivanju i na temelju toga su dobivali dozvole, ili su im uskraćivali pravo na ulazak u Sjedinjene države. Gledale su u Zid časti, sa 420 000 ulazaka imigranata, a to je bio najveći zid s imenima na svijetu. Nisu mogle pregledati svih trideset galerija i izložbi, za koje su Constanceine bilješke govorile da su pune rukotvorina, povijesnih plakata i slika, usmenih predaja i etničke glazbe, a sve je to pričalo priču o tome što se dogodilo Ellis Islandu i novopridošlicama koji su pomogli u stvaranju Amerike. Ali pobrinule su se da pogledaju prostoriju za saslušanje, malu sudnicu u kojoj su se na neki način rješavali određeni slučajevi. Zadnja postaja je bio prostor s ugrađenim ležajevima na kat, gdje su mnogi imigranti provodili noći.

– Možeš li zamisliti da budeš tako zgurana, Annabelle?

– Užas. – Zadrhtala je. – Ali ako je čovjek dovoljno očajan, može podnijeti mnoštvo stvari, – odgovorila je Annabelle.

– Što je bilo? – pitala je Constance, promatrajući bolan izraz na prijateljičinom licu.

– Ma, boli me koljeno. Mislim da mi je bolje vratiti se i sjesti prije emisije. – Dok je odlazila i oprezno pritiskala bolno koljeno, Annabelle je razmišljala koliko je bila blizu katastrofi. Da je ona poginula, bi li Mike mogao sam odgajati njihovu djecu?

Za dio emisije koji se odnosio na zabavu, Russ je sastavio montažu od isječaka iz filmova o iskustvima imigranata. Uključio je i dio iz filma *The Immigrant*, kroniku Charlie Chaplina o vlastitoj imigraciji u Ameriku 1910; *America, America*, Elia Kazana, koji je prikazivao san o dolasku u Ameriku imigrantima iz devetnaestog stoljeća; dio iz *Coppolinog Kuma II.*, koji je prikazivao život oca velikaša u ranim danima kad je stigao u New York City kao imigrant; i isječak iz filma *Far and Away*, a to je uradak Rona Howarda o irskom farmeru koji sreće kćerku bogataša i odluči se za put prema Americi 1893. kada su masovno pristizali u Oklahomu.

Umjesto da ga je Dominik O'Donnell projicirao na ekran, što bi stariji producent obično napravio, Linus je inzistirao da prije prikazivanja osobno vidi uradak. Russu se nije sviđalo to oštro

motrenje.

Napeto je čekao dok je na monitoru trajala montaža zajedno s govorom i osjetio je trenutno olakšanje kad je Linus izrekao svoju presudu: – Lijep prilog.

Prije nego što mu je Russ mogao zahvaliti, Linus se okrenuo i otišao.

Nije se trebao zabrinjavati. Ovaj prilog nije imao uvodni članak, bez ikakvih osuđivanja i komentara. Bilo je to čisto nabranje činjenica.

Ali isječci su svi bili iz starih filmova. Ništa što će se uskoro prikazati. Ništa što će gledateljima otkriti nešto važno što još ne znaju, ali će se dogoditi, nešto što će Russu dati priliku da zaradi velike novce. Dok se stvari malo ne srede u KTA, Russ će ostati pritajen, igrati na sigurno i davati Linusu upravo ono što želi.

Annabelle je ispratila gosta i njegovu opremu u prostoriju za prtljagu.

– Možete se ovdje smjestiti, – rekla je.

Dok je predstavnik tvrtke koja proizvodi prtljagu poslagao moderne kovčege po oblicima, boji i veličini, stigla je i Lauren Adams.

– Počet ćemo s kadrom u kojem ćemo prikazati gledateljima velike putne vreće od grube tkanine koje su koristili imigranti i usporedit ćemo ih s današnjom ponudom kovčega i putnih torbi, – Lauren je govorila o dijelu koji je dobro koristio tvrtki koja se bavi izradom putnih torbi.

Annabelle je pogledala svoje bilješke kako bi vidjela što je sljedeće na redu i počela hodati prema Glavnoj zgradi.

– Annabelle, ti šepaš, – viknula joj je Lauren. – Što se dogodilo?

– Pala sam. Ništa strašno. Brzo će proći.

Lauren ju je nastavila promatrati uz određenu dozu skepticizma.

Zapazio ju je kod stola na kojem su stajala pića, došao je do nje i sebi natočio šalicu kave.

– Tražio sam te jučer kad sam došao na posao, Lily. Nadao sam se da ćemo zajedno večerati, – govorio je Gavin medenim glasom. Umjesto toga sam se, kad sam završio s poslom, morao vratiti doma Margueriti, razmišljao je živčano u sebi.

– Oprostite, gospodine Winston. Nisam stigla, – rekla je pripravnica, grabeći svoju krafnu. – Moram ići. Obećala sam Beth pomoći.

Gledajući njezin žurni odlazak, Gavin je znao. Lily ga izbjegava. U to nema nikakve sumnje.

Već je prije vidio takve stvari, i to mnogo puta.

S bežičnim mikrofonom zakvačenim za ovratnik košulje, Constance je hodala prostranim Registrom, recitirajući riječi koje je napisala Erama Lazarus 1883.

– Podajte mi svoj umorni, svoj jadni, svoj zgrčeni puk koji žudi za dahom slobode, jadne odbačene s vaše krcate obale. Pošaljite njih, beskućnike, izmučene od bure, k meni, ja ću podići svjetlo iznad zlatnih vrata.

Zračne slike Kipa slobode i Ellis Islanda snimane su kamerom iz helikoptera koji je letio iznad i slao ih u domove gledatelja diljem zemlje.

– Dobro jutro, ja sam Constance Young, javljam se iz Imigracijskog muzeja Ellis Islanda.

U kontrolnoj prostoriji Broadcast centra izdana je naredba i kamere su se zamijenile.

– A ja sam Harry Granger i javljam se iz Kipa slobode.– Na ekranu se pojavio Harry, crvenog nosa. – Danas je utorak dvadeset i peti, a ovo je emisija KEY to America.

Constance je opet bila na redu.

– Za vrijeme kada je imigranata bilo najviše, Ellis Island ih je dnevno primao na tisuće. Svako ljudsko biće puno nade bilo je pregledano zbog eventualne nesposobnosti i bolesti dok je dugački red novih pridošlica pronalazio svoj put strmim stubištem do velike prostorije. Preko stotinu milijuna Amerikanaca može, na ovom zidu s ispisanim imenima, pronaći svoje korijene u muškarcu ili ženi. Za te imigrante, ovo mjesto je bilo ključno za život u Americi.

Lijepo izgovoreno, pomislila je Annabelle dok je slušala i gledala s druge strane ogromne prostorije, sekundu prije nego je čula povike izvana.

Annabelle se iskrala iz velike prostorije do hodnika, slijedeći buku.

– Što se događa? – poviknula je tehničarima, koji su jurili iz prostorije u kojoj se odlučivalo o slučajevima imigranata, prema onome koliko se ona sjećala bila je to soba za saslušanje.

– Netko je unutra na podu zapazio bijeli prah.

Prostorija je zatvorena, policija se vrzmala okolo, a izostavili su onaj dio koji je trebalo snimati u sobi za saslušanje, bez da je itko od gledatelja mogao išta posumnjati. Djelatnici KTA su nastavili sa svojim poslovima, nervozno pogledavajući na ručne satove, brojeći minute u sebi, kada će emitiranje završiti i oni konačno otići na trajekt.

Do kraja emisije, policija je bila prilično uvjerena da je bijeli prah na podu samo šećer sa krafni, kojega je netko od ekipe nenamjerno prosipao po podu.

Sto trinaest

Nije normalno ovako živjeti.

Annabelle je osjetila porast bijesa u sebi kad je s ostatkom ekipe trajektom prešla natrag preko vode. Veličanstveni Kip slobode je držao svoju baklju visoko u naoblačeno jutarnje nebo, simbol slobode. Bakrena dama sa svojim ogrtačem koji skladno pada niz njezino tijelo, i sandalama na nogama stajala je čvrsto i ponosno u luci, dok su Annabelleini kolege, američki građani, koji su se vozili trajektom skupa s njom, za to vrijeme bili nesigurni i uplašeni.

Proklet bio ovaj svijet nespoznatljivog, neočekivanog terorizma i prestrašnih događaja da se uopće razmišlja o njima. Ljudi ne bi trebali ovako živjeti, pitajući se koje ih užasno čudo danas očekuje dok se spremaju obavljati svoje svakodnevne zadatke.

Frustrirana, Annabelle je udarila rukom po ogradi, trzajući se kad joj je bolan dlan udario u metal, koji ju je podsjetio na sinoćnju nesreću.

Kad je sišla s trajekta, Annabelle je bila odlučna. Iako neće moći kontrolirati stanje globalne politike ili prodora terorista, odlučila je učiniti sve što može kako bi otkrila tko je u njen život donio antraks i strah.

Sto četrnaest

Jutros je prva na popisu bila Clara Romanski.

Tijelo je izvučeno iz dugačke ladice i smješteno pod jaka svjetla, nakon čega je obdukcija počela.

– Izrazito pojačano krvarenje limfnih čvorova, utvrđeno površnim pregledom, – glasno je izrekao maskirani čovjek.

Patolog je izvukao uzorke slezene i jetre kako bi ih poslao u laboratorij na daljnje testiranje.

Sto petnaest

Osjećajući da bi trebala razuvjeriti djelatnike kako se ne trebaju brinuti zbog bijelog praha na Ellis Islandu, Yelena je stigla na

jutarnji sastanak.

– Testovi su već potvrdili ono na što je policija sumnjala. Prah je bio samo šećer s krafni, – izjavila je.

– Sigurni su da nije bio antraks? – pitao je Wayne radoznalo. – Bio sam u toj prostoriji.

– Da. Sigurni su. Tako da se nitko od vas ne mora zabrinjavati.

– Za sada – promrmljao je Gavin ispod glasa. Yelena ga je ošinula pogledom. – Takvo cinično ponašanje nas nikamo ne vodi, Gavin. – Kada bi samo znao da ona prikuplja sve informacije o njemu. Potrebno je još samo jedan ili dva inkriminirajuća e-maila i on leti odavde.

– Ako nema nikakvih pitanja, slobodno nastavite sa svojim sastankom, – naredila je Yelena.

– Tijekom noći će nam puhati pravi sjeveroistočnjak, – izjavila je Caridad Vega.

– Koliko će dugo trajati? – pitao je Linus, jer mu je sutrašnja jutarnja emisija jedina briga.

Meteorologinja je slegnula ramenima. – Mogao bi nastaviti do sutrašnjeg poslijepodneva.

Planovi za snimanje s terena, ispred izloga ukrašenih božićnim motivima, otkazani su.

– Okej. Sutra smo opet u studiju. Onda ćemo u petak raditi snimanje ispred božićnih izloga, – odlučio je Linus.

– Ja sam potpuno za to, – izjavio je Harry Granger. – Nakon što sam jutros promrzao do kosti na snimanju Kipa slobode, sada mi posve odgovara lijepi i topli studio.

Ta promjena je zahtijevala potpunu reorganizaciju emitiranja i tako se sastanak odužio dok su se dijelili novi zadatci.

– U redu. To je to. Bacite se na posao, – naredio je Linus.

– Čekajte trenutak. Imam nešto za reći.

Linus je pogledao Annabelle kao da ima dvije glave. Sastanak je završen onda kada on to kaže. Nitko drugi nema pravo nastavljati.

Annabelle je vidjela da joj je šef iznerviran, ali svejedno je nastavila. – Gledajte, osjećam da sam zaslužila pravo reći ovo, – počela je. – Izgubila sam dobrog prijatelja i nešto njegovo, što mi je prethodno povjerio, netko mi je ukrao. U mom uredu je pronađen antraks i sinoć, na povratku s posla, netko me je možda pokušao gurnuti pred autobus.

Grupa ljudi okupljena oko velikog stola počela je zamoriti.

– Znači, zato šepaš? – umiješala se Lauren, zadovoljna zbog svojeg zapažanja.

– Da, zbog toga šepam i zato moje ruke ovako izgledaju. – Annabelle je ispružila dlanove ispred sebe.

– O, Annabelle, to je strašno, – povikala je Beth.

– Gledajte, ja ću se oporaviti, – rekla je Annabelle, tjerajući od sebe moguće suosjećanje. – Ali sada mi je palo na pamet da dr. Lee definitivno sinoć nije bio u Greenwich Villageu kad sam se našla ispred busa, jer je uhićen zbog one smicalice s antraksom i možda se čak nekako ispostavi da je imao veze s trovanjem Jeromea, ali nije imao veze sa mnom. Iako me se netko pokušava riješiti, moram saznati o kome se radi.

– Jesi li obavijestila policiju o tom događaju, Annabelle? – pitala je Yelena.

– Jesam.

– Onda oni to istražuju.

– Uz sve dužno poštovanje, Yelena, mislim da to nije dovoljno. Dok policija shvati neke stvari, moglo bi biti prekasno. Pogledajte Edgara Riversa. Jesu li stigli nekamo s time?

Yelenina šutnja je bila odgovor.

– To ja i pitam, – nastavila je Annabelle. – Ako netko od vas ima nekakvu ideju o tome što se događa ovdje, želim da dođete k meni i kažete mi. Ili još bolje od toga, ja ću vas početi obilaziti i razgovarati s vama.

– Annabelle, to je policijski posao, – Yelena je inzistirala.

– Oprosti, Yelena, ali ja čvrsto vjerujem u preuzimanje sudbine u vlastite ruke. Koliko god izguljene bile.

Sto šesnaest

Evelyn je odjednom otvorila oči, svjesna tupih udaraca u svojoj glavi.

Gdje se nalazi?

Žena odjevena u bijelo, stajala je pored njezinog kreveta.

– Dobro jutro, gospođo Wilkie. Dobrodošli nazad, – rekla je sestra umirujućim glasom.

– Što se dogodilo? – prošaptala je Evelyn, pokušavajući se prisjetiti.

– Imali ste nesreću, gospođo Wilkie, i spavate već dva dana.

Zaleđena cesta. Telefonski stup. Lupanje u glavi. Evelyn je pokušala sjesti, ali ubrzo je pala nazad na jastuk.

– Sada se samo opustite. Idem pozvati doktora i on će odmah doći.

Dok je slušala škripave korake cipela s gumenim potplatima

kad je sestra napuštala sobu, Evelyn se sjetila. Clare.

Sto sedamnaest

Sagovi u njezinom uredu su pomno očišćeni parom, a zidovi svježe obojeni. Morat će proći još par dana prije nego što se uspije ponovno smjestiti u uredu. – Mogu li danas opet s tobom kampirati vani? – pitala je Annabelle prijateljicu, dok su izlazile iz konferencijske dvorane.

– Mi časa es su časa, dušo. – Constance se nasmijala.

– Neću valjda previše riskirati ako se družim s tobom, zar ne?

– šalila se. – Valjda nam se unutar Broadcast Centra neće ništa dogoditi.

– Vjerojatno je i Edgar Rivers tako mislio, – odgovorila je Annabelle.

Iako je na Zapadnoj obali bilo još uvijek malo prerano, Annabelle je željela nazvati Jeromeovog brata, dati mu svoju sućut i vidjeti može li mu nekako pomoći.

– Nadam se da te nisam probudila, – ispričavala se kad se Peter Henning javio na telefon.

– Ne, nisi. Ranije sam se probudio. Jednostavno ne mogu spavati.

– To je posve razumljivo, Peter. Samo sam ti željela reći da mi je užasno žao zbog Jeromea.

– Znam da je tako, Annabelle. Hvala ti. Pretpostavljam da znaš kako je Jerome bio lud za tobom.

– I meni je bilo stalo do njega, Peter. Nedostajat će nam, zar ne?

Mogla je čuti zvuk izdisanja kad je upalio cigaretu pet tisuća kilometara daleko.

– Da, nedostajat će nam. I mrzim što se Jerome i ja nismo vidali češće tijekom ovih zadnjih godina. Sada počinjem shvaćati kako se u Jeromeovom životu događalo mnoštvo stvari o kojima ništa nisam znao.

– Postoji li nešto što te zanima, što ti mogu objasniti? – ponudila se Annabelle.

– Pa, policija me pustila u njegovu kuću kako bih uzeo neke papire. U jednom fasciklu sam pronašao ugovor. Čini se da je pisao knjigu.

– Da, znam da je Jerome pisao nešto, ali nisam znala da je već imao potpisani ugovor s izdavačem. – Annabelle se odmah razočarala jer joj se prijatelj nije povjerio.

– Ne, nije to ugovor s izdavačkom kućom, – rekao je Peter. – To je ugovor s Linusom Nazarethom da anonimno za njega napiše knjigu. Bio je to tajni sporazum.

Nakon što je odštampana svoje bilješke o Jeromeovom rukopisu, Annabelle ih je ponovno pročitala.

Možda bi mogla krenuti od prve stvari, kako bi završila s onim najgorim. Nije znala što će točno pronaći niti čak što zapravo traži. Samo se nadala da će znati kad čuje za to.

Linus je pričao na telefon kad je stigla. Iznervirano je pogledao Annabelle koja se pojavila na njegovim vratima od ureda. Čekala je dok nije završio razgovor, odlučna u namjeri da ju pomanjkanje hrabrosti neće spriječiti u onome što je morala učiniti. Ne pokušavši se ispričati što mu je disala za vratom, Annabelle je ušla u ured i sjela na stolac.

– Dopusti mi da stavim karte na stol, Linus, – počela je. – Znam da je Jerome bio anonimni pisac tvoje knjige.

Licemjerje. Bio je vrlo licemjerman. Ako je izvršni producent zbog njezinog saznanja bio uzrujan, nikako to nije pokazao.

– Pa što? – Linus se naslonio natrag na naslon stolca. – To nije nikakav zločin. Ali ako je netko potpisao legalan ugovor da će biti anonimni autor nečije knjige i za svoj posao bude odlično plaćen, zločin bi u tom slučaju počinila ona osoba koja je to otkrila.

– Kako je to pogodno kada tajni autor knjige iznenada umre i ponese tajnu sa sobom, – ispitala je Annabelle.

– Gledaj, Annabelle, nemam ništa s Jeromeovom smrću niti s tvojim problemima.

– Niti s ubojstvom Edgara Riversa? – izazivala ga je Annabelle, potpuno svjesna da je sada možda pretjerala.

– Da, kao niti sa ubojstvom Edgara Riversa, – potvrdio je. – Ali ne mogu tvrditi da mi neke stvari nisu lakše i zgodnije sada kada Jeromea nema.

Osjećajući mučninu, Annabelle se ustala kako bi pošla van. Kad je došla do vrata, okrenula se.

– Pa, ja znam da je knjigu on napisao, Linus. A ako se meni nešto dogodi, rekla sam još nekome da je Jerome tajni autor tvoje knjige, – lagala je.

Nakon što je Annabelle izašla, Linus je zatvorio vrata. Otišao je do svoje police s knjigama i uzeo šiltericu koju je stavio na glavu.

Tajnica mu je sjedila ispred ureda, osluškujući ujednačeno udaranje, dok je Linus u uredu lupao glavom u zid.

Sto osamnaest

Agenti Lyons i McGillicuddy su sjedili na samom kraju prostorije, promatrajući rezultate svoje istrage. Ispred njih je sjedio dr. Lee uz svojeg odvjetnika Christophera Neumana, koji je ispred federalnog sudca branio svojeg klijenta.

– Dr. Lee je cijenjeni stručnjak, novinar i zabrinuti građanin, čiji je jedini cilj bio obavijestiti javnost o opasnosti antraksa i dostupnosti te smrtonosne supstance. Trebao bi odmah biti pušten zbog svog priznanja.

Pomoćnik okružnog tužitelja nije htio čuti za to. Ustao se kako bi dao prigovor. – Baš naprotiv, Časni sude. Ovdje postoji velika vjerojatnost za dokazivanje ozbiljnih optužbi. Dr. Lee je nezakonito došao do oružja masovne destrukcije, a mi ćemo dokazati da je antraks kojega je ukrao dr. Lee isti onaj s kojim se zarazio Jerome Henning i koji ga je ubio. Imamo potpuno pravo, potkrijepljeno činjenicama i dokazima, vjerovati da je dr. Lee, ubojica. On je velika prijetnja zajednici, kao što bi njegovim izlaskom u opasnosti bili i potencijalni svjedoci. Rizik od bijega je također ogroman.

Po sadašnjem stanju, sutkinja nije željela riskirati.

– Zadržite ga, – naredila je, – i određujem pritvor do saslušanja u petak. Tada će biti odlučeno o jamčevini.

Lee je u očaju pognuo glavu, razmišljajući kako mu se plan o vlastitoj slavi mogao tako izjaloviti. On ne bi trebao sada biti na putu prema maloj, uskoj ćeliji federalnog zatvora pored brooklvnskog mosta u Manhattanu. Bila je to pogreška. Nije mislio da će itko nastradati.

– Nemoj se brinuti, John, – odvjetnik ga je pokušavao uvjeriti. – Moraju dokazati da si planirao učiniti nešto – da si planirao nauditi Jeromeu Henningu. – Odvjetnik je potapšao Johnovu ruku. – Ti si samo namjeravao obavijestiti javnost, John, a ne iskoristiti antraks kao oružje. Tužiteljstvo će imati vraški tešku borbu. Osim ako ne uspiju dokazati da si imao namjeru nauditi Jeromeu Henningu, nikada nećeš biti osuđen.

Sto devetnaest

Lauren i Gavin su bili na vani na snimanju, a Waynea se nigdje nije moglo pronaći, ali Russ Parish je bio u svom uredu, gledajući film na monitoru. Meryl Streep je čarobno glumila.

– Russ, možemo li razgovarati?

– I pretpostavljao sam da ćeš se pojaviti kod mene, prije ili kasnije. Slobodno uđi, Annabelle. – Russ je isključio monitor. – Ustvari, gladan sam kao vuk. Želiš li na ručak? Možemo u restoranu razgovarati. I ja tebe želim nešto pitati i također ti nešto i povjeriti.

Russ i Annabelle su sjedili u separeu televizijskog restorana, a zdjelice s juhom od leće su netaknute stajale na stolu ispred njih.

– Jučer sam ti preko ramena pročitao... neke stvari o tome kako sam odrastao u siromaštvu i da sam kasnije zavolio lagodan život, usput postao ovisnik o kokainu, – rekao je Russ.

Annabelle je odgovorila tišinom.

– Zbog čega si to pisala, Annabelle?

U sebi je brzo razmišljala treba li reći Russu za Jeromeov rukopis. Trenutno nije bilo smisla tajiti tu informaciju, pogotovo što je svoje bilješke već predala FBI-u. Jerome je bio mrtav i više nije imala razloga za čuvanje tajne.

– Zapisivala sam stvari kojih sam se prisjetila da sam pročitala u Jeromeovom rukopisu u kojem je opisivao ljude iz ekipe KTA, – objašnjavala mu je.

Russ se cinično nasmijao. – Pretpostavljam da to nije bio poklon našoj sretnoj maloj zajednici.

– Ne, nije.

– Je li Jerome imao izdavača za taj svoj rukopis? – pitao je.

– Ne, nije ga još uspio pronaći.

– Pa, pretpostavljam da na tome mogu biti zahvalan, – rekao je tiho Russ. – Znaš, Annabelle, zvuči kao da se nešto opravdam, ali Jerome je bio taj koji me upoznao s kokainom.

– Uvjarena sam da ti ga nije ugurao u nos, Russ.

– Istina, ali dok se nisam navukao, bio je jako velikodušan. A onda, kada se skinuo s njega, nije želio imati više nikakvog posla sa mnom. Šutnuo me kao staru kantu.

– To ima smisla. Zbog čega bi se Jerome nastavio družiti s ovisnikom, kad se sam borio protiv te ovisnosti? – Annabelle nije imala namjere prema Russu pokazati nimalo suosjećanja.

– Možda si u pravu, ali reći ću ti ja nešto. Ako je onaj mali dio koji sam pročitao o sebi približni pokazatelj onoga što je sve mogao napisati o drugim ljudima odavde, onda postoji mnogo njih koji bi željeli smrt Jeromea Henninga – a koji su još zabrinuti da bi ti mogla preuzeti njegovu baklju. Bolje budi vrlo oprezna, Annabelle.

Sto dvadeset

OD: Yelena Gregory ZA: Sve djelatnike Misa zadužnica za Edgara Riversa održat će se večeras u sedam sati u baptističkoj crkvi Calvary u Bronxu. Kombi će krenuti točno u šest sati ispred Broadcast Centra kako bi prevezao sve zaposlenike koji žele prisustvovati.

Sto dvadeset jedan

– Predsjednik Wellstonea je jutros uhićen i odvezen... Gavinovo srce je ubrzano kucalo dok je sjedio u stražnjem dijelu kombija, slušajući vijesti s radija.

– ... susreće se s mogućim zatvaranjem i višemilijunskim tužbama zbog rasprodaje dionica Wellstonea pri čemu je došao do velikog profita, a sve to dok je imao pristup svim važnim i povjerljivim informacijama kompanije.

Kad su vijesti na radiju završile, KEY-ev kombi se parkirao na mjesto njujorške policije u blizini ulaza u Columbia University Business School. Gavin je otišao naprijed, dok je B. J. iznosio svoju snimateljsku opremu.

Jednim udarcem je ubio dvije muhe. Napravit će intervju za sutrašnji izvještaj o Wellstone skandalu s jednim od odvjetnika, koji je radio na kongresnim knjigama o saslušanjima za Securities and Exchange Commission i istovremeno je provjeravao svoje pravno stajalište. Dobro je zaradio na dionicama Wellstonea, ali ionako ih je planirao prodati, čak i prije nego je čuo vijesti. Mogao je to dokazati ako bude trebalo.

Profesor prava i Gavin su čekali dok je B. J. razmotavao kablove i postavljao svjetla. Kako bi malo čavrljali, Gavin je iskoristio priliku za postavljanje vrlo važnog pitanja prije nego što se intervjuiranome postavi mikrofona.

– Hajde, surađujte malo sa mnom, hoćete li, Roger? – pitao je Gavin. – Postoje li ikakvi izuzeci u pravilima zaposlenika za trgovanje dionicama? Može li netko tko ima važnu nejavnu informaciju ikada prodati svoje dionice, uzeti zaradu i još uvijek biti u granicama zakonskih okvira?

Profesor se namrštio. – Ovo je pitanje škakljivo, a sudovi se ne slažu s tim. Ali pravila dozvoljavaju da se trguje kada je posve jasno da informacija nije bila nikakav faktor u odlučivanju o

trgovanju. Na primjer, ako osoba unaprijed naredi svom brokeru da proda kada dionice dostignu određenu cijenu.

Gavin je u sebi glasno rekao 'To!' Za ovo će se izvući.

Sto dvadeset dva

Nakon ručka je stigao bilten Associated Press-a.

– Potvrđena je još jedna smrt uzrokovana antraksom u New Jerseyu, – vikao je Dominick O'Donnell prema redakciji vijesti.

Sve ruke su se prihvatile tipkanja kako bi pročitali vijest na svojem kompjuterskom ekranu.

Obdukcija, koja je napravljena na ženi imenom Clara Romanski, otkrila je prisutnost antraksa. Romanski je prošlog vikenda pronađena mrtva u svom stanu. Njezina prijateljica je otkrila policiji da je Clara bila spremačica tridesetšestogodišnjeg Jeromea Henninga, producenta KEY vijesti, koji je preminuo u nedjelju, jer je i on bio žrtva trovanja antraksom.

– Ti boga! – zazviždao je Linus.

Sto dvadeset tri

Usputna šteta. To je bila smrt Clare Romanski: usputna šteta. Poput civila koji su slučajno poginuli u vojnim akcijama ili pješaka koji su nastradali u borbama uličnih bandi. U sukobima, često nastradaju nevini. To je bilo na nesreću, ali dolazilo je s branjenjem teritorija.

Edgar Rivers je također bio usputna šteta. Ne dvije, sada su postojale tri smrti. Uskoro će ih biti četiri.

Sto dvadeset četiri

Lauren se upravo vratila sa snimanja kad ju je Linus ugurao u redakciju.

– Ovo ti je izvrsna prilika, Lauren, – inzistirao je Linus. – Premjestit ćemo reportažu o potrošačima koja je planirana za sutra. Idi u New Jersey i donesi mi nešto što možemo prodati pod sloganom: 'Strava u Maplewoodu'.

Lauren nije bilo potrebno uvjeravanje. Ako je ikada željela preuzeti Constancein posao, onda joj je trebalo što više ozbiljnih reportaža u karijeri.

– Tko mi je producent?

– Annabelle Murphy.

Dok je B. J. vozio auto kroz tunel Lincoln, Annabelle i Lauren su razgovarale o strategiji.

– Hajdemo u grad intervjuirati ljude kako bismo dobili reakciju na ovo što se dogodilo u njihovom, inače mirnom, predgrađu, – predložila je Annabelle, prisjećajući se slikovitog sela kojega je posjetila s Jeromeom. – B. J. bi mogao uhvatiti neke lijepe kadrove centra Maplewooda i otmjenih kuća.

Lauren je klimnula glavom. – Stanovnici su odlučili živjeti u ovoj zajednici s drvoredima u svojim ugodnim zaštićenim kućama i dobrim školama, razmišljajući kako na taj način stvaraju sebi i svojoj djeci siguran život?

– Točno tako, – rekla je Annabelle zahvalno zbog toga što su razmišljale o istoj stvari. Lauren možda i nije na vrhu popisa Annabelleinih omiljenih ljudi, ali Annabelle je osjetila olakšanje što je reporterka bila dovoljno pametna da odmah shvati viziju onoga što će napraviti za reportažu. Možda Lauren i nije bila baš tako površna kakvom ju je Jerome opisao.

Dok je Annabelle promatrala Lauren koja je tapkala nogama po tepihu u automobilu, shvatila je da bi Lauren možda mogla biti nervozna.

Annabelle je znala da se mora usredotočiti na priču i da za sutra ujutro moraju pripremiti odličnu reportažu za emisiju. Sada nije bilo vrijeme za ispipavanje informacija od Lauren niti stvaranje neprijateljske veze. Ovog poslijepodneva su morale zajedno raditi.

Kad se djetetašce probudilo, dadilja iz inozemstva mu je promijenila pelene i odjenula ga u crveno ski-odijelo.

– Dođi ovamo, Sandy. Hajde, curo, – povikala je svojim izraženim naglaskom. Zlatni retriever poskočio je naprijed i strpljivo čekao dok mu je oko vrata zakopčala povodac.

Kad je stavila bebu u kolica, njih troje se krenuli na svoju popodnevenu šetnju do grada. Šetnja je prekidala dugačak dan, bila je zaglavljena u kući s četveromjesečnom bebom po deset sati dok su njezini roditelji bili u svojim uredima. Svi dani su joj bili dugački jer je bila u nepoznatoj zemlji s jako malo društva osim televizora. Sapunica i Oprah Winfrey. Dadilja iz inozemstva nije to tako zamišljala kad se prijavila. Mislila je da će godina dana života u Americi biti mnogo zanimljivija nego što je bila dosad. Najviše uzbuđenja je bilo kad je prošlog vikenda stigla policija u kuću preko puta u kojoj je živio čovjek koji je umro od antraksa. A dadilja je mogla preživjeti i bez takvog uzbuđenja.

Otkad je policija došla tamo, gledala je priču o antraksu na vijestima u kojoj su objašnjavali prve simptome koji se pojavljuju dan nakon zaraze, i pitala se treba li reći policiji ono što je vidjela. Ali policija u njezinoj zemlji ju je plašila, a i američka policija je također bila zastrašujuća.

Dadilja iz inozemstva nije željela nikakve nevolje.

Nije bilo teško pronaći ljude koji su željeli razgovarati. Annabelle je stajala na pločniku ispred restorana Maple Leaf Diner i prilazila ljudima dok su ulazili i izlazili.

– Bok, ja sam Annabelle Murphy sa KEY vijesti. Radimo reportažu o zadnjem slučaju s antraksom. Hoćete li nam odgovoriti na nekoliko pitanja?

Kada bi se začuo potvrđan odgovor, prišla bi im Lauren s mikrofonom koja im je postavljala pitanja, a B. J. im je za to vrijeme snimao lica.

– Naravno da me to plaši, – rekla je mlada majka dok je držala svoje dijete na boku. – Lani smo se preselili ovdje s Manhattana kako bismo pobjegli od terorizma. Sada smo zabrinuti da više nigdje nije sigurno. Zaista nema izlaza.

Annabelle je zapisala njezine riječi u svoj notes, uvjerena da će to željeti iskoristiti u reportaži.

Dadilja je stajala na uglu, promatrajući američku televizijsku ekipu koja je intervjuirala ljude ispred restorana. Nikoga od njih još nije vidjela na televiziji, ali svejedno je bilo uzbuđujuće. Barem će večeras imati o nečemu pisati svojim doma.

Dok je gurala dječja kolica naprijed-natrag stojeći na mjestu, poželjela je otići naprijed da ju intervjuiraju kako bi se poslije mogla gledati na televiziji. Ali nije znala bi li to bila dobra ideja. Ne samo da je bila potpuno svjesna svog teškog irskog naglaska, nego što bi ona uopće imala za ispričati što bi njih zanimalo?

Beba se počela komešati. Dok je posezala za dudom-varalicom, dosjetila se nečega. Možda je postojao način da osjeti barem dio uzbuđenja.

Za manje od pola sata, Annabelle je znala da ima i više nego dovoljno materijala. Pogledala je na ručni sat. Nebo se počelo smračivati. Moraju još napraviti snimku grada i skočiti do bolnice Essex Hills kako bi je izvana snimili. Ako se misle vratiti u Broadcast Centar i na vrijeme napisati scenarij, nakon toga uhvatiti kombi za Edgarovu misu zadužnicu, zaista su trebali krenuti.

– Mislím da imam dovoljno, zar ne, Lauren?

– Da, imamo stvarno dobre stvari. – Reporterka je klimnula

glavom. – Ali što je s mojim izlaganjem?

To nije rekla samo zato što je smatrala da je ovoj reportaži bilo potrebno mišljenje reportera, već je Lauren željela svoju minutu na ekranu.

– Razmišljala sam da bi bilo dobro snimanje ispred kolodvora, – predložila je. – Mogla bi reći nešto o ljudima koji svakodnevnu putuju na posao u New York City, ostavljajući svoje obitelji u takozvanoj sigurnosti predgrađa, a sada su saznali da su ranjivi ovdje baš kao i svagdje drugdje.

– Upravo sam o tome razmišljala, – složila se Lauren.

Nije bilo vrijedno truda pakirati opremu do samo nekoliko ulica udaljenog kolodvora. Mogli su otići pješice. Kad su prelazili cestu, prišla im je mlada žena gurajući dječja kolica.

– Oprostite.

Lauren je pogledala mladu ženu, ali je nastavila hodati. B. J. je zakoloutao očima zbog te Laurenine geste i slegnuo ramenima.

– U redu je. Samo ti nastavi, Beej. Odmah dolazim. – Annabelle je zastala i preusmjerila svoju pozornost na bezazlenu ženu.

– Da?

– Radite reportažu o antraksu, je li tako? – Da.

– Ja znam nešto što biste možda voljeli znati. Annabelle je iskreno sumnjala u to, ali svejedno je sačekala.

– Radim za obitelj koja živi preko puta čovjeka koji je umro od antraksa. U petak navečer, dan prije nego se čovjek razbolio, vidjela sam nešto dok sam šetala psa. – Mlada žena je spustila pogled na zlatnog retrievera.

Annabelle se sada zainteresirala. – Što to? Što si vidjela?

– Šetala sam Sandy i prošla sam pored jedne osobe u blizini čovjekove kuće.

– Muškarca ili žene?

– Bio je mrak i stvarno nisam mogla vidjeti. Tko god je bio, na sebi je imao hlače i teški kaput s podignutom kragom. Ali kad je Sandy obavila svoje, hodala sam nazad uzbrdo i vidjela sam da je ta osoba stavila nešto u sandučić za poštu čovjeka koji se zarazio antraksom.

– Jesi li ovo ispričala policiji?

Dadilja je klimnula glavom. – Isprva se uopće nisam toga sjetila. Ali onda, kada sam na vijestima čula da je čovjek koji je umro od antraksa morao biti izložen dan ranije, bojala sam se reći policiji.

Annabelle je okrenula novi list u svom notesu.

– Kako se zove? – pitala je.

Dadilja je djelovala nervozno. – Ne želim nikakve probleme.

– PolICIJA bi trebala znati za ovo, – rekla joj je Annabelle.

Djevojka je ponovno klimnula glavom.

– U redu, ali uzmi barem moju posjetnicu. Ako se sjetiš još nečega, hoćeš li me nazvati? – Annabelle je na poledinu napisala broj svog mobitela.

Mlada žena je gledala u bijelu posjetnicu s logotipom KEY vijesti.

– Postoji još nešto, – rekla je, osjećajući da može vjerovati ovoj Annabelle Murphy, zbog koje se nije osjećala uhvaćenom u stupicu, već se zbog ove gospođe osjećala važnom i zanimljivom.

– Osoba je na glavi imala bejzbolsku kapu. Prepoznala sam krugove s nje. Bila je to kapa sa Olimpijade.

Sto dvadeset pet

– Bi li se osjećao ugodno kada bi znao da svaki tvoj e-mail jednoga dana može završiti na naslovnici New York Timesa – vikala je Yelena ljutito dok je šetala do uredskom tepihu. – Na to bi trebao misliti, Gavin, kad pišeš stvari i šalješ ih preko Interneta.

– New York Times ne prati moje e-maile, Yelena. – Gavin je pokušavao ostati miran dok je sjedio na užarenom stolcu.

– Ne, ali KEY vijesti imaju to pravo. Napisano je crno na bijelo u pravilniku o korištenju kompjutera. Koliko glup možeš biti, Gavin, kad pišeš onakve poruke pripravnica?

– Nisam učinio ništa loše, nisam napisao ništa na čemu mi se može prigovoriti, – branio se.

– Na tankom si ledu, Gavin. Upozoravam te. Zadnja stvar koja nam je ovdje trenutno potrebna je tužba za seksualno zlostavljanje.

Sto dvadeset šest

Možda ta dadilja nije željela sama izaći s time u javnost, ali dokle god Annabelle ne otkrije ništa što bi moglo otkriti njezin identitet, ne postoji ništa što bi spriječilo Annabelle da s tom informacijom ode do Joea Connellyja i prijavi mu saznanje o osobi koja je na glavi imala bejzbolsku kapu s motivom Olimpijade koja je večer prije nego se Jerome razbolio stavila nešto u njegov poštanski sandučić. Joe je to mogao reći policiji. Annabelle ih nije željela sama nazvati, ali i ovako je mogla pomoći.

Dok je Lauren radila na scenariju, Annabelle je otišla do osiguranja, ali Connelly nije bio u svom uredu. Ostavila mu je poruku, napisavši mu da mora razgovarati s njim, i potom se odmah vratila gore. Kombi je polazio za četrdeset pet minuta, a ona je željela biti u njemu.

Kada bi Lauren mogla sama završiti taj scenarij, Annabelle bi ga mogla samo malo ukrasiti i dotjerati, poslati na odobravanje i pustiti Lauren da snimi svoj samostalni dio. Tada bi Annabelle ostavila sav snimljeni materijal montažeru koji bi ga večeras sastavio i sutra rano ujutro bi mogli sve prekontrolirati.

Previše je jurila, pokušavajući obaviti što više stvari, znala je to. Tada obiteljski život pati jer zanemarujete muža i djecu. Tada profesionalni život postaje poremećen. Tada počinjete griješiti.

Annabelle je pozvala dizalo i penjala se s njim gore. Na prvom katu je ušao Gavin Winston.

– Pazi se, Annabelle. Big Brother te promatra, – sjedokosi dopisnik je progundao. – Yelena čita naše e-maileve.

– Nema šanse, – procijedila je Annabelle u nevjerici. Zaziranje u privatnost je bila previše odvratna stvar. – O čemu ti pričaš, Gavin?

– Ne želim ulaziti u detalje, – rekao je tiho, – ali budi upozorena. Tvoji e-mailovi nisu samo tvoji.

Ako je Gavin u pravu, onda KEY vijesti nije mjesto kakvo se nadala da jest. Kad je izašla iz dizala, Annabelle se pokušala prisjetiti je li poslala neki e-mail kojega nije željela da drugi pročitaju. Sigurno jeste.

Sto dvadeset sedam

Dok je promatrala unutrašnjost plavog kombija, Annabelle je bila razočarana, ali ne i iznenađena. Dok je većina sjedala bila zauzeta, prepoznala je da su gotovo svi putnici radili u restoranu. A jedino su Constance i Yelena uz nju bile kolegice koje su željele otići na Edgarovu misu zadušnicu. Njih tri su zajedno sjele na prednje sjedalo.

Kombi je skrenuo s Pedeset sedme ulice na West Side Highway i kroz veliku gužvu u špici se nastavio probijati do mosta Georgea Washingtona. Kako je njihovo odredište bilo udaljeno samo dvadesetak kilometara, višak vremena koji su planirali provesti u crkvi prije početka mise, sada će definitivno potrošiti na put.

Razgovor se okrenuo na zadnje događaje povezane s antraksom. Annabelle je ispričala svoj posjet Maplewoodu i povjerila im

informacije koje je dobila od dadilje.

– Pa, to je nešto što bi uistinu moglo pomoći policiji, – rekla je Yelena podižući obrve.

Annabelle je klimnula glavom. – Otišla sam reći Joeu Connellyju, ali nisam ga uspjela naći. Ali nemoj se zabrinjavati. Pobrinut ću se da mu prenesem informacije.

Baršunom prekrivene klupe u baptističkoj crkvi Calvary, bile su postavljene zbog mise zadušnice za Edgara Riversa, za svjedočanstvo života i vjere vrijednog i pobožnog čovjeka.

Žene odjevene u bijele uniforme s kapama sličile su medicinskim sestrama i stajale su u stražnjem dijelu crkve, upućujući pridošle ljude da prođu kroz desni red i odu do otvorenog lijesa, koji je bio postavljen direktno ispod propovjedaonice. Annabelle se u sebi pomolila, dok je gledala u Edgara spokojnog lica, a ruke su mu mirno stajale na prsima. Kad se okrenula i prošla pored klupe u prvom redu, Annabelle je prepoznala ženu i dva dječaka koji su došli Edgaru u posjet onog jutra koje se ispostavilo kao zadnje u životu Edgara Riversa. Zar je to bilo u petak? Činilo se kao davna prošlost. Žena je podigla pogled i tužno se nasmiješila Annabelle, dok su joj oči crvene od suza susretale Annabelleine.

– Molim vas, sjednite. Misa će uskoro početi, – prošaptala je jedna od žena u bijelom. Uputile su Annabelle, Constance i Yelenu na lijevu stranu do poluprazne klupe u stražnjem dijelu crkve. Kad je sjedala, Annabelle je začula uznemirujući škripavi zvuk; pomaknuli su jastuk ispod Edgarove glave i zatvorili lijes.

Orguljaši su počeli svirati. Annabelle je prebrajala dvadeset šest članova pjevačkog zbora, odjevene u plavo bijele haljine, koji su stajali u tri reda na početku s desne strane crkve, a prekrasni glasovi su im počeli pjevati. Čitanja iz Biblije bila su isprekidana stihovima članova zbora. Svećenik odjeven u crnu halju popeo se na propovjedaonicu.

– Edgar Rivers je bio dobar čovjek, ljubazan čovjek, darežljiv čovjek, koji je bio odan svojoj sestri, Ruby i njezinim dječacima, Freddieu i Willieu. Dajte da čujem Amen, – ohrabrivao ih je propovjednik.

– Amen, – začulo se glasno s klupa.

– Brat Edgar je bio vrijedan čovjek, pobožan čovjek, i bogobožan čovjek.

– Tako je, – složio se jedan od članova zbora. – Aleluja.

Znojeći se u studenome, svećenik je obrisao obrvu s crnom frotir maramicom dok je u ovu misu davao i srce i dušu. Hvaljenje

se nastavilo sve glasnijim i glasnijim povicima.

Kad se misa nastavila, Annabelle se usredotočila na solista koji je iskoračio iz zbora kako bi otpjevao pjesmu koju ona nikada prije nije čula. Cijeli zbor se počeo njihati lijevo-desno, rukama su pljeskali održavajući ritam, a uz pauze su zapjevali 'On je svemogući Bog'.

Annabelle nije mogla izdržati da se ne pita gdje je bio Bog kad se Edgar suočavao sa svojim krajem. Sigurno je radio prekovremeno. Kad malo bolje razmisli o tome, gdje je Bog bio u posljednje vrijeme? Jeromeova smrt, antraks, 11. rujna, Mikeova depresija. Annabelle je htjela vjerovati da je Bog stalno prisutan, ali trenutno joj je bilo teško u to vjerovati.

Edgarova sestra i njezini dečki su stajali u crkvenom predvorju, pozdravljajući ljude i prihvaćajući njihove sućuti. Annabelle se predstavila.

– Da, sjećam vas se. Vi ste ljubazna gospođa iz restorana. Edgar mi je toga jutro rekao da ste jedna od rijetkih osoba koje su ga poštivale.

Osjećajući sramotu i želeći rasvijetliti obraz svojih kolega, Annabelle je nastavila s upoznavanjem. – Ovo je Constance Young, – rekla je, dok je Ruby pružala ruku voditeljici KTA.

– O, da. Prepoznala sam vas.

– Primate moju najiskreniju sućut, – rekla joj je Constance. – Edgar će nam nedostajati. On je bio vrlo draga osoba i voljeli smo ga imati svakog dana blizu sebe.

Rubyne tamne oči su se zacaklile. – Stvarno ne znam. Ne znam što ćemo ja i moji dečki bez njega.

Nastala je neugodna tišina.

Annabelle je uskočila kako bi otjerala tišinu. – A ovo je Yelena Gregory, predsjednica KEY vijesti. Ona je organizirala prijevoz kombijem za ljude koji su iz Broadcast Centra željeli doći ovamo.

– Hvala vam što ste došli. To je bilo jako ljubazno od vas, – odgovorila je Ruby, okrećući se prema Yeleni. – Uz sva ona srezivanja proračuna o kojima mi je Edgar pričao, to je bilo jako lijepo od vas. I hvala vam na poslanom cvijeću.

– To je najmanje što smo mogli učiniti, – odgovorila je Yelena.

Kad se predsjednica KEY vijesti polako počela udaljavati, Ruby se okrenula prema Annabelle. – Hoćete li moći sutra ujutro doći na pogreb? – pitala je.

Annabelle to nije imala u planu. – U koliko sati? – ljubazno je pitala.

– U devet, groblje je ovdje, odmah iza ove crkve.

– Žao mi je, ali mislim da neću moći. Tada moram biti na poslu. Nadam se da razumijete. Jako je teško ujutro se izvući s posla.

– Naravno, razumijem, – rekla je Ruby, djelujući razočarano. – Teško se izvući.

Sto dvadeset osam

Dok ih je kombi dovezao i ostavio ispred Broadcast Centra i dok je Annabelle uhvatila taksi da ju odveze do Villagea, svrativši usput u slastičarnicu kako bi kupila pitu od bundeve, koja je trebala djeci za školu za zabavu Dana zahvalnosti, prošlo je devet sati. Kad je ušla kroz ulazna vrata, u stanu je bila tišina. Djeca su već bila u krevetu, a Mike je spavao na kauču u dnevnoj sobi.

Annabelle je odložila svoju krznenu jaknu na naslon stolca, zbacila cipele s nogu i otvorila hladnjak. Oskudne police su je podsjetile kako sutra mora otići u pravu kupovinu. Dan prije Dana zahvalnosti će napraviti ludnicu po dućanima s prehranom.

Odlučivši ispeći jaja, izvadila je tavu iz kuhinjskog pregratka. Buka uzrokovana micanjem posuđa, probudila je Mikea, koji je došetao u kuhinju.

– Oprosti, dušo, – ispričavala se. – Nisam te htjela probuditi.

– Kako je bilo?

Annabelle je razbila jaja u zdjelu. – Zapravo vrlo lijepo, mislim koliko to može biti. – Izmiješanu žutu tekućinu istresla je u tavu. – Kako si ti proveo dan?

– Dobro, ali ne znam zbog čega sam toliko umoran. Nisam mogao skupiti dovoljno energije ni da okupam djecu.

Annabelle je zabrinuto pogledala svog muža.

– Trebao bi ići polako, Mike. Ne želiš se sada prenagliti. – Poljubila ga je u obraz. – I nemoj se brinuti zbog kupanja. Djeca će preživjeti jedan dan bez tog rituala.

– Odmah dolazim, dušo, – rekla je Annabelle dok je stavljala prljavu tavu u sudoper. – Samo ću ovo malo obrisati i brzo ti se pridružujem.

Gledala je dok je Mike išao prema spavaćoj sobi, nadajući se da mu se stanje neće pogoršati. Sa svim ovime što joj se događalo na poslu, možda je ipak stavljala preveliki pritisak na Mikea, povjerivši mu prerano brigu o djeci. Sutra će biti bolje, razmišljala je. Sutra će što je ranije moguće otići s posla i na brzinu obaviti kupovinu.

Kad je sredila kuhinju, Annabelle je ugasila svjetlo i krenula

prema dječjoj sobi. Dok je stajala na vratima, svjetlo iz hodnika bacalo je nježni odsjaj na njihova spokojna lica. Po tisućiti put, srce joj se ispunilo ljubavlju i toplinom zato što ih ima i zaboljela ju je činjenica da danas nije progovorila niti riječ sa svojom djecom. Kada je jutros odlazila, oni su spavali, baš kao i večeras kada se vratila.

Na prstima je ušla unutra i nježno poljubila Taru u čelo, namještajući prekrivač oko njezinog sitnog tijela. Thomas je ponovno sisao palac, primijetila je razdragano Annabelle, dok mu je lagano pomicala ruku od usta.

Annabelle nije vidjela drugu ruku koja je bila pod pokrivačem, niti malu crnu krastu koja je izrasla na jagodici Thomasovog prsta.

Sto dvadeset devet

Volio je raditi noćnu smjenu, kao i imati glavni ključ. Mogao je njuškati uokolo koliko mu je srce željelo. Razmišljao je kako mu uredski pribor i potrepštine koje je uzimao nadoknađuju siromašnu plaću koju je zarađivao čisteći za neurednim ljudima. Barem su mu KEY vijesti plaćale bilježnice i olovke koje su trebale njegovoj djeci za školu.

Gurao je kantu za smeće niz dugi hodnik, zastajući kod ostave koju još nikada nije pregledao. Otvorio je teška vrata i napipao prekidač za svjetlo.

– Hej, pogledaj sve ove stvari s Olimpijade.

Čistač je prekopavao po hrpi bejzbolskih kapa i majica koje su stajale u kartonskim kutijama raširenim po čitavom podu. Polica na kojoj su stajale debele skijaške jakne s kukuljicama s amblemom, koji je prikazivao Olimpijadu iz 1998. koja se održala u Naganou, Japan. Pretraživao je sve dok nije pronašao jednu veličine XXL. Raširio ju je i shvatio da bi mu odlično pristajala. Možda bi trebao uzeti jednu i za svog brata.

Dok je vraćao jakne na mjesto, ugledao je odsjaj sjajnog stakla.

Što su epruvete radile ovdje?

– Snažni vjetrovi i kiše pogodit će naše područje kroz nekoliko sati.

Na televiziji je poslije ledanaest sati bila prognoza vremena, kada je zazvonio kućni telefon Joea Connellyja.

Jedan od čistača je otvorio malu ostavu koja se rijetko upotrebljavala u podrumu Broadcast Centra i pronašao kutiju sa zaštitnim rukavicama i kemijskim setom.

– Zatvori vrata i nikoga ne puštaj ni blizu te ostave, – naredio je Joe. – Odmah dolazim. I nemoj onog čistača pustiti kući.

Znoj se sjajio na čistačevom čelu.

– Mislio sam da trebam javiti osiguranju, gospodine Connelly. Mislim, zbog svega ovoga što se događa ovdje s antraksom.

– Učinio si ispravno, Mickey. Ali ako si iz te ostave uzeo nešto, predlažem da mi sada predaš, – rekao je Joe. – Bez ikakvih postavljenih pitanja. Ne bi valjda želio riskirati da ti se nešto dogodi, zar ne?

Joe je nazvao svoju vezu u lokalnoj policijskoj postaji. Bit će važno ostati u tijeku s dokazima.

– Kemijski set i zaštitne rukavice su dokazi po mom mišljenju i tko god je ubio Jeromea Henninga možda je miješao otrov u toj ostavi. Imam bežičnu kameru koju možemo ugraditi tamo i vidjeti što ćemo uloviti.

Joe ovog puta neće ništa reći predstavnicima KEY vijesti. U Broadcast Centru im nije trebalo više panike. Sam se mogao pobrinuti za ovaj problem.

Ljudima se ne može vjerovati da će držati jezik za zubima.

Postojale su kamere svakakvih veličina i oblika. Mogle su se sakriti gotovo svagdje, u kemijskim olovkama, detektorima dima ili u prskalicama za vodu. Joe je sam izabrao minijaturnu kameru i ispratio je tehničara do podruma, gdje ju je trebalo postaviti.

– Kakav način pogleda želite? – pitao je tehničar. – Široki, kako bi vidjeli potpuno sve što se događa, ili uski, da vidite samo detalje?

Joe je razmislio na minutu prije nego li je odgovorio.

– Napravi uski, Milt – odlučio je. – Želimo vidjeti lice onoga tko uđe u ostavu.

SRIJEDA 26. STUDENI

Sto trideset

Annabelle se probudila od hućanja snažnog vjetra i kiše koje je udarala na prozorsko staklo. Posegnula je rukom kako bi dohvatila budilicu i isključila alarm, nadajući se da se Mike tada neće probuditi. Uspjevši uzeti odjeću po mraku, iskrala se iz spavaće sobe u kojoj joj je muž mirno spavao.

Topla voda pod tušem godila joj je sve dok nije došla do posjekotine na koljenu. Pažljivo je držala ručnik u bolnim

rukama, stalnim podsjetnicima na nesreću s autobusom. Isključila je vodu i oprezno se obrisala, potom se brzo odjenula u mračnoj dnevnoj sobi.

Dok je čekala da proključa voda, s kojom će si napraviti čaj i ponijeti sa sobom u taksi, Annabelle se zagledala kroz prozor u ulicu Perry. Pod svjetlosti uličnih svjetiljki, Annabelle je promatrala olujne kapi kiše koje su udarale po cesti. Kante za smeće su bile prevrnutе, a njihov sadržaj istresen po pločniku. Jutros nije bilo niti jedne ptice koja je sjedila na stubama požarnog izlaza.

Sjeveroistočniak je uistinu snažno puhao. Donijeli su dobru odluku što će se današnja emisija snimati u studiju.

Sto trideset jedan

To se moralo ranije obaviti, prije nego se zgrada napuni ljudima iz jutarnje smjene, dok je još postojala šansa za neometano obavljanje zadatka u tajnosti. Ekipe KEY je već pristizala. Nije bilo vremena za gubljenje.

Kemijski set i rukavice mogle su pokazati vezu sa smrću Jeromea Henninga i Clare Romanski. Ako ih je netko otkrio u ostavi u podrumu, uskoro će obavijestiti policiju. A onda će predstavnici zakona, s tom svojom sofisticiranom opremom, sigurno nešto pronaći. Tragove antraksa, vlas kose, zaboravljeni otisak prsta.

U hodniku nije bilo nikoga tko se kretao prema podrumu.

Sto trideset dva

Nakon što je uhvatio nekoliko sati sna u svlačionici, Joe se ustao, osvježio i krenuo dolje do svog ureda. Kad je provjerio monitor povezan sa kamerom iz ostave u podrumu, osjetio je veliku navalu bijesa.

Prokletstvo. Kamera nije radila.

– Zar to nitko nije primijetio? – urlao je. Umorni noćni stražari su pogledali u monitor, s praznim izrazima lica baš poput ekrana.

Joe je zgrabio telefon kako bi nazvao tehničara.

– Doći ću i ja dolje, – izjavio je. – Odmah.

Sto trideset tri

Netko je bio ovdje od prošlog puta. Jakne su pogurane dublje na policu, a kutije na podu su drukčije poslagane. Ali kemijski set je još uvijek stajao na napuštenom radnom stolu, a pored njega i kutija s rukavicama.

Dokazi su strpani u debelu plastičnu vreću kad su se začuli glasni zvukovi s druge strane vrata.

Aluminijske ljestve su zagreble po betonskom podu dok ih je tehničar namještao ispod stropne prskalice za slučaj požara.

– Bolje nam je da ovog puta dobro obavimo posao, Milt, – naredio je šef osiguranja. – Ne želim ništa propustiti.

– Ne znam što se dogodilo, Joe, – ispričavao se tehničar, uspinjući se po ljestvama. – Ovo je bežična kamera, a znaš kakvih sve problema imamo s takvim stvarima.

Joe je iskrenuo vrat kako bi gledao popravak. – Pa, nadam se da nećemo dugo ovisiti o tome, ali u međuvremenu se pobrini da prokleta stvar radi.

Jedno uho je bilo prislonjeno na vrata, osluškujući razgovor koji se vodio u hodniku.

Budi tiho. Budi vrlo tiho. Samo čekaj i slušaj. Nemoj paničariti.

Nakon par minuta, nešto je ponovno zagreblo po podu.

– To bi trebalo biti to, Joe – rekao je jedan od glasova.

– Hvala, Milt, – začuo se odgovor. – A sada ćemo vidjeti što ćemo uloviti.

Zvuk koraka je postajao sve tiši, dok konačno nije nestao.

Ako je kamera usmjerena prema vratima, sve će se otkriti. Ako je bijeg uopće moguć, mora biti brz i prekriven.

Grabeći plastičnu vreću i skijašku jaknu s police, ubojica je obukao jaknu i navukao kapuljaču na glavu, držeći je rukama blizu lica kako bi ga prekrivio.

– Pogledaj ti to, – viknuo je čuvar dok je promatrao monitor iz kontrolne prostorije.

Skočio je sa stolca i potrčao prema vratima, sudarajući se s Joeom Connellyjem. – Što se događa? – pitao je šef osiguranja.

– Netko je upravo izašao iz te ostave, Joe.

– U redu. To je dobro. Imamo to snimljeno na vrpci.

– Ne. Nećemo moći vidjeti tko je to. Lice je bilo sakriveno.

Kad su muškarci zajedno potrčali prema podrumu, pronašli su odbačenu skijašku jaknu na podu.

Sto trideset četiri

Montazer je obavio izvrstan posao s reportažom 'Užas u Maplewoodu'. Annabelle je pogledala video vrpcu i nevoljko si priznala da je Lauren izvrsno izgledala i zvučala u svojem samostalnom dijelu reportaže. Ta žena je imala određenu kvalitetu zbog koje je Annabelle smatrala da bi Lauren mogla daleko dogurati u novinarskom svijetu.

Kad je Annabelle uzimala vrpcu iz videorekordera, nadala se da Linus još nije stigao na posao i da će Dominick biti taj koji će dati posljednje odobrenje njihovom uratku. Tako je mogla biti sigurna da će dobiti iskreno mišljenje o reportaži. Linusov pogled je bio pristran kad se radilo o Lauren.

Tko god to bude učinio, kad Annabelle bude dobila odobrenje za svoju reportažu, odmah će otići potražiti Joea Connellyja i ispričati mu što joj je dadilja rekla o dostavljaču s bejzbolskom kapom na glavi.

Sto trideset pet

Neka bude proklet ako dopusti da osumnjičeni izađe iz Broadcast Centra.

– Zaključat ćemo zgradu, – izjavio je Joe. – Pazite na sve izlaze. Nitko ne smije ući niti izaći iz zgrade.

Kad se zapovijed proširila svim čuvarima, Joe je došao do glavnog predvorja gdje se nalazio razglas. Dok je hodao, razmišljao je o tome što će izgovoriti, jer je sada svaka njegova riječ bila važna. Nije želio prouzrokovati opću paniku.

– U zgradi imamo hitan slučaj koji nam ne dozvoljava da netko uđe ili izađe iz zgrade. Molim vas budite uvjereni kako niste u nikakvoj opasnosti. Ostanite pri svojim kompjuterima zbog daljnjih informacija.

Isključio je razglas i odmah se dohvatio telefona sa glavnog pulta. Joe je na pamet znao broj njujorške policije.

Nakon što je obavijestio svoju vezu o nedavnim događajima, Joe je nešto predložio.

– Mislim da biste trebali poslati svoj specijalni tim. Predsjednica KEY vijesti je udarala na staklena vrata u predvorju.

– U redu je, Roberto. Pusti ju unutra, – rekao je Joe čuvaru.

– Što se događa ovdje? – pitala je Yelena, dok je otresala kišobran.

– Postoji jako velika šansa da je naš čovjek s antraksom u zgradi. – Šef osiguranja joj je ispričao o instaliranju skrivene kamere u podrumu tijekom noći, ispred sumnjive ostave i o odbačenoj skijaškoj jakni.

– Pronaći nekoga s tako malo podataka u ovoj ogromnoj zgradi je kao pronalazak igle u plastu sijena, – zamijetila je Yelena.

Kada joj je rekao da je posebna postrojba policije sa psima tragačima na putu prema njima, odobravajuće je klimnula glavom. – U redu. Ali drži te životinje podalje od mene. Ne podnosim pse.

Sto trideset šest

– To je vraška stvar, reći nam to dvije minute prije emitiranja, – žalio se Linus ulazeći u kontrolnu prostoriju. – Što se događa ovdje?

Kad su se na televizijskom ekranu pojavili Constance i Harry, poželjevši gledateljima dobrodošlicu u emisiju KEY to America, Linus je uzeo telefonsku slušalicu i nazvao Yelenu. Objašnjenje joj je bilo dobro. Morao je jednom producentu dati zadatak da prati što se događa dok traje emitiranje. Ako se dogodi uhićenje, Linus je želio preduhitriti konkurenciju i prvi izvještavati o tome.

– Tko je slobodan, Dominick? – pitao je starijeg producenta koji je sjedio pored njega.

– Annabelle Murphy je slobodna. Njezina reportaža je gotova.

Sto trideset sedam

Annabelle je primila poziv, kojim su je obavijestili o novom zadatku. Najprije bi trebala razgovarati s Joeom Connellyjem.

– Annabelle, javi se na treću liniju, – povikao je Wayne preko redakcije.

Brzo je primila slušalicu. – Annabelle Murphy.

– Annabelle, ja sam.

– O, bok Mike. Što je bilo?

Po tonu njezinog glasa mogao je čuti da je trenutno pod pritiskom.

– Oprosti što te moram gnjaviti s time, dušo. Ali Thomas na ruci ima neku čudnu krastu.

– Kako izgleda? – pitala je dok su joj se podizale dlake na rukama.

– Crna je, poput ugljena.

Dragi Isuse. A ona nije mogla izaći iz ove zgrade! Annabelle je poželjela izletjeti kroz vrata i odjuriti kod njih. Željela se naći s njima u hitnoj pomoći, razgovarati s doktorom, držati sina za ruku. Ako se Thomasu nešto dogodi, ona si to nikada, ali baš nikada, neće oprostiti. Pojavile su se suze u njezinim očima.

Iako je instinktivno znala kako mora ostati mirna. Njezina uspaničenost neće pomoći njenom djetetu. Pomoći može jedino bistro razmišljanje. Pokušala se prisjetiti istraživanja kojega je radila za Leevu reportažu. Krasta crna poput ugljena je signalizirala kožni antraks, manje smrtonosni oblik. Molim te, Bože, molim te samo da bude što bezopasniji oblik.

Ako se na vrijeme počne s odgovarajućim liječenjem.

Sto trideset osam

Onog trenutka kada su roditelji izašli iz kuće, na vlak do grada, dadilja je uključila televizor. Dok se dječja bočica grijala, ona je promatrala lijepu plavu voditeljicu koja je pričala priču.

– Dogodila se još jedna smrt uzrokovana antraksom u inače mirnom predgrađu. Dok su istražitelji uhitili KEY-ovog medicinskog dopisnika Johna Leea, koji je navodno nezakonito došao do antraksa, gradski stanovnici su zabrinuti. Naša dopisnica Laura Adams ima nešto više za reći o užasu u Maplewoodu.

Dadilja je zurila u snimku koja je pokazivala toliko poznatih mjesta koja je vidjela za svojih šetnji s bebom. Slušala je intervju ljudi koje je vidjela ispred restorana. Poželjela je da može biti jedna od tih ljudi, koji sada imaju što za ispričati svojim prijateljima. Zavidjela im je. Sada su bili poznati.

Kada je snimka završila, prebrzo ako se nju pita, na ekranu su se pojavile voditeljica KEY i reporterka, koju je dadilja prepoznala od jučer, razgovarajući o slučajevima povezanim s antraksom i o strahu koji je počeo obuhvaćati čitav grad.

Mlada Irkinja je otišla po svoju torbicu i izvadila poslovnu posjetnicu iz novčanika. Dok je proučavala bijelu posjetnicu, razmišljala je da bi možda trebala nazvati Annabelle Murphy i ispričati joj druge stvari kojih se sjećala. Ali kada se približila telefonu, beba je zaplakala, vraćajući joj pozornost na posao za koji je ionako bila premalo plaćena.

Sto trideset devet

Žuti labradorac, zajedno sa svojim dreserom i ostalim policajcima, pošao je prema podrumu. Na pseći nos su stavili srebrnu skijašku jaknu.

– Miris svake osobe je jedinstven poput otiska prsta. Zdravlje, podrijetlo, hrana kojom se čovjek hrani, sapuni i parfemi koje upotrebljava, sve se to pomiješa u jedinstveni miris svakoga od nas, – objašnjavao je dreser. – Ali ovo bi moglo biti teško. Prema onome što ste rekli, ova jakna nije dugo nošena. Vjerojatno bismo trebali ući i u ostavu i dopustiti psu da i tamo onjuši miris.

– Što je s mogućnošću izlaganja antraksu? – pitao je Joe.

– Vi ostanite vani, – naredio je dreser. – Mi smo svi cijepljeni.

– Čak i pas?

Potapšao je psa po glavi. – Iako smo zabrinuti zbog preuzimanja rizika, znamo da su psi od petsto do tisuću puta u manjoj opasnosti od antraksanog ljudi.

Što četrdeset

Annabelle je provjerila mobitel kako bi se uvjerila da joj je uključen. Mike će ju nazvati na njega čim čuje o čemu se radi. Trenutno nije mogla ništa učiniti kako bi pomogla Thomasu. Morala se zaposliti s nečim, samo da ne razmišlja o svom malom dječaku, inače će poludjeti.

Ako u ovoj zgradi pronađu ubojicu, Annabelle je željela biti ovdje. Morat će ju skidati s tog čudovišta. Stisnula je šake pri samoj pomisli na gada koji joj je povrijedio dijete.

Odjednom joj je postalo drago zbog najnovijeg zadatka.

– Gospodin Connelly nije u uredu.

– Ja sam Annabelle Murphy. Hitno moram razgovarati s njim.

– Možemo ga pozvati na dojavljivač, ali moglo bi potrajati prije nego vas nazove. On je s posebnom policijskom postrojbom, s onom koja ima pse.

Annabelle je spustila slušalicu. Znači koristili su pse kako bi pronašli ubojicu. Njezina profesionalnost je odmah izašla na površinu.

Bolje da to pokuša snimiti.

– Ne, ne znam točno gdje se nalaze, – priznala je Annabelle. – Jednostavno ćemo se morati motati uokolo dok ih ne pronađemo.

– Dobro, – rekao je snimatelj. – Nađemo se u predvorju za pet

minuta.

Annabelle je zgrabila svoj notes, olovku i pošla iz redakcije kada je još jedan telefonski poziv stigao za nju. Bila je to Ruby, Edgarova sestra.

– Samo sam vas željela obavijestiti da je Edgarov pogreb odgođen zbog lošeg vremena, u slučaju da biste željeli doći.

Annabelle je poželjela vrištati. Koliko god tužno zvučalo, ali Edgarov pogreb joj je jutros bio zadnja stvar na pameti. – Hvala vam što ste mi javili, Ruby, – uspjela je odgovoriti. – Kada budete znali točno vrijeme, nazovite me. Ako me nema ovdje, ostavite poruku na automatskoj sekretarici, u redu?

Željela se maknuti s telefona, ali Ruby je imala potrebu za olakšavanjem.

– Bilo je jako lijepo od svih vas što ste sinoć došli na njegovu misu zadušnicu. Moram priznati, bila sam prilično iznenađena što je velika šefica došla i čak platila onaj kombi. Edgar mi je rekao da je prilično škrt.

Odakle mu ta ideja? – O, mislite zbog smanjivanja proračuna? – pitala je Annabelle. – To je samo Yelenin posao. Ona se mora brinuti o tim stvarima.

– To je i Edgar rekao. Ali nije mogao vjerovati kad je jednom uhvatio veliku šeficu kako krade šećer iz restorana. Obavljati svoj posao je jedna stvar, a biti škrt je druga.

Sto četrdeset Jedan

Russ je osjetio kruljenje želudca. Imao je još pola sata prije nego počne s emitiranjem. S obzirom da izlazak iz zgrade nije bio moguć, razmišljao je da bi mogao otići dolje do restorana i tamo uzeti veliku, vruću porciju sočne zobene kaše.

Kada se približio vratima od restorana, ugledao je psa koji je njuškao po podu hodnika.

– Kamo god osoba ode, gdje god sjedne, stoji, hoda, trči, čak i pliva, ostavlja za sobom tisuće odumrlih stanica kože, – objašnjavao je dreser Joeu dok su obojica promatrali psa. – Te stanice sadrže individualni mirisni sastav. Što je prostorija posjećenija i što je više ljudi u njoj, to je za psa teže pronaći određeni miris.

– Znači, ovaj tip koji nam dolazi u susret će uprskati stvar, zar ne? – zamijetio je Joe dok im se Russ približavao.

– Pa neće baš ni pomoći. Gospodine, vratite se natrag. Ovo se mjesto pretražuje, – naredio je policajac odmahujući Russu da se

povuče natrag.

Russ je bio presretan da bi se žalio. Ako taj pas pronjuška put do njegovog stola, bit će u velikoj nevolji. Morao je maknuti taj prah iz stola, daleko od Broadcast Centra.

Sto četrdeset dva

Kad je došla u predvorje kako bi se našla s B. J. – om, Annabelle se prisjetila dvadeset dolara koje je posudila Yeleni onog dana kad bankomat nije radio. Tih dvadeset dolara su vjerojatno zaboravljeni zbog cijele ove zbrke u kojoj se Yelena našla. Ali sada se prisjetila Rubyne primjedbe o tome kako je Yelena škrta osoba.

Koliko je čudno za nekoga, pogotovo Yelenine veličine i važnosti, da se spusti tako nisko i počne krasti šećer iz restorana. Ali daljnje razmišljanje o šefici i njezinim motivima je nestalo odmah kada je Annabelle spazila snimatelja koji je bio spreman za pronalazak posebnog policijskog tima.

Nije im trebalo dugo da ih pronađu. Pas i njegov dreser su hodnikom prilazili predvorju. B. J. je uspio uključiti kameru i nešto malo snimiti, prije nego što ga je policija otjerala.

– Joe, mogu li nakratko razgovarati s tobom, – doviknula je Annabelle šefu osiguranja.

Klimnuo je glavom. – Ne sada, Annabelle.

– Ali jako je važno, Joe, – inzistirala je.

– U redu, ali budi jako brza, – pričao je dok joj je prilazio.

Pas je vodio svojeg dresera do rotirajućih vrata koja su vodila van.

– Kriste, ako je sumnjivac vani, gotovi smo, – rekao je šef osiguranja gledajući u psa koji je njuškao vrata.

– Joe, samo sam ti željela ispričati nešto što sam čula jučer u Maplewoodu kad smo išli na snimanje reportaže. – Annabelle je užurbano ispričala priču koju joj je pak ispričala dadilja.

– U redu, reći ću policiji, – odgovorio je kad je opet vratio pozornost na psa.

– I, Joe, – rekla je Annabelle kad ga je uhvatila za ruku, – možda je i moj sin zaražen. – Ispričala mu je neke detalje koje je saznala o Thomasu.

Šef osiguranja je djelovao zatečeno.

– Možeš li me pustiti van, Joe? – pokušala je.

– Žao mi je, Annabelle. Nema iznimki. Razmišljajući o tome kako bi njezina suradnja s njim trebala pomoći i izvršenju

njezinog zadatka, nastavila je: – U redu, ali moram napraviti ovu priču za emisiju, Joe. Što mi možeš reći o stvarima koje se ovdje događaju?

– Oprosti, Annabelle, rado bih ti pomogao da mogu, ali trenutno ti ništa ne mogu reći.

Sto četrdeset tri

Onog trenutka kada mu je dio emisije o filmu i intervju s Harryem završio, na kraju prvog dijela emitiranja, Russ je otkopčao mikrofona i požurio u svoj ured. Iz zadnje ladice stola je izvadio kovertu koju je strpao u džep svojeg balonera.

Glavni ulazi i izlazi možda i jesu zatvoreni, ali postojali su i drugi načini za izlazak iz Broadcast Centra.

Ako ovog puta uspije pobjeći, Russ se zakleo da će sve srediti.

Gavin je pregledavao primjerak papira koji će uskoro pročitati ljudima o Wellstone istrazi. Dok je čekao da mu prikopčaju mikrofona na kragu lijepog sakoa, pitao se koliko još dugo zapravo želi ostati u ovom poslu. Ustajanje gotovo svakog jutra u nezavidno vrijeme, stalni pritisak od pojavljivanja na ekranu, trpljenje Linusovih uvreda i tiranije, a sada mu je za vrat sjela i Yelena, procjenjujući mu karakter.

Ovo mu više nije bilo potrebno. Imao je dovoljno novca, a njegov mirovinski fond je bio prilično debeo. Mogao se zaposliti na sveučilištu kao predavač i to pola radnog vremena, samo kako bi se mogao maknuti od cjelodnevnog Margueritinog zanovijetanja. Da, sveučilište je bilo dobar izbor za njega. Sa svim onim mladim, svježim studenticama koje bi ga gledale.

Trebao bi otići odavde dok je još imao dobre okolnosti za odlazak.

Sto četrdeset četiri

Annabellein telefon je vibrirao. S drhtavim rukama ga je otvorila.

– Mike? – nervozno se javila.

– Annabelle, nisu čak ni sačekali rezultate testiranja. Odmah su Thomasu počeli davati Cipro.

– Što su rekli liječnici?

– Osamdeset posto slučajeva kožnog antraksa se izliječilo.

Nastala je duga pauza. Nijedno od njih nije moglo spomenuti

onih preostalih dvadeset posto.

– Annabelle?

– Da, ovdje sam.

– Gledaj, važno je samo da će se Thomas oporaviti i da ti budeš na sigurnom. Sve će biti u redu. Obećavam ti.

Annabelle je prekinula liniju, tjerajući suze i oslanjajući se na muževu snagu, ohrabrenje i obećanje da će sve biti u redu. Po prvi puta, u zadnjih nekoliko mjeseci, počela je osjećati da se Mike uistinu oporavlja.

Sto četrdeset pet

Kad se Russ progurao kroz teška željezna vrata, u uredu osiguranja je zatreptala crvena kontrolna lampica.

– Uključio se alarm na stražnjem izlazu na Pedeset šestu ulicu, – povikao je čuvar svojem kolegi. – Idem odmah tamo. Ti javi Joeu.

Čuvar je izletio kroz vrata u slučaju nužde, a vani je bio prolom oblaka. Pogledao je na obje strane i slučajno se odlučio na trčanje prema Desetoj aveniji. Škiljeći kroz guste kapi kiše, mahnito je tražio.

Ali bilo je prekasno.

– Prokletstvo! – opsovao je Joe.

Pas nije ništa pronašao, izgubivši svaki trag dolje u predvorju, a kiša je izbrisala svaku mogućnost da miris slijedi van i sada je još netko uspio pobjeći kroz stražnja vrata.

– Hajdemo vidjeti hoćemo li pronaći otiske na tim vratima, – rekao je policajac.

Sto četrdeset šest

Pokušala je ne misliti trenutno na Thomasa nego se koncentrirati na zadatak. Ako Joe i policajac nisu s njom poželjeli podijeliti nikakvu informaciju, možda će Yelena biti susretljivija. Yelena će shvatiti da Annabelle mora saznati neke činjenice kako bi napisala reportažu o tome što se ovog jutra događalo u Broadcast Centru.

Yelena ju je odmah opazila.

– Pronašli su nešto u podrumskoj ostavi što je djelovalo sumnjivo. Kemijski set i kutiju s rukavicama, – objašnjavala joj je predsjednica. – Joe je na ulaz ostave postavio skrivenu kameru –

i uhvatila je nekoga u bijegu. Pas pokušava prepoznati miris s jakne koju su pronašli odbačenu na podu u blizini ostave. Ako želiš, – ponudila je Yelena, – odvest ću te u podrum i pokazati tu ostavu.

– Odlično, sačekaj samo da pozovem svog snimatelja, – rekla je Annabelle.

Yelena je pogledala na ručni sat. – Ionako već kasnim i nemam vremena za čekanje. Hajde da te odvedem dolje i pokažem ti gdje se nalazi. Možeš odatle nazvati snimatelja i naći se onda s njim.

– Može, Yelena. – Hvala ti što si tako susretljiva, – rekla je Annabelle.

– Samo da ne naletim na policijskog psa. Annabelle ju je ispitivački pogledala.

– Alergična sam na pse.

Sto četrdeset sedam

Kad su stigle do ulaza u podrum, Annabelle je osjetila vibriranje i odmah izvadila mobitel iz džepa.

– Oprosti, Yelena, ali moram se javiti. Možda je moj muž. – Zastala je i otvorila mobitel. – Mike?

– Ne, ja sam, Colleen, dadilja iz Maplewooda. Jesam li jučer s vama razgovarala?

– O, da. Oprosti. Trenutno sam jako zaposlena. Možeš li mi dati svoj broj telefona i ja ću ti se javiti? – Annabelle je tražila po torbici olovku.

Mlađa žena je oklijevala. – Ne, mislim da to nije dobra zamisao. Ali rekli ste mi da vas nazovem ako se još nečega sjetim.

– Dobro. Reci. – Annabelle je pokušala biti strpljiva.

– Možda nije ništa važno, ali sjetila sam se da je ta osoba nekoliko puta kihnula kad je prošla pored psa. Pomaže li vam to nešto?

Sto četrdeset osam

Yelena je čekala dok je Annabelle razgovarala na mobitel, razmišljajući o situaciji.

Vrećica s kemijskim setom i rukavicama nestala je na isti način kao i nož kojim je ubijen Edgar Rivers, bačeni su na dno kontejnera za smeće nekoliko ulica dalje od ovog mjesta. Šanse su jednake nuli da se pronađe među tonom raznog smeća koje se

svakoga dana odvozi iz New York Citya. Obje kopije Jeromeovog rukopisa su bačene u peć za spaljivanje smeća.

Bez ikakvog drugog dokaza, ovaj slučaj policiju i FBI može dovesti samo do slijepe ulice. Baš kao što se dogodilo i s antraksom nakon 11. rujna u drugim televizijskim postajama.

Ostalo je samo da se pobrine da razmišljanja Jeromea Henninga nikada ne ugledaju svjetlo dana, bez obzira u kojem obliku. Rukopis je bio razlog zbog kojeg je cijela ova noćna mora bila potrebna.

Hvala Bogu što je ona imala mogućnost pregledavati e-mailove i tako saznala za postojanje rukopisa prije nego što je bilo prekasno. Jerome bi u protivnom objavio svoju knjigu, a KEY vijesti bi postale sinonim za skandal i meta ismijavanja.

To se nije smjelo dogoditi. Ona je radila puno i previše je uložila u posao. Njezino nasljeđe neće biti uništeno. Yelena bi učinila sve kako bi zaštitila svoje 'dijete'. KEY vijesti su bile sve što je imala.

Annabelle je predstavljala posljednju brigu. Iako je FBI imao Annabelleine zabilješke o Jeromeovom rukopisu, Yelena nije bila toliko zabrinuta, osobito zato što je i ona bila u njima i zbog toga nije bila osumnjičena. Ti agenti ionako neće pisati nikakvu knjigu. Ali Annabelle bi se mogla dosjetiti savršene ideje i napisati knjigu po sjećanju na Jeromeovu. To je bio rizik koji se nije smio zanemariti.

Morala se pobrinuti za Annabelle – prije nego dođu do ostave sa skrivenom kamerom. Mogla bi svladati Annabelle sa snagom kojom lavica štiti svoju mladunčad. Nije joj trebalo nikakvo oružje, osim golih šaka i neopisive snage koje je dolazila iz očaja.

Sto četrdeset devet

Annabellein um je radio sto na sat dok je povezivala užasne činjenice.

Yelena je bila alergična na pse. Yelena je uzela šećer iz restorana, gdje ju je jadni Edgar mogao vidjeti. Yelena je pratila e-mailove, a Jerome je mnogo puta pisao Annabelle o svom rukopisu.

Zar je Yelena ubila Jeromea, Edgara i onu jadnu ženu iz New Jerseya? Je li Yelena bila odgovorna što njezin mali dječak sada leži u krevetu u bolnici St. Vincent s kožnim antraksom?

Strah joj se pretvorio u bijes i Annabelle se okrenula kako bi se suočila s Yelenom, upravo u trenutku kada su se Yelenine snažne ruke ovile oko njezinog vrata.

Sto pedeset

Linus se prešetavao u kontrolnoj sobi pola sata prije završetka emisije.

– Hoćemo li dobiti nešto pred sami kraj ili ne? – zahtijevao je izvršni producent. – Zašto nam do vruga Annabelle nije javila kako stojimo?

– Pokušat ću je pronaći, Linus, – ponudila se Beth, uzimajući telefonsku slušalicu.

Sto pedeset Jedan

Mobitel je odletio u zrak kad je osjetila kako ju je Yelena stisnula na umivaonik u proširenom dijelu ulaza u podrum. Kad se Yelenin stisak pojačao oko njezinog vrata, Annabelle je počela mahati rukama kako bi dohvatila nešto od alata za čišćenje. Yelena je bila prilično teža žena od nje. Annabelle ju neće uspjeti maknuti sa sebe, osim uz pomoć svoje gole snage.

Nije se imala s čime boriti, osim s olovkom koju je čvrsto držala u šaci. Dok se gušila, Annabelle je pomislila na Thomasa i dobila snagu da podigne ruku u kojoj joj je bila olovka, probivši sa strane Yelenin vrat.

U studiju, šef restorana je demonstrirao kako izrezati puricu gledateljima kod kuće.

Harry je ubacio krišku u usta. – Prekrasno je, – izjavio je, – ali moj nož nikada ne sječe tako tanko.

– Prokletstvo, – povikao je Linus gledajući monitor iz kontrolne sobe. – Kvrugu s puricom, želim policijskog psa. Prokletstvo, gdje je ta Annabelle?

Kad je olovka probila vrat, Yelenin stisak je oslabio i pala je natrag. Annabelle je pokušala izaći iz prostorije. Kad je stigla do izlaza, pogledala je na obje strane. Područje je bilo prazno, ali svejedno je pozvala pomoć.

– Nitko te neće čuti, Annabelle, – bjesnila je Yelena, dok je pokušavala vratiti snagu i stati na noge.

– Ne znam gdje je, Beth, – rekao je B. J. preko telefona. – Zadnji put sam ju vidio u predvorju prije pola sata. Ali imam snimku specijalnog policijskog tima sa psom, ako je želite.

Kad je osjetila da ju Yelena opet povlači natrag, Annabelle se prisjetila sigurnosne kamere. Kad bi se samo mogla malo približiti vratima ostave, onda bi ju čuvari vidjeli. Mogla je tražiti pomoć.

– Nećeš se izvući iz ovoga, – prošaptala je boreći se, pokušavajući uznemiriti Yelenu.

– Mislim da hoću. Kasnije će te pronaći mrtvu, baš kao i Edgara Riversa. A ovaj umivaonik će savršeno poslužiti. Mogu oprati otiske prstiju s tvog vrata kad te ubijem golim rukama.

– Zbog neobjavljenog rukopisa? Zar ti je to važno? To je samo posao, Yelena.

– Pogrešno, Annabelle. To je moj život.

Joe se vratio u svoj ured, osjećajući se poraženim. Propustio je svoju priliku. Još će doći specijalci pregledati ostavu, ali dosada su sigurno nestali svi dokazi.

Užasno se osjećajući, naredio je otvaranje izlaza, šaljući svim djelatnicima e-mail da iz Broadcast Centra slobodno mogu izlaziti ili ulaziti, kako im volja, a potom je utučeno sjeo ispred monitora koji je pokazivao zatvorena vrata ostave.

Thomas. Thomas. Morala je otići do Thomasa. Morala je otići kod svog malog dječaćića.

– Ti si uvrnuti psihopata. Moj sin je zbog tebe u bolnici. – Annabelle joj je pljunula u lice. Yelena je zbog pljuvačke nakratko zatvorila oči, pružajući Annabelle priliku koja joj je trebala.

Metla je bila u blizini. Annabelle je uspjela dohvatiti rukom dršku i povući je k sebi. Ponovno je pogodila metu, ali ovog puta je Annabelle uspjela potrčati.

Kroz vrata, niz hodnik, a Yelena ju je slijedila.

Kad je emisija završila, Linus je bijesno izdao naredbu: – Kad se Annabelle vrati, odmah ju pošaljite k meni. Bolje joj je da ima vraški savršeno objašnjenje.

Annabelle je iza sebe čula teške, ljutite korake. Yelena je zbog svog bijesa vjerojatno zaboravila na kameru, pomislila je Annabelle dok je trčala prema ostavi. Trčala je za svoj život, za Mikea, za svoju djecu.

Tara i Thomas, tako mladi i nevini, a majka im je strašno potrebna. Na pomisao o Thomasu i antraksu, koji mu je obuhvatio sitno tjelešce, Annabelle je počela osjećati da ju izdaje ozlijeđeno koljeno. Spotakla se i pala na pod. Trzajući se, pokušavala se opet ustati, a Yelena je tada dobila određenu prednost zbog čega ju je opet sustizala.

Annabelle je osjetila luđakinju kako se spušta na nju, grabeći je za struk. Dok se Yelena borila kako bi ju povukla natrag, Annabelle se okrenula na trbuh, koristeći svu svoju snagu kako bi se pomakla naprijed.

Bliže. Još samo malo bliže ostavi.

Molim te, pusti me da dospijem tamo. Molim, te, molim te, molim te, neka netko gleda.

Uski pogled kamere je uhvatio ograničenu sliku, podignutu šaku i potiljak. Ali i to je bilo dovoljno da Joe Connelly i ostali čuvari krenu, trčeći u podrum.

Evilog Dan zahvalnosti, 27. studenoga – Propuštamo paradu, mamice, – plakalo je sićušno dijete u bolničkom krevetu.

– Ne, ne propuštamo. Gledamo je na TV-u.

– To nije isto, – rekao je Thomas namrgodivši se.

– Sljedeće godine, dušo. Sljedeće godine. Obećavam ti. – Annabelle je zažmirila i poljubila djetetovo čelo, zahvaljujući Bogu na sljedećoj godini. Liječnici su bili uvjereni kako će se Thomas potpuno oporaviti.

– Gledaj, Thomas. Evo ti Clifforda, velikog crvenog psa. – Annabelle je prstom pokazala na televizijski ekran koji je stajao na bolničkom zidu.

Dijete se oraspoložilo dok mu je brojala mnogobrojne balone, koje su puštali u zrak tijekom šetnje. Jučerašnja oluja je donijela danas kristalno čisto nebo, savršeno plavetnilo za sve te balone. Klaunovi su trčali u krug, zvijezde su mahale, navijačice plesale i marširajući bendovi svirali – sve se to doimalo Annabelle kao velika proslava, zbog činjenice da će njezin sin potpuno ozdraviti.

Veliki ovratnik koji je nosila prekrivao je modrice na njezinom vratu. Yelena je bila uhićena, a nevjerojatnost da je toliko poludjela je već pripisana raznim špekulacijama. Psihička bolest, slom živaca u menopauzi, isprazan privatni život i slijepa ambicija; sve su to bili mogući razlozi za Yelenino bizarno i zlo ponašanje.

Annabelle je mogla zamisliti pomahnitalost u Broadcast Centru, ali nije ju bilo briga. Sve dok su FBI i policija imali čvrste dokaze protiv Yelene, žene koja je toliko bolesna da joj se ubojstvo učinilo razumnom opcijom.

Annabelle se javila na mobitel, očekujući mužev poziv. Tara, koja je bila tužna zbog svog brata, sinoć se probudila, plačući, iz sna i zbog toga su se Annabelle i Mike složili da bi bilo najbolje kada bi on ostao s kćerkom kod kuće, a ona s Thomasom u bolnici.

– Mike?

– Ne, Annabelle. Wayne Nazareth je. Samo sam te želio pitati kako ti je sin.

Annabelle je bila dirnuta gestom mladića koji je i sam bio

blizanac. Wayne je predobro znao što je tragedija, kako se život u trenutku može iz korijena promijeniti.

– Thomas se brzo oporavlja, Wayne. Puno ti hvala što si nazvao.

– Mogli li nešto učiniti, Annabelle? Donijeti nešto? – ponudio je.

– To je tako lijepo do tebe, Wayne. Ali ništa nam ne treba.

– Okej, Annabelle. Pazi se... i svog sina.

– Hoću, Wayne. Hoću.

Djed Mraz i njegovi sobovi su se pojavili na samom kraju parade, kad joj je telefon opet zazvonio.

– Kako ste? – pitao je Mike.

– Dobro smo, dobro smo. – Annabelle je rukom dotakla Thomasovu glavu. – Kako ste ti i Tara?

– Gledali smo paradu, misleći na vas. Nazvala je gospođa Nuzzo i malo kasnije će donijeti puretine i nadjeva.

– Ovo je bio jedan način za izbjeći kuhanje za Dan zahvalnosti, – šalila se Annabelle. – Imamo toliko toga na čemu trebamo biti zahvalni, zar ne, Mike? – prošaptala je, osjećajući stezanje u grlu. Thomas će se sasvim izvući, a i Mike će biti dobro.

Slušala je dok joj je muž odgovarao sa onom starom, otprije poznatom samouvjerenošću u glasu: – Da, srce. Imamo.

SVRŠETAK